

Συνέντευξη

Πάνος Παπανικολάου

Κυνικό και χυδαίο το «νόμιμο φακελάκι»

> σελ. 11

Εισβολή ιδιωτών στο ΕΣΥ, θεραπεία επί πληρωμή

> σελ. 3

Κάλεσμα ΑΝΤΑΡΣΥΑ για αριστερή αντιΕΕ συσπείρωση

> σελ. 7

► Εφημερίδα της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής Αριστεράς

► www.prin.gr € 2

PRIN

► ΣΑΒΒΑΤΟ 16 - ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 2024

ΕΤΟΣ 33° ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1.659

Πατρίς, θρησκεία... παιδοβιασμοί!

Πόλεμος κατά παιδιών στη Γάζα

Πέντε μήνες γενοκτονίας συμπληρώνονται στη Γάζα και η σφαγή των παιδιών συγκλονίζει. Περισσότερα από 12.300 παιδιά σκοτώθηκαν στο παλαιστινιακό έδαφος μεταξύ Οκτωβρίου και τέλους Φεβρουαρίου, πολλά σε ουρές περιμένοντας βοήθεια! Ο αριθμός των δολοφονημένων παιδιών στη Γάζα τους πρώτους τέσσερις μήνες της επιδρομής του Ισραήλ είναι μεγαλύτερος από τον αντίστοιχο των παιδιών που σκοτώθηκαν σε τέσσερα χρόνια συγκρούσεων ανά τον κόσμο, σύμφωνα με τον επικεφαλής της υπηρεσίας του ΟΗΕ για τους Παλαιστίνιους πρόσφυγες. Συνένοχη στη σφαγή των νηπίων η ελληνική κυβέρνηση, η ΕΕ και το ΝΑΤΟ.

Φοιτητικό κίνημα

Οργή από την εισαγγελική πρόταση-χάδι για τον Ηλία Μίχο, που συνεπάγεται κουκούλωμα του κυκλώματος παιδοβιασμών και trafficking με θύμα το 12χρονο τότε κορίτσι στον Κολωνό.

Πλευρά του αδυσώπητου κοινωνικού πολέμου κατά των φτωχών και της εργατικής τάξης αποτελεί η διαρκής προσπάθεια συγκάλυψης του κυκλώματος σωματεμπορίας με θύματα ακόμα και μικρά παιδιά, που έφτασε στο αποκορύφωμά της με την εισαγγελική πρόταση. Ξεχειλίζει η σαπίλα της κυρίαρχης πολιτικής και της αστικής υποκρισίας. Με στελέχη της ΝΔ, την εκκλησία και την αστυνομία συναγελαζόταν ο Μίχος. Το σύστημα καλύπτει τα ίχνη του. >>> σελ. 2, 15

Ανάλυση Των Κώστα Βουρεκά, Χρίστου Κρανάκη

Κατοικία: εμπόρευμα ή κοινωνικό δικαίωμα;

Πρωτόγνωρη για την Ελλάδα στεγαστική κρίση. Μακρόχρονη απουσία κάθε κοινωνικής πολιτικής για την κάλυψη στεγαστικών αναγκών. Ανάγκη ένα σύγχρονο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης. >>> σελ. 8-9

Οι τάσεις ανατροπής στο προσκήνιο

Νέες δυνατότητες από τον συγκλονιστικό αγώνα, που συνεχίζεται. Να ενισχυθεί η πολιτική λογική που μπορεί να νικήσει. Ιδρύεται νέα συλλογικότητα της ανατρεπτικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στις 23-24 Μάρτη. >>> σελ. 12-13

editorial

Καμιά εμπιστοσύνη
στη δικαιοσύνη

Μία κλασική ατάκα των πολιτικών εκπροσώπων ακόμα και αριστερών κομμάτων (κατ' όνομα ή όχι) είναι το «έχω εμπιστοσύνη στην ελληνική δικαιοσύνη». Εμείς οφείλουμε να ομολογήσουμε πως δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη στην ελληνική δικαιοσύνη. Μάλιστα δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη ούτε στους άλλους θεσμούς του συστήματος (εξεταστικές επιτροπές της βουλής, ελεγκτικές αρχές κλπ.). Δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη ούτε στη δικαιοσύνη της ΕΕ και τους αντίστοιχους ευρω-θεσμούς, που εσχάτως από ορισμένους παρουσιάζονται ως φύλακες του κράτους δικαίου...

Δεν είναι μόνο η προκλητικά κυδαίνα πρόταση της εισαγγελίας στη δίκη για το κύκλωμα παιδοβιαστών στον Κολωνό, που μας οδηγεί σε παρόμοια θέση. Ούτε το διαρκές ξέπλυμα των πολιτικών και ποινικών ευθυνών των υπουργών από τις εξεταστικές επιτροπές της Βουλής, με πιο πρόσφατο το προσβλητικό στη μνήμη των 57 νεκρών «πλυντήριο» για το έγκλημα στα Τέμπη. Θα έπρεπε κανείς να συνηγορήσει τις συνεχείς καταδικαστικές αποφάσεις των δικαστηρίων για απεργίες και τις ανάλογες βολικές για εργοδότες σε αντιδικίες με εργαζόμενους. Αλλά και την εν γένει λειτουργία των θεσμών αυτών ως συστατικών στοιχείων του αστικού κράτους, που στηρίζει την βάρβαρη κυριαρχία των λίγων εκμεταλλευτών πάνω στον κόσμο της εργασίας.

Δεν υπάρχουν αποφάσεις της δικαιοσύνης που «δικαιώνουν» τους εργαζόμενους ή το κίνημα; Υπάρχουν. Κι αυτές, πέρα από προσωπικές ή συλλογικές εξαιρέσεις αξιοπρέπειας, εκφράζουν τελικά την παρέμβαση του κινήματος. Σε κάποιες περιπτώσεις η εκάστοτε κυβέρνηση και ο κρατικός μηχανισμός πρέπει να πάρουν υπόψη την απειλή του κοινωνικού αγώνα για να μείνει αλώβητο το όλον της κυριαρχίας τους.

Εμείς λοιπόν σε αυτό έχουμε εμπιστοσύνη: Στη δυνατότητα των εργαζομένων, της ανυπότακτης νεολαίας και των λαϊκών στρωμάτων να αγωνίζονται, να εξεγείρονται και να επιβάλλουν το δικό τους.

Γιώργος Τσαντίκος

Η συμπεριφορά των υπουργών, ειδικά τύπων σαν τον Γεωργιάδη, θυμίζει πολύ τον «τμηματάρχη Β'» παλιών ελληνικών ταινιών, που απαντούσε στους Εξαρχάκους, Ληναίους, Βέγγους, Παπαμιχαήλ και λοιπούς πρωταγωνιστές-μεροκαματιάρηδες ότι «δεν αντέχει η εταιρία» και «να κάνετε οικονομία».

Περπατάνε
παράλληλα

Όλα πάνε πρίμα σε αυτό το τοπογραφικό σημείο της γεωπολιτικής κονίστρας, όπως θα 'λεγε και ο μέσος καφενειακός αναλυτής ή 3D μοντέλο στην εκπομπή του Ευαγγελάτου. Αφού όμως όλα πάνε τόσο πρίμα, τότε γιατί όταν μια κοινωνική ομάδα ζητάει κάτι, ο πρωθυπουργός «ξύνει τον πάτο» (του βαρελιού), ο Άδωνης Γεωργιάδης «κάνει ό,τι μπορεί», ο Κωστής Χατζηδάκης κουνάει το κεφάλι «αλλά δεν θα βάλει σε κίνδυνο το Ταμείο Ανάκαμψης»;

Η συμπεριφορά των υπουργών, ειδικά τύπων σαν τον Γεωργιάδη, θυμίζει πολύ τον Γιώργο Γαβριλίδη, όταν έπαιζε τον Ανδρέα Αλαφούζο (ονοματολογικές συμπτώσεις), μέλλοντα σύζυγο Μαρίας Κωνσταντίνου και «τμηματάρχη Β'». Ο τμηματάρχης Β' ή ο ομόλογος διευθυντής, τέλος πάντων, σε όλες τις ελληνικές ταινίες του κλασικού ελληνικού λαϊκού κινηματογράφου, απαντάει στους Εξαρχάκους, Ληναίους, Βέγγους, Παπαμιχαήλ και λοιπούς πρωταγωνιστές-μεροκαματιάρηδες ότι «δεν βγαίνω» και «δεν αντέχει η εταιρία» και «να κάνετε οικονομία».

Με ανάλογο τρόπο απαντάνε και οι κυβερνητικοί βουλευτές. «Μονόδρομος» η εξώθηση κάθε τίνος κοινόχρηστου και κοινωφελούς στη δημιουργία κέρδους για ιδιώτες προσωπικές, συνθήτως συγκεκριμένης πρωθυπουργικής προτίμησης, αλλά «δεν βγαίνω μάνα μου» όταν προκύπτει το μικρό ή το μεγάλο, συντηρητικό και μη, από έναν λαό που συνεχίζει να βρίσκεται εδώ και 14 χρόνια, σε κρίση.

Το «να τρουπώσω» των '70s και των '80s, από μια θέση κλητήρα στο δημόσιο και μετά, «στην αιωνιότητα και ακόμα παραπέρα», έχει κάνει major update: πλέον «τρουπώνεις» σε μια θέση βουλευτή, έστω για μια

Δεν τους αφορούν αυτά. Είναι ζητήματα ενός παράλληλου σύμπαντος, εκεί που ζούνε και αγωνιούν οι υπαλληλίσκοι των παλιών ελληνικών ταινιών

τετραετία και είσαι ο αποκατεστημένος τμηματάρχης των '60s.

Δεν έχει σημασία αν ειδικά στην Ελλάδα οι εκκωρήσεις μοιάζουν με φακ-πάρτυ στο Studio 54 (το νεοϋορκέζικο) και αν το αποτέλεσμα τους είναι, κατά περίπτωση, τραγέλαφος: από την «επιχειρηματική σύμπραξη» της σούπερ λίγκας, μέχρι τους παρόχους τηλεπικοινωνιών, η προσφορά είναι ακριβή και κακής ποιότητας.

Ένα «προϊόν» που με το ζόρι θα το πούλαγε το τεμπι, αλλά θα το αγοράσεις αναγκαστικά, γιατί αυτός που το πουλάει έχει συμφέροντα παντού και κυρίως, μέσα στα κυβερνητικά γραφεία. Και θα το αγοράσεις ακριβιά, γιατί έτσι.

Η θεωρία περί «ανταγωνισμού που ρυθμίζει τις τιμές» είναι σαν τα μαμούθ στην Ελλάδα, δηλαδή ανύπαρκτη. Το ιδιωτικό επιχειρείν, παραδοσιακά κρατικοδίαιτο και εμφοιλοχωρούν στο δημόσιο χρήμα, λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο, από τον αρακά μέχρι τα ιδιωτικά πανεπιστήμια: «πειραγμένοι» όροι ώστε το δημόσιο συμφέρον να έρχεται πάντα δεύτερο-στην καλύτερη περίπτωση. Ούτε οι

τιμές πέφτουν, ούτε η παιδεία αυξάνεται.

Ο ίδιος ο υφυπουργός Εργασίας, ο Παναγιώτης Τσακλόγλου, που τάζει ότι «ο κατώτατος μισθός θα έχει το 8 μπροστά», μάλλον δεν εννοεί ότι μικτά θα είναι κοντά στο χιλιάριο, ώστε να παίρνει όντως ο εργαζόμενος/η ποσό με «8 μπροστά» στο χέρι. Που και τα «με 8 μπροστά» είναι ζήτημα αν φτάνουν, γιατί τα νοίκια πχ έχουν «4+» μπροστά και ο πρωθυπουργός, όταν του λένε «κάτι να κάνουμε με τα σπίτια» καταλαβαίνει ότι πρέπει να αυξηθεί το όριο της golden visa.

Ξέρετε γιατί;

Γιατί πραγματικά δεν απασχολεί σοβαρά κανέναν τους, ούτε πόσο κάνει ο αρακάς, ούτε αν το παιδί των τάδε μπορεί να πάει στο πανεπιστήμιο, ούτε αν ο πατέρας των δεινά μπορεί να νοσηλευτεί.

Δεν τους αφορούν αυτά. Είναι ζητήματα ενός παράλληλου σύμπαντος, εκεί που ζούνε και αγωνιούν οι υπαλληλίσκοι των παλιών ελληνικών ταινιών.

Αυτοί, ζούνε στο σύμπαν του «τμηματάρχη Β'» και πάνω, εκεί που «η υγεία δεν μπορεί να είναι δωρεάν», επειδή το είπα ένας τύπος που πουλούσε (σχεδόν κυριολεκτικά) φύκια για μεταξωτές κορδέλες, και τώρα διαφημίζει το επίτευγμά του, να βάλει τιμολόγιο στην ανθρώπινη ανάγκη, φωτογραφιζόμενος με τον πρώτο ασθενή που χειρουργείται επί πληρωμή σε απογευματινό ιατρείο, λες και είναι φολκσβάγκεν πόλο που κληρώνει σούπερ μάρκετ σε διαγωνισμό.

Οι ίδιοι ζούνε εκεί που το ρεύμα πρέπει να είναι χρηματιστηριακό προϊόν και τα σούπερ μάρκετ κλαμπ με πριβέ χώρους γ'αυτούς, που έχουν και ελεύθερους διαδρόμους για όσους ψωνίζουν γάλα-μακαρόνια-φρυγανιές. Κάτι σαν την ελεύθερη και τη συνδρομητική έκδοση του ChatGPT, αλλά με μεγαλύτερη διαφορά στην τιμή...

Την Τρίτη πραγματοποιήθηκε το πρώτο απογευματινό χειρουργείο στο νοσοκομείο «Παπαγεωργίου» στη Θεσσαλονίκη. Στην Αθήνα προηγουμένως έγινε την Πέμπτη στο νοσοκομείο «Ευαγγελισμός». Πίσω από την επικοινωνιακή φιάστα που στήνει η κυβέρνηση, με τον υπουργό Υγείας Άδωνι Γεωργιάδη να περιφέρεται από νοσοκομείο σε νοσοκομείο, να θριαμβολογεί πάνω από φορεία και να κάνει λόγο για «νίκη», βρίσκεται ένα μεθοδευμένο σχέδιο διάλυσης του δημόσιου συστήματος υγείας.

Οι τεράστιες λίστες των χειρουργείων, όπου, σύμφωνα με το υπουργείο βρίσκονται πάνω από 100.000 ασθενείς και τις οποίες τάχα έρχεται να αποσυμφορήσει το μέτρο των επί πληρωμή χειρουργείων, είναι αποτελέσματα της ίδιας ακριβώς πολιτικής υποβάθμισης του ΕΣΥ. Το 30% των χειρουργικών τραπέζιων και δεκάδες κλίνες ΜΕΘ παραμένουν κλειστά λόγω έλλειψης προσωπικού, 6.500 οργανικές θέσεις γιατρών και 20.000 θέσεις νοσηλευτών παραμένουν κενές, ενώ απολύονται 6.000 Συμβασιούχοι Ορισμένου Χρόνου και 12.000 Συμβασιούχοι μέσω ΟΑΕΔ. Σε αυτές τις συνθήκες λειτουργίας των δημόσιων νοσοκομείων, είναι δεδομένο ότι η απογευματινή λειτουργία θα επιβαρύνει νομοτελειακά την πρωινή, και ο ασφαλισμένος, που έχει ήδη χρυσοπληρώσει φόρους και εισφορές, θα εκβιάζεται να βάλει ξανά το χέρι στην τσέπη για να έχει πρόσβαση στη δημόσια περίθαλψη. Το κόστος για τον ασθενή κυμαίνεται από 300 ευρώ για μια «πολύ μικρή επέμβαση» έως 2.000 ευρώ για «εξαιρετικά βαρεία».

Παράλληλα, έχει ήδη κατατεθεί σε δημόσια διαβούλευση το νέο σχέδιο νόμου του υπουργείου Υγείας με τίτλο «Δράσεις δημόσιας υγείας - Ρυθμίσεις για την ενίσχυση του Εθνικού Συστήματος Υγείας». Οι ασφαλισμένοι θα χρεώνονται ακόμα περισσότερο για τις υπηρεσίες υγείας, καθώς προβλέπεται χαράτσι ένα ευρώ ανά παραπεμπτικό για την εκτέλεση διαγνωστικών εξετάσεων βιολογικών υλικών, τρία ευρώ ανά παραπεμπτικό για την εκτέλεση απεικονιστικών ελέγχων στα συμβεβλημένα ιδιωτικά διαγνωστικά κέντρα, πέρα από τη συμμετοχή που ήδη πληρώνουν, ενώ θα πληρώνουν πέντε ευρώ για τη διενέργεια εμβολιασμού για τον κορονοϊό σε φαρμακείο.

Προβλέπεται, επίσης, η άρση της πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης των ιατρών του ΕΣΥ. Το υπουργείο Υγείας επαναφέρει το μέτρο που είχε ψηφιστεί με τον νόμο Πλεύρη - Γκάγκα αλλά δεν είχε τεθεί σε εφαρμογή, περιγράφοντας μάλιστα ακόμα χαλαρότερους όρους για την άσκηση ιδιωτικού επαγγέλματος από τους γιατρούς των δημοσίων νοσοκομείων. Όπως ανέφερε παλιότερα η ΟΕΝΓΕ «η πλήρης και αποκλειστική απασχόληση είναι αδιαπραγμάτευτη γιατί είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα για ένα καθολικό, αποκλειστικά δημόσιο και απολύτως δωρεάν σύστημα υγείας». Το δικαίωμα άσκησης επαγγέλματος και στον ιδιωτικό τομέα, που μέχρι τώρα έχουν μόνο οι πανεπιστημιακοί ιατροί, είναι προς αποκλειστικό όφελος των ιδιωτικών κλινι-

ΕΣΥ θα πληρώνεις στα νοσοκομεία!

Υγεία

Δήμητρα Παπανικολάου

► Εισβολή ιδιωτών, θεραπεία με... τιμοκατάλογο και πλήρης εμπορευματοποίηση

κών αλλά και διάφορων μεγαλογιατρών που επιχειρούν να κερδοφορήσουν στις πλάτες των ασθενών. Η διαφθορά και το «πασάρισμα» της «πελατείας» από το δημόσιο νοσοκομείο στα ιδιωτικά μαγαζιά νομιμοποιείται, όπως ακριβώς θεσμοθετήθηκε και το κρατικό φακελάκι με τα απογευματινά χειρουργεία.

Στο νομοσχέδιο περιλαμβάνεται, επίσης, διάταξη που δίνει τη δυνατότητα παράτασης σε όσους γιατρούς βγαίνουν στη σύνταξη, οι οποίοι θα μπορούν να παραμείνουν στην υπηρεσία τους έως τις 31/12/2025. Η συγκεκριμένη διάταξη φέρει αέρα... μνημονίων, καθώς η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης των γιατρών του ΕΣΥ στα 69 έτη αποτελούσε μνημονιακό μέτρο, το οποίο δεν έχει εφαρμοστεί.

Επόμενο βήμα διάλυσης της δημόσιας δωρεάν υγείας είναι η εργασία ιδιωτών γιατρών στο ΕΣΥ. Όπως δήλωσε ο ίδιος ο υπουργός σε συνέντευξή του στο ΑΠΕ ΜΠΕ «οι ιδιώτες γιατροί μπορούν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στο ΕΣΥ αμειβόμενοι

με μπλοκάκι. Αυτό γίνεται εδώ και χρόνια. Αυτό που πράγματι σκεφτόμαστε -και θα είναι το κλείσιμο της μεταρρύθμισης- είναι οι ιδιώτες γιατροί να μπορούν να μπαίνουν στο ΕΣΥ. Με ποια έννοια; Για παράδειγμα εάν ένας χειρουργός θέλει με την ομάδα του, να κάνει χρήση της χειρουργικής αίθουσας ενός δημόσιου νοσοκομείου θα πληρώνει για αυτή τη χρήση». Με σχεδόν τις μισές χειρουργικές αίθουσες να είναι εκτός λειτουργίας λόγω ελλείψεων, το υπουργείο σχεδιάζει να παραχωρήσει πόρους και εξοπλισμό των δημοσίων νοσοκομείων για τα κέρδη των κλινικαρχών.

Τα νέα χαράτσια και αυξήσεις της συμμετοχής των ασφαλισμένων για φάρμακα και διαγνωστικές εξετάσεις που θα τεθούν σε εφαρμογή, επιδεινώνουν την ήδη ασφυκτική κατάσταση. Η Ελλάδα κατέγραψε το 2022 το υψηλότερο ποσοστό (16,7%) πολιτών στην ΕΕ που ανέφερε ότι δεν μπόρεσε να κάνει ιατρική εξέταση λόγω κόστους, απόστασης ή μεγάλης λίστας αναμονής, βάσει στοιχείων της Eurostat. Σύμφωνα με δημοσκόπηση του διαΝΕΟσις, σχεδόν ένας στους πέντε (22%) δεν έκανε χρήση υπηρεσιών υγείας ή δεν έλαβε κάποιο αναγκαίο φάρμακο λόγω του υψηλού κόστους. Με τα δημόσια νοσοκομεία να υπολειπονται, και το δωρεάν χαρα-

κτήρα της περίθαλψης να βάλλεται μέρα με την μέρα, η κατάσταση θα γίνεται όλο και πιο απελπιστική για τον φτωχό λαό. Οι καταγγελίες της οικογένειας του 72χρονου καρκινοπαθούς που αυτοκτόνησε στο Ηράκλειο της Κρήτης συγκλονίζουν: εξετάσεις που έπρεπε να κάνει εκτός νοσοκομείου, ακόμα σε άλλες πόλεις, χωρίς να υπάρχει η οικονομική δυνατότητα μετακίνησης, εξαντλημένα φάρμακα που καλούταν να βρει ο ίδιος και να φέρει στο νοσοκομείο.

Σε δίωρη στάση εργασίας προχώρησε η ΕΙΝΑΠ την Πέμπτη, προχωρώντας και σε κινητοποίηση στον Ευαγγελισμό, όπου έγινε το πρώτο απογευματινό χειρουργείο στην Αθήνα. Στη μαζική κινητοποίηση συμμετείχε το σωματείο εργαζομένων του νοσοκομείου, η ΟΕΝΓΕ, καθώς και σύλλογοι χρηστών υγείας. Σε αντίστοιχη κινητοποίηση προχώρησαν οι υγειονομικοί και στο νοσοκομείο Γεννηματάς την Παρασκευή. «Οι νοσοκομειακοί γιατροί δηλώνουν ότι δεν πρόκειται να γίνουν συνένοχοι στην περαιτέρω ιδιωτικοποίηση του Δημόσιου Συστήματος Υγείας», τονίζει η ΕΙΝΑΠ, ενώ η ΟΕΝΓΕ χαρακτηριστικά αναφέρει: «Τιμοκατάλογος δεν μπαίνει στην υγεία και τη ζωή. Μαζί με τους ασθενείς και όλο το λαό να τους σταματήσουμε!».

Το 30% των χειρουργείων και πολλές ΜΕΘ δεν λειτουργούν, λείπουν 6.500 γιατροί και 20.000 νοσηλευτές

Από σπόντα

*** Θέλει και συνέδριο η Νέα Δημοκρατία, το 15ο κατά σειρά * Φαίνεται πως ο Μητσοτάκης σκέφθηκε ότι αν δεν τους «κάνει καλά» τώρα, με το 41% πρόσφατο, τότε θα τους κάνει * Όταν θα έχουν γίνει οι ευρωεκλογές; * Κι έχουν πολλά για να τσακωθούν * Δημοτικές εκλογές, ομόφυλα ζευγάρια, ελληνοτουρκικά, ποσόστωση πρώην Σημιτικών * Χαμός θα γίνει * Μόνο που το τέλος είναι «κλεισμένο» * Όποιος έχει τη κυβέρνηση κάνει ότι θέλει στη Νέα Δημοκρατία.

*** Ο μόνος πραγματικά στενοχωρημένος είναι ο Ανδρέας Λοβέρδος * Αντί να ετοιμάζεται κι αυτός για το συνέδριο του Μητσοτάκη ως υποψήφιος ευρωβουλευτής, έκανε κόμμα * Κι άντε να τρέχεις τώρα μήπως πιάσεις ποσοστό ευρωβουλής * Που δεν φαίνεται καθόλου στον ορίζοντα * Μέχρι κι οι δικό του τον βαρέθηκαν φαίνεται.

*** Στον ΣΥΡΙΖΑ οι ομορφιές συνεχίζονται * Θυμάστε εκείνα τα 150.000 μέλη του Σεπτέμβριου που ψήφισαν με ένα δέυρο; Πάνε * Στις τελευταίες νομαρχιακές εκλογές του «ΣΥΡΙΖΑ των μελών» ζήτημα να πάτησαν 20.000 μέλη * Πάει πολύ καλά το άνοιγμα στην κοινωνία όπως καταλαβαίνετε.

*** Οπότε από... οργανώσεις δεν περιμένουν πολλά στις ευρωεκλογές * Ό,τι πιάσουν από τις διαφημιστικές καμπάνιες του Κασσελάκη που πάει και φαντάρος * Ό,τι προαιρούνται τα κανάλια που θα τους στηρίξουν μιας και φαίνεται να κρατάνε ακόμη οι φιλίες του ναυάρχου.

*** Πάντως ήδη στην αξιωματική αντιπολίτευση ετοιμάζονται για το «θερμό καλοκαίρι» * Μιας και άπαντες θεωρούν πως θα τεθεί θέμα ηγεσίας * Τουλάχιστον δύο υποψηφιότητες είναι γνωστές από τώρα και είναι αυτές που δεν «κάηκαν» στο τελευταίο συνέδριο.

*** Είναι εν τω μεταξύ κι ο Τσίπρας που κάνει τα δικά του και ουδείς γνωρίζει που θα το πάει το πράγμα * Κάτι ψιθυρίζεται πάντως στον χώρο για ένα «νέο πολιτικό σκηνικό» με «διαφορετικές διαχωριστικές γραμμές» * Όταν τα ακούτε αυτά κάποιος θέλει να μετακινηθεί * Συνήθως πιο δεξιά.

Ευρωεκλογές

Μπάμπης Συριόπουλος

Ισχυρό ΚΚΕ, αλλά στο μέλλον πάει το «Έξω απ' την ΕΕ»

► Χωρίς άμεσους στόχους ρήξης κυριαρχεί η αποδοχή ευρω-δεσμών

Σε μια περίοδο κοινωνικών αγώνων και αμφισβήτησης της κυρίαρχης πολιτικής από το μαζικό κίνημα το ΚΚΕ δημοσίευσε το κάλεσμα της Κεντρικής Επιτροπής για τις Ευρωεκλογές κηρύσσοντας ουσιαστικά την προεκλογική εκστρατεία του. Δεν είναι καθόλου αθέμιτη για ένα αριστερό κόμμα η επιδίωξη εκλογικής ενίσχυσης του ιδίως από το αγωνιστικό δυναμικό. Το ζήτημα βέβαια είναι, με ποιους πολιτικούς στόχους, με ποια προοπτική αυτή θα φέρει ρήγματα στην αστική πολιτική, θα αποσπάσει κατακτήσεις ανοίγοντας το δρόμο για επαναστατικές ρήξεις. Το «κάλεσμα» χαρακτηρίζει την ΕΕ ως «φυλακή των λαών» και τη στρατηγική της ως υπεύθυνη για την ακρίβεια, την «απελευθέρωση» των μεταφορών, την κατεδάφιση της κοινωνικής ασφάλισης κ.λπ. Ιδιαίτερα τονίζεται ο πρωταγωνιστικός ρόλος της ΕΕ στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και πολέμους. Απέναντι σ' αυτή την πραγματικότητα προτείνεται: «Επιβεβαιώνεται η θέση του ΚΚΕ ότι μόνο ο λαός θα σώσει τον λαό, αποφασίζοντας να απαλλαγεί από τα δεσμά της εξουσίας του κεφαλαίου και των ενώσεών του. Να ξεφορτωθεί όλους αυτούς που κάθονται στο σβέρκο του,

παίρνοντας στα δικά του χέρια τα κλειδιά της εξουσίας και της οικονομίας». Ο στόχος της αποδέσμευσης της χώρας από την ΕΕ παραπέμπεται στον σοσιαλισμό, αφού ο λαός «ξεφορτωθεί» με κάποιο τρόπο «όλους αυτούς που κάθονται στο σβέρκο του».

Σε άλλο σημείο το «κάλεσμα» ισχυρίζεται πως «το ΚΚΕ είναι το μοναδικό κόμμα που παλεύει για την αποδέσμευση της χώρας από την ΕΕ με τους εργαζόμενους, τον λαό στην εξουσία, με κοινωνική ιδιοκτησία στην οικονομία». Ο στόχος της αποδέσμευσης μεταφέρεται για μετά την κατάληψη της εξουσίας. Με τον τρόπο αυτό επιβεβαιώνεται η επιλογή του

ΚΚΕ για αποδοχή στην πράξη των δεσμών της «φυλακής των λαών», συνεχίζοντας σε νέες συνθήκες τη γραμμή υποταγής στον ευρωμονόδρομο του 2011. Τότε -όταν είχε φανεί πια το μέλλον που επιφύλασσε η ΕΕ για την εργατική τάξη και τον λαό- η Αλέκα Παπαρήγα δήλωσε στις 27/5/2011 ότι «η λύση έξω από το ευρώ και με δραχμή στις παρούσες συνθήκες είναι καταστροφική», ενισχύοντας την κινδυνολογία των αστικών κομμάτων και ανοίγοντας το δρόμο στη μνημονιακή στροφή του ΣΥΡΙΖΑ τέσσερα χρόνια πριν το καλοκαίρι του 2015. Αυτή η υποταγή συνδυάζεται πάντα με σοσιαλιστικές και κομμουνιστικές

διακηρύξεις για το μέλλον, ενώ αυτό που μένει στο παρόν -για τις ευρωεκλογές στις 9 Ιουνίου- είναι η διαπίστωση ότι «η αποφασιστική ενίσχυση του ΚΚΕ θα αποτελέσει ελπίδα κι αποκούμπι των εργατικών - λαϊκών δυνάμεων».

Αυτή η γραμμή άρνησης της άμεσης αντικαπιταλιστικής αντιΕΕ πάλης βγάζει μάτι τους τελευταίους μήνες. Όλοι οι λαϊκοί αγώνες που έχουν προκαλέσει προβλήματα στην κυβέρνηση και στην αστική πολιτική έχουν στον πυρήνα τους την πολιτική της ΕΕ του κεφαλαίου και των πολέμων: ιδιωτικά πανεπιστήμια μέσω του υπέρτερου ευρωενωσιακού δικαίου περί «επιχειρηματικής ελευθερίας», ιδιωτικός σιδηρόδρομος καθ' εφαρμογή των ευρωπαϊκών οδηγιών «απελευθέρωσης» του, καταλήστευση των φτωχών αγροτών διαμέσου της ΚΑΠ, πολεμική εμπλοκή στην Ουκρανία και στη Μ. Ανατολή στο πλαίσιο της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Κι όμως, «το μοναδικό κόμμα...» όχι μόνο δεν συνέβαλλε στην συνάντηση του φοιτητικού με το εργατικό κίνημα για βδομάδες, αλλά αρνείται να συνδέσει τη νίκη αυτών των κινημάτων και την αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό με την αναγκαία αποδέσμευση από την ΕΕ σήμερα.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΚΑΣΣΕΛΑΚΗ

Φιλελεύθερη λογική για τιμές, σιωπή για μισθούς

Επτά «κοστολογημένα» μέτρα για την ακρίβεια ύψους 3,24 δισ. και πέντε μεταρρυθμίσεις για τη φορολογία παρουσίασε ο Στέφανος Κασσελάκης την Τρίτη σε εκδήλωση με θέμα το «Ελληνικό όνειρο: ζωή με αξιοπρέπεια». Ο επικεφαλής της αξιωματικής αντιπολίτευσης χαρακτήρισε το οικονομικό μοντέλο που εφαρμόζει η κυβέρνηση Μητσοτάκη «αδιανόητα αντικοινωνικό και αντιαναπτυξιακό». Πέρα από όσα είπε και πρότεινε ο Στέφανος Κασσελάκης, ίσως μεγαλύτερη βαρύτητα έχουν όσα δεν είπε κυρίως με την υποβάθμιση και αποσιώπηση της πρωταρχικής αναγκαιότητας για πραγματικές αυξήσεις

των μισθών πολύ πάνω από τον πληθωρισμό! Χωρίς να απουσιάζουν και προτάσεις που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν φιλολαϊκές και θα πρόσφεραν μια ανακούφιση (αν εφαρμόζονταν), σε όσα ειπωθήκαν βαραίνει ο αποσπασματικός, εφήμερος και τεχνικός χαρακτήρας των μέτρων. Οι γενικόλογες προτάσεις για «ανώτατο περιθώριο κέρδους» σε καύσιμα, τρόφιμα και ρεύμα έχουν αυστηρά προσωρινό χρονικό ορίζοντα. Αρκετές από τις υπόλοιπες προτάσεις και μεταρρυθμίσεις έχουν καθαρά (νεο)φιλελεύθερο χρώμα, θα μπορούσαν εύκολα να υιοθετηθούν από το ΠΑΣΟΚ ή ακόμα και από μια «σπλαχνική» ΝΔ (όπως η αύξηση

των ελέγχων) και συμπίπτουν με αιτήματα εργοδοτών και ιδιοκτητών σουπερμάρκετ. Προτάσεις όπως το Παρατηρητήριο Τιμών Ευρωπαϊκού Καταναλωτή εφαρμόζονται ήδη σε χώρες της ΕΕ. Η μόνη ξεκάθαρη πρόταση Κασσελάκη στο εργασιακό είναι η μείωση ουσιαστικά των εργοδοτικών εισφορών και μόνο για την πρώτη τριετία μετά την πρόσληψη κάτι που μπορεί να οδηγήσει σε ενθάρρυνση της αντικατάστασης εργαζόμενων με τη λήξη της περιόδου αυτής. Ακόμα ιδιαίτερα προβληματική είναι και η πρόθεση φορολόγησης με υψηλό συντελεστή ακόμα και χαμηλών ετήσιων εισοδημάτων ύψους 10.000 ευρώ.

Δεν υπάρχει ευθύνη σε κανένα πολιτικό πρόσωπο, το σύστημα είναι «αθώο» για το έγκλημα στα Τέμπη. Σαφές και ξεκάθαρο ήταν το μήνυμα που δόθηκε στην αρχή της εβδομάδας από την Εξεταστική Επιτροπή που συστήθηκε για τα το πολύνεκρο – όσο και προδιαγεγραμμένο – δυστύχημα που κόστισε την ζωή σε 57 επιβάτες, πολλοί από αυτούς νέοι άνθρωποι.

Το καταληκτικό πόρισμα της Εξεταστικής Επιτροπής που ψηφίστηκε από τους βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας αναφέρει πως δεν υφίσταται καμία ευθύνη για πολιτικά πρόσωπα. Δηλαδή πως οι υπουργοί Μεταφορών του ΠΑΣΟΚ, του ΣΥΡΙΖΑ και της ΝΔ που διαδοχικά διέλυσαν το σιδηροδρομικό δίκτυο της χώρας προκειμένου να το εκποιήσουν λόγω «μνημονιακών υποχρεώσεων» τα προηγούμενα χρόνια, δεν έχουν καμία σχέση με το δυστύχημα. Αντιθέτως έχουν άμεση σχέση οι δύο μηχανοδηγοί της αμαξοστοιχίας που σκοτώθηκαν, όπως και ο σταθμάρχης της Λάρισας που διορίστηκε στο πλαίσιο των γνωστών πελατεικών σχέσεων. Η επιτροπή κατέληξε στην επίσημη θέση του «ανθρώπινου λάθους» και της «παραβίασης του κανονισμού κίνησης» ξεπλένοντας κάθε συστημική ευθύνη.

Η απόφαση στην οποία κατέληξε η Εξεταστική Επιτροπή που ψηφίστηκε από την Βουλή στα μέσα Νοεμβρίου του 2023, κατέρριψε οποιαδήποτε αυταπάτη υπήρχε περί «δικαιοσύνης» μέσω των κοινοβουλευτικών θεσμών. Ενώ προδικάζει σε σημαντικό βαθμό και την κατάληξη που θα έχει η δικαστική διαδικασία. Παρά το γεγονός πως εντοπίζονται στην εισαγγελική έρευνα δομικά στοιχεία της λειτουργί-

Τέμπη

Γεράσιμος Λιβιτσάνος

Η Βουλή «αθώωσε» ξανά το σύστημα και τους υπουργούς του

► Δεν υπάρχει ευθύνη πολιτικού προσώπου αποφάνθηκε η Εξεταστική

ας του σιδηροδρομικού δικτύου που οδήγησαν στην σύγκρουση των δύο αμαξοστοιχιών.

Άλλωστε ακόμη και αν οι δικαστικές αρχές «προσπεράσουν» την κρίση της κοινοβουλευτικής επιτροπής και εντοπίσουν ευθύνες πολιτικών προσώπων ουσιαστικά θα γίνει μια ...ανακύκλωση της υπόθεσης. Αφού σε περίπτωση που υπάρξουν κατηγορίες για υπουργό αυτομάτως ενεργοποιείται ο περίφημος «Νόμος Περί Ευθύνων Υπουργών». Έτσι το ίδιο σώμα που έκρινε πως ... δεν υπάρχουν ποινικές ευθύνες σε μέλη της κυβέρνησης θα κληθεί να αποφασίσει για την παραπομπή ενός η περισσότερων υπουργών σε Ειδικό Δικαστήριο! Δηλαδή να αναιρέσει την αρχική του εκτίμηση, πράγμα που προφανώς δεν θα συμβεί.

Η απόφαση της Εξεταστικής Επιτροπής ήταν ουσιαστικά προδιαγεγραμμένη. Άλλωστε ο αρμόδιος για την κοινοβουλευτική λειτουργία της Νέας Δημοκρατίας Μάκης Βορίδης είχε προαναγγείλει ήδη από τον Νοέμβριο πως η κυβέρνηση δεν εκτιμά ότι υπάρχουν ευθύνες υπουργών.

Έκτοτε η Εξεταστική Επιτροπή λειτούργησε με ευθύνη της κυβερνητικής πλειοψηφίας στην κατεύθυνση της επιβεβαίωσης αυτής της θέσης: Είτε αρνούμενη να καλέσει τους εκ-

Κόντρα στην προδιαγεγραμμένη κοινοβουλευτική συγκάλυψη και κουκούλωμα, ο λαός δεν αφήνει να ξεχαστεί το έγκλημα

προσώπους των εργαζομένων που είχαν καταγγείλει την κατάσταση των σιδηροδρόμων, είτε αποκλείοντας ουσιαστικά μάρτυρες. Είναι ενδεικτικό μάλιστα πως οι δύο κατά τεκμήριο σχετικοί υπουργοί για το έγκλημα στα Τέμπη, ο Κώστας Καραμανλής και ο Χρήστος Σπίρτζης κλήθηκαν αργά στον κατάλογο των μαρτύρων.

Φυσικά ρόλο στην εξέλιξη των πραγμάτων έπαιξαν και οι επιμέρους επιδιώξεις των πολιτικών σχηματισμών. Ήταν δεδομένο πως η ΝΔ είχε

στόχο την κάλυψη των ευθυνών του Κ. Καραμανλή και αντίστοιχα ο ΣΥΡΙΖΑ των ευθυνών του Χρ. Σπίρτζη.

Έτσι ήταν αναμενόμενο ότι ζητήματα όπως η επιβολή στην Ελλάδα των πολιτικών της ΕΕ για την ιδιωτικοποίηση του τρένου και τον προσανατολισμό των σιδηροδρομικών υποδομών στους σχεδιασμούς ανάπτυξης των δικτύων logistics και στις ανάγκες του εγχώριου και διεθνούς κεφαλαίου θα έμεναν εκτός συζήτησης.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ: «ΝΑ ΓΥΡΙΣΕΙ ΠΙΣΩ!»

Επικίνδυνη εμπλοκή της φρεγάτας με τον Δένδια να επιχαίρει

Ως πρόβα πολέμου διαφημίζει προκλητικά ο Νίκος Δένδιας την αποστολή της φρεγάτας «Υδρα» στην επιχείρηση της ΕΕ «Aspides» στον κόλπο του Άντεν και ιδιαίτερα το άνοιγμα πυρ από πλευράς της την Τετάρτη κατά δύο drones από την Υεμένη. Μόνο που δεν πανηγυρίζουν τα κυβερνητικά παπαγαλάκια για τα πυρά, με τον υπουργό Άμυνας να δηλώνει προκλητικά: «Καταλαβαίνετε ότι στην απευκταία περίπτωση συγκρούσεως στις δικές μας θαλάσσιες ζώνες στο μέλλον, δεν πρόκειται να εκτοξευθούν γαρίφαλα εναντίον των πλοίων μας!»

Ταυτόχρονα, επαναλαμβάνει συνέχεια, προφανώς για εμπέδωση, πως η «Υδρα» και το προσωπικό της βρίσκεται σε «ζώνη κινδύνου».

Ενώπιον στην αποστολή της φρεγάτας στην Ερυθρά θάλασσα και συνολικά στην εμπλοκή της Ελλάδας στις δολοφονικές επιχειρήσεις του Ισραήλ και στα σχέδια ΕΕ και NATO, αλλά και καταγγέλλοντας τις εφοπλιστικές εταιρείες που συνεχίζουν business as usual για να βγάλουν τρελά κέρδη, πραγματοποιήθηκε διαδήλωση την Πέμπτη μετά από κάλεσμα της ΠΙΕΝΕΝ, που υποστήριξε και το ΕΚ Πειραιά. Στη συγκέντρωση

στον Άγιο Νικόλαο και στην πορεία στα γραφεία της Ένωσης Εφοπλιστών συμμετείχαν η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό Σωματείων και Συλλογικότητων, το ΝΑΡ και η ΝΚΑ και άλλοι.

Την ίδια ώρα ψηφίστηκαν στη βουλή δύο μνημόνια με τον εξής κοινό «εύλωτο» τίτλο: «Απόσπαση /τοποθέτηση ελληνικού Προσωπικού Άμυνας στον Στρατό των ΗΠΑ»! Μάλιστα, δεν αποκλείεται ρητά η συμμετοχή ακόμα και σε εμπόλεμες ζώνες, εάν υπάρχει έγγραφη δήλωση των δύο πλευρών! Τα μνημόνια που έφερε τώρα η κυβέρνηση είχε επεξεργαστεί ο ΣΥΡΙΖΑ, ενώ τα ψήφισε εκτός της ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ.

Μπίζνες με τα αποθεματικά του ΤΕΚΑ

Την υπόσχεση για... «καλύτερες δυνατές αποδόσεις» στο ΤΕΚΑ, το κεφαλαιοποιητικό ταμείο επικουρικής ασφάλισης που ίδρυσε η κυβέρνηση, έδωσε ο Κ. Μητσοτάκης μιλώντας σε σχετική εκδήλωση, αναφέροντας ωστόσο και το... ρίσκο το οποίο «θέλει να αναλάβει ο ασφαλισμένος». Το ΤΕΚΑ μετά από κάποια χρόνια εκτιμάται ότι θα διαχειρίζεται δισεκατομμύρια από 112 εκατ. ευρώ που έχει σήμερα. Στόχος είναι «τα κεφάλαια αυτά να επενδυθούν και να επιστρέψουν στην ελληνική οικονομία», όπως είπε ο πρωθυπουργός ενώ ο Π. Τσακλόγλου πρόσθεσε ότι το ΤΕΚΑ «δημιουργεί κεφάλαια που θα συμβάλλουν στην ανάπτυξη». Τελικά το θέμα είναι πώς θα μαζέψουν τον μόχθο των ασφαλισμένων και πώς με ζεστό χρήμα οι «επενδυτές» θα κάνουν μπίζνες χωρίς δικό τους... ρίσκο.

Σχόλια στο ημίφως

► Ντόμινο काराτομήσεων για υπεξαίρεση email

«Θυσιάζουν» πόνια και αξιωματικούς για να σώσουν την παρτίδα. Παραδοχή ενοχής της κυβέρνησης και συγκεκριμένα του υπουργείου Εσωτερικών για το πολύ σοβαρό σκάνδαλο παράνομης υπεξαίρεσης-διαρροής και αποστολής ανεπιθύμητων email αποτελεί η «καρατόμηση» του γ.γ του ΥΠΕΣ, του γραμματέα Αποδήμων και ο εξαναγκασμός σε παραίτηση από τα ευρωψηφοδέλτια της ΝΔ της «πέτρας του σκανδάλου» Άννας-Μισέλ Ασημακοπούλου. Η κυβέρνηση επιχειρεί damage control για να μην πάρει η μπάλα την ίδια την υπουργό Νίκη Κεραμέως και την διάτρητη και καλπονοθευτική διαδικασία της επιστολικής ψήφου. Όλοι αντιλαμβάνονται ότι κάτι πολύ σάπιο υπάρχει στο γαλάζιο «βασιλείο της Δανιμαρκίας» όταν το ίδιο το υπουργείο που έχει αναλάβει τη διαδικασία της επιστολικής ψήφου διαρρέει τα προσωπικά δεδομένα του υπό διαμόρφωση εκλογικού σώματος.

► Better Call Adonis

Τη δημοφιλή τηλεοπτική σειρά Better Call Saul θυμίζει η προκλητική δήλωση του Άδωνι Γεωργιάδη, μετονομασμένη σε Better Call Adonis. Ο υπουργός Υγείας επισήμανε μια μοιραία παράληψη του 72χρονου αυτόχειρα καρκινοπαθή από την Κρήτη, ισχυριζόμενος ότι «αν ο άνθρωπος αυτός είχε επικοινωνήσει με εμάς, θα του είχαμε βρει αμέσως φάρμακο». Με άλλα λόγια, αν δεν βρίσκουμε κάποιο φάρμακο στο φαρμακείο της γειτονιάς

μας, θα πρέπει να τηλεφωνούμε απευθείας στον κύριο Γεωργιάδη κι ευθύς το πρόβλημά μας θα λύνεται. Χρειάζεται ισχυρή δόση θράσους και ικανότητας διαστρέβλωσης της αλήθειας για να διατυπώνει κανείς τέτοιους ισχυρισμούς, όταν τα ίδια τα γεγονότα βουούν, όταν η κατεδάφιση του ΕΣΥ και η ιδιωτικοποίηση της υγείας προχωρούν με ταχύτατους ρυθμούς.

► Και οι ανασκαφές σε ιδιώτες;

Μετά την παιδεία και την υγεία η κυβέρνηση δοκιμάζει με το σχέδιο νόμου του ΥΠΠΟ να ανοίξει τον δρόμο στην ιδιωτικοποίηση κάθε πτυχής και αρμοδιότητας της Αρχαιολογικής Υπηρεσίας, παρακάμπτοντας το Σύνταγμα και τον Αρχαιολογικό Νόμο, αναφέρει

σε ανακοίνωσή του ο Σύλλογος Ελλήνων Αρχαιολόγων (ΣΕΑ). Πιο συγκεκριμένα το ΥΠΠΟ προσπαθεί να θεσμοθετήσει Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου ή Ιδιωτικού Δικαίου, με διορισμένες από την κυβέρνηση διοικήσεις, που θα συσταθούν ειδικά για να αναλάβουν το έργο των σωστικών ανασκαφών, και μάλιστα σε έργα τρίτων. Έτσι ανοίγει ο δρόμος για να φυλάει ο λύκος τα πρόβατα, δηλαδή να επιβλέπει ο ίδιος ο Λάτσης τις ανασκαφές στο Ελληνικό με ότι και αν αυτό σημαίνει για την προστασία των αρχαιοτήτων!

► Σενάρια «υβριδικού πολέμου» στο εσωτερικό

Τον ασκό του Αιόλου ανοίγει η πρόσ-

δεση της Ελλάδας στο αμερικάνικο άρμα και η βαθύτερη εμπλοκή στους ιμπεριαλιστικούς πολεμικούς σχεδιασμούς. Σενάρια τρόμου, υβριδικού πολέμου και αποστολών αντιμετώπισης «ασύμμετρων απειλών» που έχουν στόχο την αποσταθεροποίηση χωρών του ΝΑΤΟ και «φιλικών σε αυτό χώρες» περιλαμβάνει η άσκηση «Trojan Footprint» που έγινε στην Ελλάδα υπό την ομπρέλα της Steadfast Defender. Τη Δευτέρα στη Χαλκίδα παρουσία του υπουργού Άμυνας και αρχηγού ΓΕΕΘΑ οι Ειδικές Δυνάμεις-Ειδικές Επιχειρήσεις πραγματοποίησαν προσομοίωση «επέμβασης και επιρροής στις χώρες της συμμαχίας σε διαφορετικούς τομείς με χρήση στρατιωτικών και μη στρατιωτικών μέσων...» απέναντι σε υποτιθέμενες παραστρατιωτικές οργανώσεις που δρουν εντός και εκτός συνόρων!

Συλλογικό κείμενο*

Να ανακληθεί η απόλυση απεργού στη Skrutz

Την Πέμπτη 14/3, αγωνιστές μέλη της Πρωτοβουλίας Εργαζόμενων στο εμπόριο και τα σούπερ μάρκετ, πραγματοποίησαν στις εγκαταστάσεις της Skrutz, εξόρμηση-ενημέρωση για την απόλυση εργαζόμενου. Μεγάλη εντύπωση προκάλεσε το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι της εταιρείας δε γνώριζαν τίποτε για το γεγονός. Επίσης, αρκετοί εξέφρασαν την επιθυμία να υπάρξει αποφασιστική και μαχητική απάντηση από τα σωματεία.

Η Πρωτοβουλία έχει καταγγείλει την εκδικητική απόλυση του Δ.Κ., δυο μέρες μετά τη συμμετοχή του στην 24ωρη απεργία στις 28 Φλεβάρη. Όπως τυχαίως ο συνάδελφος απολύθηκε την Παρασκευή 1 Μάρτη με την αιτιολογία

Ζητώ τον λόγο

της χαμηλής απόδοσης. Η απόλυσή του επιδιώκει τον εκφοβισμό και την τρομοκρατία όλων μας. Για την εργοδοσία δεν είναι ανεκτή η αντίσταση και η αμφισβήτηση των εργαζομένων. Είναι «αναχρονισμός» και έχει τεθεί εκτός νόμου από κυβέρνηση-ΕΕ-μνημόνια-εργοδοσία ο συλλογικός αγώνας, η διεκδίκηση της βελτίωσης των σχέσεων εργασίας, η ικανοποίηση των αναγκών και δικαιωμάτων του κόσμου της εργασίας,

των όρων που εξασφαλίζουν αξιοπρεπή ζωή. Μας θέλουν υποταγμένους και πειθαρχημένους σε όλες τις απαιτήσεις που εξυπηρετούν την εκτόξευση της κερδοφορίας τους.

Η απόλυση αυτή αφορά όλους τους εργαζόμενους. Γιατί ο Δ.Κ. τούς κόντραρε, απέργησε, αρνήθηκε να θυσιάσει τη ζωή του στα πλάνα που εξυπηρετούν την αύξηση της κερδοφορίας της Skrutz και ζήτησε να τον αλλάξουν βάρδια. Εμείς είμαστε οι αναλώσιμοι για να αυξηθούν τα κέρδη τους. Η Skrutz κατέγραψε το 2022 πωλήσεις 75,4 έναντι 57,55 εκατ. ευρώ το 2021. Η Skrutz Υπηρεσίες Διανομής, θυγατρική της Skrutz, προχώρησε σε διπλασιασμό του μετοχικού της κεφαλαίου. Ειδικό-

τερα τον περασμένο Μάιο προχώρησε σε αύξηση του κεφαλαίου κατά 300 χιλ. ευρώ και στα τέλη Νοεμβρίου κατά 290 χιλ. ευρώ, αυξάνοντας το μετοχικό κεφάλαιο στο 1,098 εκατ. ευρώ. Την ίδια χρονιά η εταιρεία κατάφερε σχεδόν να τριπλασιάσει τον τζίρο της, στα επίπεδα των 15,21 εκατ. ευρώ έναντι του 2021, χάρη στη μεγάλη αύξηση του αριθμού των παραδόσεων.

Η Πρωτοβουλία καλεί τους εργαζόμενους να απαιτήσουν την ανάκληση του συναδέλφου τους και να καταργηθεί η απαράδεκτη νυχτερινή βάρδια που δεν επιτρέπει στον εργαζόμενο να έχει ζωή.

*Πρωτοβουλία Εργαζόμενων στο εμπόριο και τα σούπερ μάρκετ

ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Αντώνης Δραγανίγος

Με ανοικτό μαχητικό κάλεσμα προς τους αγωνιστές/στρίες και τις δυνάμεις της μαχόμενης, ανατρεπτικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς παρεμβαίνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις σημαντικές πολιτικές εξελίξεις της περιόδου με στόχο την κοινή πολιτική παρέμβαση για την κλιμάκωση των αγώνων, για την ανατροπή της άθλιας πολιτικής και της κυβέρνησης της ΝΔ, τη μάχη ενάντια στον πόλεμο, τη φτώχεια, τον ρατσισμό, για τα δικαιώματα και τις λαϊκές ελευθερίες, και την πλατιά συσπείρωση σε αντι-ΕΕ αντικαπιταλιστική κατεύθυνση για την συμμετοχή στην μάχη των επερχόμενων ευρωεκλογών και μετά αυτές.

Οι επερχόμενες κοινωνικές και πολιτικές μάχες και οι ευρωεκλογές διεξάγονται μέσα σε συνθήκες που η λαϊκή δυσαρέσκεια «βράζει» από τη βάρβαρη πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ. Το ξεδίπλωμα των μεγάλων λαϊκών αγώνων των τελευταίων μηνών, από τον συγκλονιστικό αγώνα με τις δίμηνες καταλήψεις και διαδηλώσεις της νεολαίας έως τα μαζικά αγροτικά μπλόκα και την πανεργατική απεργία στις 28 Φλεβάρη, σηματοδοτεί έναν κύκλο ανόδου της λαϊκής δράσης και προκαλεί ρήγματα στο αφήγημα παντοδυναμίας της κυβέρνησης της ΝΔ.

Διεξάγονται σε συνθήκες που σφραγίζονται από την ανεπίστρεπτη κρίση του ΣΥΡΙΖΑ. Παράλληλα η συναίνεση της «δημοκρατικής αντιπολίτευσης» (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, ΝΕ.ΑΡ. κ.α.) στις κεντρικές επιλογές του συστήματος, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, την οδηγεί σε αδυναμία να εκφράσει τη λαϊκή οργή ενισχύοντας το αγωνιώδες ερώτημα σε εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές/στρίες και στον αριστερό κόσμο: «Πως θα ανατραπεί αυτή η πολιτική, πως θα υπερασπίσουμε τις ζωές μας, πως θα χαραχτεί ένας άλλος δρόμος;»

Σε αυτόν τον κόσμο απευθύνεται η πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που δόθηκε στη δημοσιότητα (είναι αναρτημένη και στην ιστοσελίδα του Πριν). Είναι πρόταση μάχης για την ανατροπή της βάρβαρης αντιλαϊκής πολιτικής κεφαλαίου - ΝΑΤΟ - ΕΕ και της κυβέρνησης της ΝΔ. Είναι πρόταση προοπτικής για να μπει η ανατρεπτική αριστερά «σφήνα» στην αντιδραστική ανασυγκρότηση του πολιτικού σκηνικού, για να αλλάξουν οι συσχετισμοί σε εργατική, αντικαπιταλιστική κατεύθυνση για να μην «ξοδευτούν» οι αγώνες και οι ελπίδες σε μια ξέπνοη συστημική «δημοκρατική αντιπολίτευση». Είναι πρόταση σαφούς και χωρίς μισόλογα τοποθέτησης για απειθαρχία-ρήξη-αποδέσμευση από την ΕΕ των πολυεθνικών, του πολέμου, της μόνιμης λιτότητας, της ληστείας του χρήματος, της περιβαλλοντικής καταστροφής. Είναι πρόταση στέρεης πολιτικής και εκλογικής συνεργασίας για το σήμερα και το αύριο πάνω σε ένα πρόγραμμα πολιτικών στόχων διεκδίκησης των σύγχρονων αναγκών και δικαιωμάτων των εργαζομένων, μάχης για κατακτήσεις, σε ρήξη με τους πυλώνες της κυρίαρχης πολιτι-

Αντικαπιταλιστική αριστερή σφήνα σε κυβέρνηση και συναίνεση

► Κάλεσμα στον κόσμο του αγώνα και στις δυνάμεις της ανατρεπτικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

κής του κεφαλαίου, από τη σκοπιά της συνολικής ανατροπής του.

Ιδιαίτερα η πάλη για απειθαρχία-ρήξη-αποδέσμευση από την ΕΕ αποκτά δραματική επικαιρότητα σήμερα που κάθε λαϊκή διεκδίκηση βρίσκει απέναντί της το σιδερένιο κλουβί της ευρωζώνης και της ΕΕ. Η ελαστική εργασία στηρίζεται στη «Δευκή Βίβλο», τα μπλόκα της φτωχομεσαίας αγροτιάς βρήκαν απέναντί τους την ΚΑΠ, η ενεργειακή φτώχεια οφείλεται στα χρηματιστήρια ενέργειας και την «πράσινη συμφωνία», οι ιδιωτικοποιήσεις στα συνεχή πακέτα «απελευθέρωσης» των αγορών, η συνέχιση του πολέμου στην επιθετική οικονομική και στρατιωτική παρέμβαση της ΕΕ μαζί με το ΝΑΤΟ, οι δολοφονίες μεταναστών στην «ΕΕ-φρούριο» και στις συμφωνίες του Δουβλίνου.

Για αυτό η πάλη για απειθαρχία-ρήξη-αποδέσμευση δεν μπορεί να «αναβληθεί» μέχρι «ο λαός να πάρει την εξουσία», όπως λέει το ΚΚΕ, διαχωρίζοντας πλήρως τα «άμεσα αιτήματα» από τους πολιτικούς στόχους αμφισβή-

τησης και ανατροπής της πολιτικής της ΕΕ. Αποτελούν γελοίες αυταπάτες οι προτάσεις εξωραϊσμού του ιμπεριαλιστικού αυτού μηχανισμού, όπως αυτές για μια «πράσινη συμφωνία για την ΕΕ» ή η λογική ότι αποτελεί «εναλλακτικό πόλο» απέναντι στο ΝΑΤΟ(!) της συμμαχίας ΜΕΡΑ25-ΔΑΕ. Η «ρεαλιστική ανυπακοή» αποτελεί συνέχεια της καταστροφικής αυταπάτης «θα καταργήσουμε τα μνημόνια μέσα στο ευρώ και την ΕΕ» και μάλιστα με λιγότερες φιλοδοξίες!

Η ανατρεπτική αριστερά έχει την ευκαιρία και τη δυνατότητα να συμβάλλει ώστε να κάνει ένα σημαντικό βήμα μπροστά, το ελπιδοφόρο, μαζικό ρεύμα ριζοσπαστικού, αριστερού προσανατολισμού που εκφράστηκε και στις τοπικές εκλογές. Αρκεί να το επιλέξει. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σπλισμένη με το πρόγραμμα και τις αποφάσεις της 5^{ης} Συνδιάσκεψής της, διατυπώνει μαχητική πολιτική πρόταση που στοχεύει στην συσπείρωση δυνάμεων σήμερα, στην ανασυγκρότηση συνολικά της αντικαπιταλιστικής αριστεράς αύριο.

ΝΔ-Ευρωεκλογές

«Αμφίπλευρη» διεύρυνση με πυρσό και τσεκούρι!

Βουτιά στο αμαρτωλό παρελθόν των... Κενταύρων-Rangers και της ΟΝΝΕΔ των ημερών του Καλαμπόκα σηματοδοτεί η εμφανής «επιστροφή» του πυρσού στο σήμα της ΝΔ που ανακοίνωσε με τυμπανοκρουσίες ο Κυριάκος Μητσοτάκης. «Είναι ο πυρσός που μας συντρόφευε στα πρώτα μας βήματα και στους πρώτους μας αγώνες για την παράταξη» τόνισε σε προσυνοδριακή εκδήλωση στη Θεσσαλονίκη ο αρχηγός της κυβερνώσας παράταξης σε μια σαφή προσπάθεια να ανεβάσει τη χαμηλή κομματική συσπείρωση ενόψει των ευρωεκλογών. Ο Κυριάκος Μητσοτάκης έδωσε στις ευρωεκλογές χαρακτηριστικά εθνικών και αποδοχής της κυβερνητικής πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων, της λιτότητας και των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων. Μίλησε για «μια αναμέτρηση διπλά σημαντική καθώς θα κρίνει αν η χώρα θα συνεχίσει

να έχει πολιτική σταθερότητα, αν θα μείνει στον δρόμο των αλλαγών». Σε αυτό το πλαίσιο ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι διεργασίες για την κατάρτιση του ευρωψηφοδελτίου της ΝΔ, η ηγεσία της οποίας, επιθυμεί να εκφράζει την λεγόμενη «αμφίπλευρη διεύρυνση», από τη μία στο χώρο του διεφθαρμένου εκσυγχρονιστικού κέντρου. Από την άλλη η ΝΔ επιδιώκει να κρατήσει και τον «ακροδεξιό σκύλο χορτάτο» με πρόσωπα που απευθύνονται στο συντηρητικό ακροδεξιό και θρησκοόληπτο ακροατήριο. Σε αυτό το πλαίσιο ενδιαφέρον παρουσιάζει η σύγκρουση γύρω από την επανένταξη ή όχι ακόμα και του खुδαίου αντικομμουνιστή και εθνικιστή πρώην αρχηγού της «Νέας Δεξιάς» Φαίλου Κρανιδιώτη που από το καλοκαίρι στηρίζει με φανατισμό όλες σχεδόν τις κεντρικές πολιτικές επιλογές της ΝΔ -πλην του γάμου ομόφυλων ζευγαριών.

Τάσεις συγκέντρωσης της ιδιοκτησίας ακινήτων

Ζούμε σε μία ιστορική περίοδο όπου για πρώτη φορά τίθεται με τέτοια οξύτητα το ζήτημα της κατοικίας στην Ελλάδα. Η διαχρονική προνομιακή αντιμετώπιση της μικρής ιδιοκτησίας από το ελληνικό κράτος, η μετεμφυλιακή ανοικοδόμηση μέσω του καθεστώτος της αυθαίρετης δόμησης και της αντιπαροχής και γενικότερα η επιλογή της ελληνικής αστικής τάξης να επιτρέψει την ευρεία κοινωνική διάχυση της προσόδου που προκύπτει από την γη και τα ακίνητα, ως αντιστάθμισμα ενός ελλειμματικού κράτους πρόνοιας, προσέφεραν κάποια επίλυση του ζητήματος, σε βάρος πάντα του δημόσιου χώρου της πόλης και των αστικών υποδομών. Αυτό που έχει συμβεί σήμερα είναι η αύξηση της πίεσης στις τιμές των ακινήτων, τόσο από την πλευρά της ζήτησης όσο και από την πλευρά της προσφοράς, στο φόντο μιας ευρύτερης αλλαγής αναπτυξιακού υποδείγματος: η έμφαση πλέον βρίσκεται στην προώθηση «στρατηγικών» επενδύσεων σε μεγάλες ενιαίες ιδιοκτησίες και η συγκέντρωση της γαιοπροσόδου στα χέρια λίγων.

Η αλματώδης ανάπτυξη του τουρισμού τα τελευταία χρόνια, με τον αριθμό των τουριστών από το εξωτερικό πρακτικά να διπλασιάζεται στα μνημονιακά χρόνια και οι συνειδητές πολιτικές προσπάθειες προσέλκυσης επενδύσεων από το εξωτερικό στην ελληνική κτηματαγορά, κατέληξαν πολλές φορές η ζήτηση των ντόπιων λ.χ. για μακροπρόθεσμη ενοικίαση να ανταγωνίζεται την ζήτηση υψηλότερων εισοδημάτων από το εξωτερικό για βραχυπρόθεσμη τουριστική ενοικίαση. Ταυτόχρονα η οικονομική κρίση και οι μνημονιακές πολιτικές έπληξαν με δριμύτητα την μικρή ιδιοκτησία μέσω βαρύτερης φορολόγησης, κατασχέσεων και πλειστηριασμών. Σε αυτό το περιβάλλον το υφιστάμενο κτιριακό απόθεμα εν μέρει εγκαταλείφθηκε και απαξιώθηκε, με αποτέλεσμα λ.χ. πολλά ακίνητα να βρίσκονται σήμερα εκτός προσφοράς προς ενοικίαση.

Το πρόβλημα της κατοικίας που με οξύτητα έχει αναδυθεί στην Ελλάδα είναι πρωτόγνωρο για τις τελευταίες δεκαετίες. Οι τάσεις του σύγχρονου καπιταλισμού δεν περιλαμβάνουν προστασία της μικροϊδιοκτησίας. Στο έδαφος αυτό είναι ανάγκη η επεξεργασία ενός σύγχρονου αντικαπιταλιστικού πλαισίου πάλης των εργατικών συμφερόντων. Τα σύγχρονα κινήματα πόλης θα χρειαστεί να επανεφεύρουν τον εαυτό τους.

Αφετηρίες για ένα πρόγραμμα πάλης Η κατοικία ως δικαίωμα και όχι ως εμπόρευμα

Ανάλυση

Κώστας Βουρεκάς

Η όξυνση του προβλήματος της πρόσβασης στην κατοικία με αξιοπρεπείς όρους διαβίωσης, το οποίο εκτός από αυτήν καθαυτήν την κατοικία περιλαμβάνει και τα πάγια έξοδα ύδρευσης, ηλεκτροδότησης, θέρμανσης, κ.λπ. που την συνοδεύουν, έχει πιάσει την ελληνική κοινωνία απροετοίμαστη. Η ιστορικά διαμορφωμένη επίλυση του ζητήματος στην Ελλάδα μέσω της αγοράς και της προνομιακής αντιμετώπισης της μικρής ιδιοκτησίας έχει οδηγήσει στην διαμόρφωση ενός υφιστάμενου πλαισίου πολύ φιλελεύθερα

ρυθμισμένης κτηματαγοράς, με ασθενή δικαιώματα στους ενοικιαστές και χαλαρό έλεγχο χρήσεων γης. Την ίδια στιγμή και για τους ίδιους ιστορικούς λόγους, τα κινήματα πόλης στον ελληνικό χώρο έχουν παράδοση αγώνων προστασίας ελεύθερων χώρων και χώρων πράσινου και όχι του δικαιώματος στην κατοικία. Ο τρόπος παρέμβασης, το περιεχόμενο, τα αιτήματα και οι μορφές πάλης για τη διεκδίκηση του δικαιώματος αυτού πρέπει να εφευρεθούν τρόπον τινά από το μηδέν και αυτό δεν θα γίνει κυρίως θεωρητικά αλλά μέσω κινηματικών πρακτικών. Παραδείγματα από το εξωτερικό μπορεί να είναι χρήσιμα στο βαθμό που μπορούν να προσαρμοστούν στις ιδιαιτερότητες της ελληνικής πραγματικότητας.

Η επιστροφή στην περίοδο της αντιπαροχής και της προνομιακής αντιμετώπισης της μικρής ιδιοκτησίας μοιάζει

αδύνατη στην σημερινή ιστορική φάση. Ιδιαίτερη προσοχή αξίζει να δοθεί στην ιδιαίτερα χαμηλή συμμετοχή στο υφιστάμενο κτιριακό απόθεμα των ελληνικών πόλεων της οργανωμένης δόμησης εργατικής ή κοινωνικής κατοικίας. Μάλιστα το 2010 με το πρώτο μνημόνιο καταργήθηκε ακόμα και ο Οργανισμός Εργατικής Κατοικίας και συνεπώς πλέον λείπουν ακόμα και τα στοιχειώδη εργαλεία δημόσιας παρέμβασης σε αυτή την κατεύθυνση. Η παροχή κατοικίας από το κράτος σε όσους και όσες την έχουν ανάγκη και σε τιμές που δεν καθορίζονται από τις διακυμάνσεις της προσφοράς και της ζήτησης στην κτηματαγορά, είναι ο πιο συσσιαστικός τρόπος κατοχύρωσης του δικαιώματος στην κατοικία. Σήμερα μάλιστα, με το πλεονέκτημα της ιστορικής εμπειρίας, μπορούμε να ξανασκεφτούμε την έννοια της κοινωνικής κατοικίας και να

ξανασχεδιάσουμε την χωροθέτησή της και τη συμμετοχή των κατοίκων στον σχεδιασμό της, ώστε να αποφύγουμε τα προβλήματα της γκετοποίησης και της αλλοτρίωσης του παρελθόντος. Στην κατεύθυνση της πρόσβασης στην κατοικία έξω από τους νόμους της αγοράς, θα μπορούσαν να διερευνηθούν και οι ιδέες της συνεταιριστικής κατοικίας και κινηματικά οι καταλήψεις στέγης, οι οποίες είναι πολύ πιο διαδεδομένες σε χώρες με ιστορικά πιο έντονο το ζήτημα της κατοικίας.

Συνεπώς το βασικό πρόταγμα θα μπορούσε να είναι ότι η κατοικία δεν (πρέπει να) είναι εμπόρευμα και η πρόσβαση σε αυτήν είναι δικαίωμα. Την έννοια μάλιστα της κατοικίας ως δικαίωμα μπορούμε να την αντιλαμβανόμαστε διευρυμένα, συμπεριλαμβάνοντας την αξιοπρεπή κατοίκηση αλλά και τη σχέση του ιδιωτικού χώρου της κατοικίας με έναν

ποιοτικό δημόσιο χώρο που θα την περιβάλλει. Η μείωση των λογαριασμών ηλεκτροδότησης και θέρμανσης, η ακρίβεια των οποίων είναι αποτέλεσμα των ιδιωτικοποιήσεων και των μνημονιακών φορολογικών πολιτικών, αποτελεί σήμερα προαπαιτούμενο της μείωσης του υψηλού κόστους της κατοίκησης.

Ως μεταβατικά αιτήματα θα μπορούσαν να διεκδικηθούν διάφορες παρεμβάσεις εντός της υφιστάμενης κτηματαγοράς με την επισήμανση ότι χωρίς την αμφισβήτηση των ιδίων των νόμων της αγοράς, αυτές έχουν συγκεκριμένα όρια. Από την πλευρά της ζήτησης, η αντιμετώπιση της κατοικίας ως επενδυτικό προϊόν, ως ανταλλακτική αξία και όχι ως αξία χρήσης θα πρέπει συστηματικά να φορολογείται και να αποθαρρύνεται.

Προφανές αίτημα είναι η κατάργηση των πιο προκλητικών προγραμμάτων, όπως αυτό της «χρυσής βίζας» και ο έλεγχος των χρήσεων γης, ώστε οι τουριστικές χρήσεις να οριοθετούνται και να μην περιορίζουν και εκτοπίζουν την κατοικία. Για παράδειγμα βραχυπρόθεσμες ενοικιάσεις διαμερισμάτων σε τουρίστες και επισκέπτες μέσω πλατφορμών, αποτελούν τουριστική χρήση και όχι χρήση γης κατοικίας και δεν μπορούν να εγκαθίστανται με όρους κατοικίας, παρά μόνο όπου επιτρέπονται οι εντατικότερες τουριστικές χρήσεις, οι οποίες πρέπει με την σειρά τους να περιοριστούν. Επίσης δεν υπάρχει κανένας λόγος να προσπαθεί η πόλη να προσελκύσει «ψηφιακούς νομάδες», δηλαδή ανθρώπους με υψηλότερα εισοδήματα προερχόμενα από το εξωτερικό, οι οποίοι

ανταγωνίζονται τους ντόπιους στην αγορά ενοικίου. Πιο ριζικά μέτρα περιλαμβάνουν τον πλήρη έλεγχο της ζήτησης από το εξωτερικό στην κτηματαγορά, τα οποία βέβαια έρχονται σε σύγκρουση με τις αρχές της ενιαίας αγοράς της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Διάφορων ειδών πλαφόν στα ύψη των ενοικίων

ληειτουργίας της κτηματαγοράς μπορεί να φέρει και τα αντίστροφα αποτελέσματα. Η θέση των ενοικιαστών όμως πρέπει να βρεθούν τρόποι να ενισχυθεί.

Από την άλλη πλευρά, η βαριά φορολόγηση και της μικρής ακίνητης ιδιοκτησίας που ξεκίνησε την περίοδο των

ταλελειμμένα –τα λεγόμενα χρέπια- και συνεπώς εκτός προσφοράς στην αγορά ενοικίου. Στη μετα-μνημονιακή εποχή, η δύσκολη πρόσβαση στον τραπεζικό δανεισμό, η αύξηση του κόστους των οικοδομικών υλικών σε ένα γενικότερο περιβάλλον υψηλού πληθωρισμού και οι ελλείψεις στην αγορά εργασίας σε τεχνίτες οικοδομής, καθώς στην πλειοψηφία τους πρόκειται για ξένους εργάτες και πολλοί από αυτούς έφυγαν από την Ελλάδα την μνημονιακή περίοδο, έχουν καταστήσει τις απαραίτητες ανακαινίσεις δυσκολότερες και ακριβότερες. Πέραν της επιβεβλημένης για λόγους κοινωνικής δικαιοσύνης ευρείας διαγραφής χρεών που έχουν οδηγήσει σε κόκκινα δάνεια, κατασχέσεις και πλειστηριασμούς, θα μπορούσε να υπάρξει δημόσια επιδότηση αυτών των ανακαινίσεων υπό τον όρο ότι τα εν λόγω ακίνητα θα κατευθυνθούν μαζικά σε μακροχρόνιες ενοικιάσεις σε προσιτές τιμές σε κοινωνικές κατηγορίες που το έχουν ανάγκη. Αυτά βέβαια δεν μπορούν να αφεθούν στην «ιδιωτική πρωτοβουλία» για να λειτουργήσουν αποτελεσματικά και απαιτούν σοβαρή δημόσια παρέμβαση, η έκταση της οποίας είναι γενικά κόντρα στο ρεύμα της εποχής μας. Απλές επιδοτήσεις ενοικίων, ως μία λιγότερο επαχθής προς τους ιδιοκτήτες εναλλακτική του ενοικιοστάσιου, μπορεί να ακούγονται ως ανακουφιστικό μέτρο αλλά είναι δυνατόν αν εφαρμοστούν αποκομμένα να έχουν τα αντίθετα αποτελέσματα σε μία ανεξέλεγκτη κτηματαγορά, αυξάνοντας περαιτέρω τις τιμές των ενοικίων.

Η κρατική παροχή στέγης σε όσους έχουν ανάγκη και σε τιμές που δεν καθορίζονται από την κτηματαγορά είναι η πιο ουσιαστική κατοχύρωση του δικαιώματος στην κατοικία

ων ανάλογα με τα χαρακτηριστικά των διαμερισμάτων θα μπορούσαν να διεκδικηθούν και να εφαρμοστούν, με την επισήμανση ότι οι αιτίες της κρίσης της κατοικίας είναι δομικές, δεν θα εκλείψουν «με έναν νόμο και ένα άρθρο» και ότι ένα τέτοιο μέτρο από μόνο του αποκομμένο και στις σημερινές συνθήκες φιλελεύθε-

μνημονίων, σε συνδυασμό με την αδυναμία εξυπηρέτησης του τραπεζικού δανεισμού από τους δανειολήπτες εν μέσω οξύτατης οικονομικής κρίσης, οδήγησε σε ένα είδος «αποεπένδυσης» των μικροϊδιοκτητών στα ακίνητά τους, με αποτέλεσμα πάρα πολλά απ' αυτά να είναι πλέον λιγότερο ή περισσότερο εγκα-

Πανευρωπαϊκές αντιστάσεις για αξιοπρεπή στέγαση

Τα ζητήματα της φθηνής και αξιοπρεπούς στέγης, ειδικά στην εποχή της «έκρηξης» των ενοικίων, απασχολεί καθολικά την Ευρώπη.

Στη Βαρκελώνη, ως αντίποδα στις εικόνες με πάνοπλους αστυνομικούς που πετούν από τα σπίτια τους ηλικιωμένους γιατί αδυνατούσαν να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις των δανείων τους, ξεπήδησαν ισχυρές κοινωνικές αντιστάσεις. Ανά τα χρόνια έχουν διεξαχθεί μαζικές διαδηλώσεις κατά των πανύψηλων ενοικίων και του υπερ-τουρισμού, ενώ συλλογικότητες γειτονιών έχουν καταφέρει να σώσουν διαμερίσματα στις εργατικές συνοικίες της πόλης από εξώσεις ή να αναγκάσουν τους Δήμους να φιλοξενήσουν δωρεάν οικογένειες που εκδιώχθηκαν. Η κοινωνική αντίδραση από τους κατοίκους της πόλης ήταν τόσο έντονη, που εργαζόμενοι της πυροσβεστικής άρχισαν να αρνούνται να συμμετάσχουν σε εξώσεις, ενώ οι τοπικές αρχές έχουν θεσπίσει αυστηρότερους κανονισμούς με στόχο τη μείωση της βραχυχρόνιας ιδιωτικής μίσθωσης.

Στις Βρυξέλλες, το πρώτο αίτημα για αξιοπρεπή στέγαση μπήκε την περίοδο του covid. Αρχικά, οι κάτοικοι ζήτησαν επιδότηση ενοικίου κατά την διάρκεια των lockdown. Πλέον το ζήτημα της στέγης βρίσκεται σταθερά ψηλά στην ατζέντα του βελγικού εργατικού κινήματος, που ζητάει νομοθετικές ρυθμίσεις για επιβολή ανώτατου ορίου στα ενοίκια. Οι διαμαρτυρίες ανάγκασαν την κυβέρνηση να διατάξει το χτίσιμο λαϊκών κατοικιών στις Βρυξέλλες.

Πλέον πρόσφατο παράδειγμα αποτελεί εκείνο της Πορτογαλίας. Εκεί, πλάι στις κυλιόμενες απεργίες (κυρίως καθηγητών), ξεπήδησε ένα μαζικό κίνημα για την αξιοπρεπή κατοικία. Το βασικό πλαίσιο αιτημάτων ζυμώθηκε μέσα από τις στις ίδιες τις γειτονίες χάριν στην κοινή δράση πάνω από 120 τοπικών συλλογικοτήτων. Η μεγαλύτερη κεντρική διαδήλωση κατά της «έκρηξης» των ενοικίων στην Λισαβόνα αριθμούσε πάνω από 30.000 άτομα....

Στεγαστικό και αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα

► Σύγκρουση με τον πυρήνα του προβλήματος

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ δυσaréσκεια αναφορικά με το πρόβλημα της στέγης οξύνεται τόσο στην Ελλάδα, όσο και διεθνώς. Η φοιτητώρα νεολαία σκέφτεται σοβαρά αν αξίζει να σπουδάσει σε άλλη πόλη, ενώ η εργαζόμενη βλέπει ένα τεράστιο ποσοστό του μισθού της να «φεύγει» στο νοίκι. Την ίδια στιγμή, στις πόλεις ξεπηδούν «φινετσάτα» συγκροτήματα για βραχυχρόνια μίσθωση ή υπερπολυτελή διαμερίσματα για εταιρικά μεγαλοστελέχη. Η αντίθεση αυτή, αποτελεί ένα έντονο πεδίο κοινωνικής αντιπαράθεσης ανάμεσα στα συμφέροντα των εργαζομένων και σε αυτά του κεφαλαίου. Ένα σύγχρονο αντικαπιταλιστικό, πρόγραμμα πάλης, λοιπόν, δεν μπορεί παρά να θέτει

την αντίθεση αυτή στο επίκεντρο του.

Η απάντηση στο πρόβλημα δεν μπορεί να δοθεί ούτε από εκείνους που έστρωσαν τον δρόμο για την αύξηση ενοικίων, τους πλειστηριασμούς και την ερημοποίηση των κατοικιών. Ούτε, όμως, από εκείνους που με μισόλογα προσπαθούν να βρουν μία «μέση λύση».

Από τη μία, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ δημοσίως έχουν στηρίξει το σύστημα των πλειστηριασμών, μέσω της συνεργασίας τραπεζών – funds – servicers και τη διατήρηση των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών, ενώ προγράμματα τύπου «Σπίτι μου» ή γενικόλογες προτάσεις περί καταβολής επιδομάτων δεν αρκούν καθώς δεν συγκρού-

νται με την πραγματική αιτία του προβλήματος: Την αδηφάγα λογική του κατασκευαστικού και μεσιτικού κεφαλαίου.

Αξιοπρεπής και φθηνή στέγαση μπορεί να κερδηθεί μόνο μέσα από την δράση του εργατικού, μαζικού κινήματος πλάι σε ένα σύνολο στόχων που βάζει στο στόχαστρο τον πυρήνα της αστικής πολιτικής. Μόνο έτσι μπορεί να θεσμοθετηθεί το ακατάσχετο της λαϊκής κατοικίας-περιουσίας, η κατάργηση των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών, η ανέγερση φοιτητικών εστιών και εργατικών κατοικιών, η άμεση μείωση των ενοικίων και ο περιορισμός της βραχυχρόνιας μίσθωσης.

Χρίστος Κρανάκης

X.K.

Αθήνα:
Αντιρατσιστικό
συλλαλητήριο
σήμερα στην
πλατεία Κοτζιά

ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ συλλαλητήριο και πορεία προς τη βουλή διοργανώνουν σήμερα, Σάββατο 16/3, με αφορμή την παγκόσμια μέρα κατά των φυλετικών διακρίσεων στις 21 Μάρτη και οκτώ χρόνια από την ρατσιστική συμφωνία ΕΕ-Ελλάδας-Τουρκίας, δεκάδες αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές οργανώσεις, προσφυγικές και μεταναστευτικές κοινότητες, σωματεία, τοπικές συλλογικότητες, κινήσεις αλληλεγγύης και πολιτικές οργανώσεις. Το αγωνιστικό ραντεβού είναι στις 2.30 μ.μ. στην πλατεία Κοτζιά. Στην κινητοποίηση καλούν μεταξύ άλλων το ΝΑΡ, η νΚΑ και ο Συντονισμός για το Προσφυγικό-Μεταναστευτικό. «Ενώνουμε τις φωνές μας ενάντια στον ρατσισμό και τον φασισμό [...] Αγωνιζόμαστε για την νομιμοποίηση όλων των μετανασ(ρι)ών χωρίς αποκλεισμούς και ρατσιστικές προϋποθέσεις [...] Απαιτούμε να σταματήσουν οι παράνομες επαναπροωθήσεις [...] Απαιτούμε να παραμείνουν οι νεοαζι της Χρυσής Αυγής στη φυλακή και να τεθούν εκτός νόμου όλες οι φασιστικές συμμορίες», αναφέρει μεταξύ άλλων το κάλεσμα.

ΝΑΡ για δίκη Κολωνού:
«Κυβέρνηση και αστικό κράτος συγκαλύπτουν»

«ΤΟ ΑΣΤΙΚΟ κράτος, με συντονισμό όλων του των εξουσιών ακόμη και της δικαστικής, έδειξε για μια άλλη φορά το αποκρουστικό του πρόσωπο απέναντι στα πιο φτωχά κοινωνικά στρώματα αλλά και την πολιτική συγκάλυψη των κυκλωμάτων μαistroπείας και trafficking [...] Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο απέναντι στην κοινωνία. Οι φτωχές πρέπει να υποκύπτουν σε κάθε είδους εκμετάλλευση χωρίς να αντιδρούν», σχολιάζει το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση σχετικά με την απαράδεκτη εισαγγελική πρόταση στη δίκη της υπόθεσης της 12χρονης στον Κολωνό. «Είναι γελασμένοι αν νομίζουν ότι η εργαζόμενη πλειοψηφία, η νεολαία και ο λαός θα μείνουν με τα χέρια σταυρωμένα. Θα οργανώσουν νικηφόρους αγώνες και θα ανατρέψουν το ολοκληρωτικό καπιταλιστικό σύστημα της βαρβαρότητας», προσθέτει μεταξύ άλλων.

Παντιέρα:
Δέκα χρόνια
αντικαπιταλιστικής
ενημέρωσης

ΜΙΑ ΔΕΚΑΕΤΙΑ αδιάλειπτης παρουσίας συμπλήρωσε πριν λίγες μέρες η ιστοσελίδα Παντιέρα (pandiera.gr), μια ανεξάρτητη αριστερή ιστοσελίδα ενημέρωσης, διαλόγου και αντικαπιταλιστικής παρέμβασης που κινείται στον ίδιο πολιτικό χώρο με το Prin. Δίνοντας προτεραιότητα στην ποιότητα απέναντι στην ποσότητα και τη λογική του εύκολου εντυπωσιασμού φιλοξένησε αυτή την πολύ πυκνή και δύσκολη περίοδο εκατοντάδες πρωτότυπα άρθρα, συνεντεύξεις και αποκλειστικά βίντεο από κινηματικές διαδικασίες-εκδηλώσεις της «εκτός των τειχών» Αριστεράς. Ένας μικρός «θησαυρός» είναι και η σελίδα της στο youtube στην οποία μπορεί να βρει κανείς πολύτιμα ντοκουμέντα και μαρτυρίες συντρόφων.

Ακροβασίες | Βασίλης Παπαγεωργίου

Με ένα... κλικ

7 ΑΠΡΙΛΗ:
ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ
ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ
ΤΟΥ PRIN

► Το γεγονός είναι γνωστό και έχει «κλειδώσει»: Την Κυριακή 7 Απριλίου το θα βρεθούμε στο ετήσιο γλέντι του Prin στον φιλόξενο χώρο του Ίλιον Plus (Πατησίων και Κοδριγκτώνος). Για να τα πούμε από κοντά και να διασκεδάσουμε παρέα με τη Ρίτα Ατωναπούλου και τους Ρεβάνς, σε μια βραδιά γεμάτη μουσική! Μείνετε... συντονισμένοι, στο επόμενο φύλλο θα υπάρχουν περισσότερες λεπτομέρειες.

ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ
ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΑΣΟΝΑ

► Συμπληρώθηκαν ήδη τρία χρόνια από το τροχαίο έξω από τη βουλή, όπου έχασε τη ζωή του ο 23χρονος Ιάσωνας Λαλαλούνης. Το τροχαίο είχε προκληθεί εξαιτίας πολλών παραβάσεων αστυνομικού υπηρέτακού οχήματος της αστυνομικής φρουράς της Ντόρας Μπακογιάννης. Την Τρίτη 12/3, η μητέρα του Ιάσωνα, η αδελφή του, αλλά και πολλοί φίλοι του βρέθηκαν έξω από η βουλή απαιτώντας να αποδοθεί δικαιοσύνη. Να σημειωθεί ότι στις 25 Απριλίου, μετά από αλληπάλληλες αναβολές, έχει οριστεί η πρωτόδικη εκδίκαση της υπόθεσης στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών. Η δικαιοσύνη έχει ήδη αποφανθεί πως ο δράστης ήταν απλά «αμελής» και ο φόνος του Ιάσωνα ένα απλό πλημμέλημα...

Η ΠΛΑΤΕΙΑ
ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ ΣΤΟ
ΕΥΡΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

► Στις 18 Μαρτίου είναι προγραμματισμένο να συζητηθεί στην Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, η αναφορά που κατέθεσαν 90 κάτοικοι Εξαρχείων με τίτλο «Παραβίαση όρων έγκρισης συγχρηματοδοτούμενου δημόσιου έργου από την ΕΕ, παραβίαση νομοθεσίας ΕΕ, παραβίαση Χάρτας Δικαιωμάτων της ΕΕ». Στη συνεδρίαση της Επιτροπής θα παρευρεθούν υπογράφωντες και υπογράφουσες της αναφοράς, ενώ μία εξ αυτών θα παρασταθεί κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης με πεντάλεπτη τοποθέτηση. Όπως ενημερώνει η Ανοικτή Συνέλευση «Οχι μετρό στην πλατεία Εξαρχείων», η συνεδρίαση θα μεταδοθεί σε live streaming.

«Έφυγε» ο Τάσος Ριζόπουλος

Πέθανε, σε ηλικία 73 ετών, ο Τάσος Ριζόπουλος, αγωνιστής του εργατικού κινήματος και της μαχόμενης αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Εργάστηκε για πολλά χρόνια στη φαρμακοβιομηχανία ενώ διατέλεσε και πρόεδρος της Ομοσπονδίας Φαρμάκου. Συμμετείχε επί σειρά ετών και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενώ έδωσε ενεργά το «παρών» σε όλους τους μεγάλους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες την περίοδο των μνημονίων. Η πολιτική κληδεία του θα γίνει το Σάββατο 16/3 στο νεκροταφείο Λειβαδιάς

ΚΟΥΠΟΝΙ

για τους αναγνώστες του

PRIN

θέατρο

Με την επίδειξη του παρόντος κουπονιού, το Prin παρέχει τη δυνατότητα σε 2 αναγνώστες του να παρακολουθήσουν την παράσταση **Ο Γλάρος του Άντον Τσέχωφ**, με ένα κανονικό εισιτήριο αξίας 15 ευρώ!

Παραστάσεις: Παρασκευή-Σάββατο στις 9 μ.μ. και Κυριακή στις 8 μ.μ. Θέατρο Άττις - Νέος Χώρος (Λεωνίδου 12, Μεταξουργείο).

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 2103225207
Η προσφορά ισχύει για όλες τις παραστάσεις από Παρασκευή 22/12. Απαραίτητη η τηλεφωνική κράτηση, η ενημέρωση του ταμείου και η επίδειξη του κουπονιού στην είσοδο

Συνέντευξη

στην
ΙΩΑΝΝΑ
ΚΑΡΔΑΡΑ

► Πώς είδατε το επικοινωνιακό σόου του Άδωνι Γεωργιάδη στα απογευματινά χειρουργεία; Τα χαρακτήρισε «μεταρρύθμιση υπέρ του Εθνικού Συστήματος Υγείας».

Την Τρίτη 12 Μαρτίου στο νοσοκομείο «Παπαγεωργίου» της Θεσσαλονίκης, ο υπουργός Υγείας, μαζί με τους αρμόδιους υφυπουργούς αλλά και τη θλιβερή παρουσία του προέδρου του Πανελληνίου Ιατρικού Συλλόγου εγκαινίασαν τον θεσμό των απογευματινών επί πληρωμή χειρουργείων. Παρόμοια φέεστα πραγματοποιήθηκε και την Πέμπτη και στην Αθήνα. Μάλιστα, ο υπουργός Υγείας μίλησε για «νίκη». Ουσιαστικά δηλαδή ομολόγησε ότι θέλει να νικήσει τον πληθυσμό της χώρας, τον λαό, τους ασφαλισμένους που πληρώνουν επί δεκαετίες «αιματηρές» ασφαλιστικές εισφορές περίθαλψης και «σκληρούς» φόρους. Επίσης θέλει να νικήσει και όσους έχουν υπάρξει επί πολλά χρόνια ασφαλισμένοι και τώρα έχουν βρεθεί ανασφάλιστοι λόγω της ραγδαίας φτωχοποίησης, της κατακλυσμιαίας ανεργίας και της χρεωκοπίας διάφορων μικροεπαγγελματιών, τα οποία έχει επιφέρει η πολιτική που ασπάζεται και εφαρμόζει ο κύριος Γεωργιάδης.

► Δεν ισχύει ότι δίνεται η δυνατότητα στους ασθενείς να παρακάμψουν την τεράστια λίστα αναμονής;

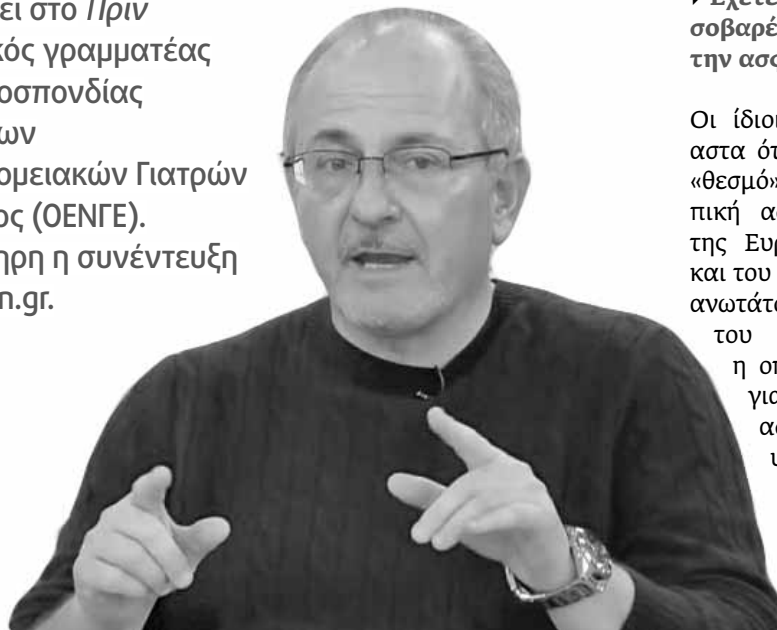
Αυτό που επίτηδες δεν μας λένε είναι ότι την πολύμηνη αναμονή, την δημιούργησαν οι ίδιοι. Η λίστα αναμονής δημιουργήθηκε σκόπιμα, έτσι ώστε να επιβληθεί η αφαίμαξη της τσέπης του ασφαλισμένου. Ήδη από το 2020 εφαρμόζουν πολιτική μη προσλήψεων, η οποία έχει δημιουργήσει τεράστιες ελλείψεις νοσηλευτικού προσωπικού χειρουργείων στα νοσοκομεία της Αττικής, τεράστιες ελλείψεις νοσηλευτικού και ιατρικού προσωπικού χειρουργείων (δηλαδή αναισθησιολόγων) στα νοσοκομεία της Θεσσαλονίκης και μία τραγική εικόνα αποσάθρωσης και λειτουργικής κατάρρευσης πάρα πολλών νοσοκομείων στις μικρότερες πόλεις. Για παράδειγμα, στο νοσοκομείο της Νίκαιας, που σύμφωνα με τα δικά τους στοιχεία είναι το μεγαλύτερο της χώρας σε αριθμό εξυπηρέτησης έκτακτων περιστατικών, εάν έκαναν αυτό για το οποίο έχουν δεχτεί αλληπάλληλες εκκλήσεις, δηλαδή να διορίσουν 12 νοσηλευτές και 6 τραυματιοφορείς των χειρουργείων,

Πάνος Παπανικολάου

γενικός γραμματέας ΟΕΝΓΕ, Διευθυντής Νευροχειρουργός στο ΓΝ Νίκαιας

«Χειρουργούν» το ΕΣΥ, «ληστεύουν» τους ασφαλισμένους

«Αυτό που επίτηδες δεν μας λένε είναι ότι την πολύμηνη αναμονή, την δημιούργησαν οι ίδιοι. Η λίστα αναμονής δημιουργήθηκε σκόπιμα, έτσι ώστε να επιβληθεί η αφαίμαξη της τσέπης του ασφαλισμένου. Ήδη από το 2020 εφαρμόζουν πολιτική μη προσλήψεων, η οποία έχει δημιουργήσει τεράστιες ελλείψεις νοσηλευτικού προσωπικού χειρουργείων», δηλώνει στο *Prin* ο γενικός γραμματέας της Ομοσπονδίας Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδος (ΟΕΝΓΕ). Ολόκληρη η συνέντευξη στο prin.gr.

έστω από τη λίστα αιτήσεων για επικουρικό προσωπικό που υπάρχει στην 2^η Υγειονομική Περιφέρεια, τότε θα λειτουργούσαν καθημερινά όλες οι χειρουργικές αίθουσες και σε τρεις μήνες δεν θα υπήρχε καθόλου λίστα αναμονής. Αυτή τη στιγμή λειτουργούν μόνο οι έξι από τις 10 διαθέσιμες χειρουργικές αίθουσες. Παρόμοια εικόνα, ή και χειρότερη, υπάρχει σχεδόν σε όλα τα νοσοκομεία της χώρας.

► Ούτε ότι τα απογευματινά χειρουργεία θα εξαλείψουν τη διαφθορά στο ΕΣΥ;

Μία ακόμη έκφραση της χυδαιότητας του εγχειρήματός τους είναι το επιχείρημα ότι αφού υπάρχει ούτως ή άλλως διαφθορά, δηλαδή υπάρχει παράνομο «φακελάκι», ας το «νομιμοποιήσουμε» για να έχει μερ-

τικό και το κράτος. Στην ουσία ομολογούν ότι αντί να διώξουν με τις κλωτσιές από τα δημόσια νοσοκομεία τη μειοψηφία των εκβιαστών που παρασιτεί σε βάρος του ανθρώπινου πόνου και τους οποίους έχουμε δηλώσει από χρόνια ότι δεν τους θεωρούμε καν συναδέλφους μας, «νομιμοποιούν» τη διαφθορά τους έτσι ώστε να γλιτώσει και το κράτος κάποια λειτουργικά έξοδα. Η τακτική να εκβιάζεται ο πολίτης να πληρώνει «νόμιμο» κρατικό «φακελάκι», ιδιαίτερα τσουχτερό, για να μπορέσει να χειρουργηθεί στην ώρα του είναι η αποθέωση του κοινωνικού κυνισμού και της κοινωνικής χυδαιότητας.

► Έχετε εκφράσει και σοβαρές επιφυλάξεις και για την ασφαλή τους λειτουργία.

Οι ίδιοι ομολογούν ανερευθρίαστα ότι παραβιάζεται με τον «θεσμό» αυτό ακόμα και η τυπική αστική νομοθεσία τόσο της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσο και του ελληνικού κράτους περί ανωτάτου ορίου ωρών εργασίας του ιατρικού προσωπικού, η οποία έχει θεσμοθετηθεί για την προστασία των ασθενών από ενδεχόμενη υπερκόπωση των γιατρών. Ο ίδιος ο Άδωνις Γεωργιάδης, σε συνάντησή με την ΟΕΝΓΕ στις 15/2, το ομολόγησε λέγοντας ότι «αναγνωρίζουμε ότι υπάρχει ρίσκο αλλά έτσι και αλλιώς όλα τα πράγματα στη ζωή έχουν ρίσκο». Προσπάθησε να ζυγίσει από τη μία μεριά το ρίσκο της πολύμηνης αναμονής και από την άλλη μεριά το ρίσκο του κουρασμένου αναισθησιολόγου.

► Παράλληλα, ποιες αλλαγές φέρνει το νέο νομοσχέδιο του υπουργείου Υγείας;

Το νομοσχέδιο βρίσκεται ήδη σε διαβούλευση. Μεταξύ άλλων προβλέπει ότι οι γιατροί του ΕΣΥ θα μπορούν να εργάζονται και σε ιδιωτικές κλινικές με μπλοκάκι, ενώ επίκειται αμέσως μετά η τρίτη ρύθμιση, την οποία έχει εξαγγείλει ήδη από τις 15/2 ο Άδωνις Γεωργιάδης, δηλαδή ιδιώτες γιατροί να μπορούν να εισέρχονται ανεξέλεγκτα στα κατ' όνομα δημόσια νοσοκομεία για να εκτελούν επί πλη-

ρωμής ιατρικές πράξεις. Μάλιστα σε πρόσφατη συνέντευξή του στο Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων, ο υπουργός μίλησε συγκεκριμένα για ενοικίαση επί αμοιβή χειρουργικών αιθουσών δημόσιων νοσοκομείων σε ομάδες ιδιωτών χειρουργών. Ουσιαστικά δηλαδή έχει εξαγγείλει ένα άμεσο σχέδιο πλήρους και βίαιης κατεδάφισης της δημόσιας και δωρεάν περίθαλψης.

► Οδεύουμε λοιπόν ολοταχώς προς ένα πλήρως «ιδιωτικό» ΕΣΥ; Είναι εφικτό να ανατραπούν τα σχέδια της κυβέρνησης;

Δυστυχώς η συνδικαλιστική και κοινοβουλευτική γραφειοκρατία δεν στέκεται στο ύψος της κρίσιμότητας των περιστάσεων. Στην ΠΟΕΔΗΝ, οι ηγεσίες της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ την Τσικνοπέμπτη τσίκνιζαν στην πλατεία Συντάγματος αγκαλιά με τον υπουργό και έβγαιναν χαμογελαστοί σε φωτογραφίες μαζί του. Στην ΟΕΝΓΕ και στην ΕΙΝΑΠ, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΔΗΚΝΙ (ΝΔ) και ΔΗΠΙΑΚ (ΚΚΕ) έχουν εδώ και τρεις με τρεις μήνες μπλοκάρει κάθε κλαδική κινητοποίηση των νοσοκομειακών γιατρών και δεν έχουν δώσει καμία στήριξη στην επιτυχημένη 48ωρη πανελλαδική απεργία στις 29-30/11. Στον Πανελλήνιο Ιατρικό Σύλλογο, οι παρατάξεις της ΝΔ (ΔΗΚΙ) και Μέτωπο (ΣΥΡΙΖΑ) συγκυβερνούν στο προεδρείο, επιτρέποντας στον πρόεδρο να δίνει άλλοθι και συγχωροχάρτι σε αυτές τις απαράδεκτες μεθοδεύσεις. Ως *Ενωτικό Κίνημα για την Ανατροπή*, δηλαδή ως συλλογικότητα της αντισυστημικής ριζοσπαστικής Αριστεράς και κινηματικής αυτονομίας-ανεξαρτησίας στον χώρο των νοσοκομειακών γιατρών, έχουμε δηλώσει ότι διαχωρίζουμε τη θέση μας από αυτά τα καμώματα της συνδικαλιστικής κοινοβουλευτικής γραφειοκρατίας και έχουμε καλέσει τους νοσοκομειακούς γιατρούς και όλους τους υγειονομικούς να την παραμερίσουν και να οργανώσουν τον αγώνα από τα κάτω, με μαζικές γενικές συνελεύσεις. Επίσης έχουμε δηλώσει προς τον υπόλοιπο λαό ότι η αποτροπή αυτής της βίαιης κατεδάφισης της δημόσιας περίθαλψης δεν είναι υπόθεση μόνο ή πρώτα και κύρια των υγειονομικών αλλά είναι υπόθεση όλου του λαού. Πρέπει να υπάρξει λαϊκός ξεσηκωμός. Η συγκεκριμένη αντιδραστική αντιμεταρρύθμιση συνιστά μια νέα ποιότητα. Και γι' αυτό θα πρέπει να υπάρξουν και ανάλογες αντιδράσεις αποτροπής της.

Το να εκβιάζεται ο πολίτης να πληρώνει τσουχτερό, «νόμιμο φακελάκι» για να χειρουργηθεί είναι η αποθέωση της κοινωνικής χυδαιότητας

Φοιτητικό κίνημα

Γιώργος Τζίμας

Η τάση ανατροπής που αναδύθηκε και τα όρια που πρέπει να υπερβεί

Ο αγώνας συνεχίζεται! Αυτό αναγράφονταν σε πανό στη φοιτητική πορεία της Πέμπτης 14 Μαρτίου. Αυτό ήταν και το βασικό στίγμα που κυριάρχησε σε αρκετές γενικές συνελεύσεις της προηγούμενης εβδομάδας. Αναμφισβήτητα, η ψήφιση του νομοσχεδίου χρησιμοποιείται για να πέσουν τίτλοι τέλους στο φοιτητικό κίνημα. Και σίγουρα υπάρχει κάμψη, αλλά δεν πέτυχαν τον στόχο τους να αποτελειώσουν την φοιτητική πάλη. Καθοριστικό ρόλο στη συνέχιση αγωνιστικών αποφάσεων και στη διεξαγωγή νέων κινητοποιήσεων έπαιξε η πολιτική γραμμή της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Οι δυνάμεις του *Συντονισμού σχημάτων και αγωνιστριών* δίνουν τη πολιτική μάχη ώστε ο πανεκπαιδευτικός αγώνας να μην ατονήσει και να συνεχιστεί. Να συνεχιστεί, όχι «γιατί έτσι», αλλά επειδή φαίνεται πως υπάρχει διάθεση σε μία μαγιά νέων αγωνιστών ώστε η κυβέρνηση να μην μείνει σε «χλωρό κλαδί». Αυτό έδειξαν και ορισμένες συνελεύσεις σε μία σειρά από σχολές, όπου φοιτητές/τριες ψήφισαν υπέρ της κλιμάκωσης του αγώνα, αποδοκιμάζοντας λογικές εκτόνωσης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής όπου τα πλαίσια «χαμηλών πτήσεων» της ΚΝΕ μειοψήφησαν, έναντι των αγωνιστικών.

Φυσικά, ο δρόμος για τη συνέχιση των κινητοποιήσεων δεν είναι «στρωμένος με ροδοπέταλα», ενώ αναμφισβήτητα θα χρειαστεί αναδιαμόρφωση του κινηματικού σχεδιασμού και δράσεων. Το σημαντικό, όμως, είναι πως φαίνεται να συγκροτείται ένα ριζοσπαστικό και πολιτικοποιημένο αγωνιστικό δυναμικό, το οποίο αντιλαμβάνεται πως το παιχνίδι δεν θα κριθεί στη μία «ζαριά», αλλά ότι η νίκη προϋποθέτει τη διαρκή παρέμβαση του κινήματος.

Μπροστά στις προκλήσεις της νέας φάσης που εισέρχεται το μέτωπο της παιδείας, η αποτίμηση και η ανάλυση συμπερασμάτων από τις κινηματικές διεργασίες που προηγήθηκαν της ψήφισης είναι αναγκαίες. Μόνο έτσι, μπορεί ο αγώνας να συνεχιστεί με βάθος και συνοχή...

Την «καυτή ανάσα» ενός ρωμαλέου φοιτητικού κινήματος ένωσε η κυβέρνηση από την αρχή αυτού του χειμώνα, όταν νόμιζε με υπέρμετρη υπεροψία πως θα περάσει τον «νόμο για τα ιδιωτικά» με αέρα φαβορί και χωρίς αντιδράσεις. Ο νόμος μπορεί να ψηφίστηκε στο κοινοβούλιο (σχεδόν μόνο από ΝΔ) και να χάρισε -πρόσκαιρα- χαμόγελα στον κόσμο του κεφαλαίου. Όμως αυτό που η ψηφοφορία στα κοινοβουλευτικά έδρανα δεν κατάφερε, είναι το να σβήσει την ιδέα που μπήκε σαν σπόρος, μετά από χρόνια, στο μυαλό δεκάδων χιλιάδων φοιτητών: «Η νεολαία, το κίνημα και οι πρωτοπορίες της έχουν τη δύναμη να κάψουν ό,τι τους καίει τη ζωή».

Μέσα σε παραπάνω από δύο μήνες

συνεχόμενου αγώνα, αναδείχθηκαν χαρακτηριστικά ενός κινήματος με ρίζες στο παρελθόν και καρπούς για το μέλλον της πολιτικής αντιπαράθεσης στον χώρο της εκπαίδευσης. Αυτό ανέδειξαν οι νέες ισχυρές τάσεις ριζοσπαστικοποίησης των φοιτητριών, όταν χιλιάδες εξ'αυτών μπήκαν από τις πρώτες εβδομάδες στη μάχη. Το νεοσύστατο αγωνιστικό ρεύμα της γενιάς 18-25 χρονών ταυτίστηκε με τις αγωνιστικές δυνάμεις, αντιπαράτεθηκε με τη ΝΔ, δεν πείστηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ και δεν «τσιμπήσε» σε αστικά διλήμματα που τίθονταν συνεχώς μέσω των ΜΜΕ στη δημόσια σφαίρα και μέσω της ΔΑΠ και της ΠΑΣΠ εντός των συλλόγων με τα μπλοκ «ανοιχτών σχολών» ή την τρομοκρατία με τα χαμένα εξάμηνα, τις τηλεεταστικές και

την καταστολή του αστικού κράτους. Αυτό και μόνο συνηγορεί πως υπάρχουν πλέον στο φοιτητικό κίνημα νέες θετικές προοπτικές για την πορεία μιας σύγκρουσης που δύναται να κρατήσει καιρό.

Το μέλλον της σύγκρουσης με την κυβερνητική πολιτική μετά την καμπή της ψήφισης της 8^{ης} Μάρτη, θα κριθεί ωστόσο και μέσα από το αποφασιστικό ξεπέραςμα των αιτιών που έφεραν στο προσκήνιο και τα όρια του φοιτητικού κινήματος και των αγωνιστικών δυνάμεων εντός του, με κρίσιμη προϋπόθεση να αλλάξουν προς μια ριζοσπαστική κατεύθυνση οι πολιτικοί συσχετισμοί.

Φωτεινό παράδειγμα προς αυτή την κατεύθυνση, ήταν η γραμμή που πρόβαλαν πανελλαδικά τα σχήματα και οι αγωνιστές/τριες του Συντονισμού Φοιτητικών Σχημάτων. Η ανάγκη κοινής

Και αυτή την εβδομάδα φάνηκε πως υπάρχει ένα αγωνιστικό δυναμικό που θέλει τη συνέχιση και ανάπτυξη του κινήματος. Το ερώτημα, πλέον, βαρύνει τις πρωτοπορίες... Θα αξιοποιήσουν την ορμή της προηγούμενης φάσης υπερβαίνοντας τα όριά της ή θα συνεχίσουν να εγκλωβίζονται εντός τους;

αστική πολιτική. Αντίστοιχα, η πολιτική γραμμή της ρεφορμιστικής αστικής διαχείρισης των ΜΕΡΑ25/ΔΑΕ (όπως εκφράστηκε κατά βάση από την ΑΡΑΣ), με φοβικότητα στην αρχή απέναντι στις καταλήψεις διαρκείας, υπέκρυπτε το ρόλο των υπόλοιπων αστικών κομμάτων πέρα της ΝΔ (βλ. ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ κ.α.), αποπλίζοντας τον πολιτικό ρόλο του κινήματος και σπέρνοντας κοινοβουλευτικές αυταπάτες και ελπίδες «ρήξης» μέσω νομοθετικών-συνταγματικών λύσεων. Οι δύο -χοντρικά - αυτές λογικές από κοινού υποτιμούν τη δυνατότητα του οργανωμένου κινήματος να ενωθεί και να εξοπλιστεί πολιτικά, αποτελώντας το ίδιο πυροδότη ευρύτερων κοινωνικοπολιτικών εξάρσεων. Γι αυτό το αντιμετωπίζουν εργαλειακά, αποσπασματικά, με αποτελέσματα που φάνηκαν και στις μεταξύ τους αντιπαραθέσεις στο όνομα των ίδιων των φοιτητικών συλλόγων και την άρνηση δημοκρατικής τους συγκρότησης.

Από εδώ και πέρα, όμως, αν θέλουμε να ανατραπεί ο ψηφισμένος νόμος και να προκληθεί συνολικό ρήγμα στο αστικό σύστημα επιβάλλεται να ανέβει ο πήχης αποφασιστικά! Γι αυτό χρειάζεται αποφασιστική μάχη γραμμών εντός του κινήματος με στόχο να κερδίσει έδαφος εκείνη η αντίληψη που θέλει να κάνει πανκοινωνικό ζήτημα τον αγώνα για απελευθερωτική παιδεία, μόρφωση και κοινωνική έρευνα με ελεύθερη πρόσβαση για όλους/ες, δουλειά και ζωή με αξιοπρέπεια. Ο αγώνας αυτός για να νικήσει *χρειάζεται συνολική σύγκρουση με τις αναδιαρθρώσεις στην τριτοβάθμια εκπαίδευση που έχουν ήδη περάσει εδώ και δεκαετίες για τα συμφέροντα του κεφαλαίου και του ΣΕΒ, με βάση κατευθύνσεις της ΕΕ και που υλοποιούνται από το σύνολο των αστικών κομμάτων, παλιών και νέων!* Κόντρα σε όσους στοχεύουν στην αποκλιμάκωση των αγώνων, είτε μέσω μιας ατελέσφορης προσφυγής περί αντισυνταγματικότητας στο ΣτΕ, είτε μέσω της μετάφρασης του αγώνα σε σκέτη ψήφο διαμαρτυρίας στις ευρωεκλογές, είναι τώρα η ανάγκη για νέα ενότητα του φοιτητικού κινήματος και των πιο πρωτοπόρων τάσεων που αναδείχτηκαν από τη νέα γενιά αγωνιστών/ριών. Μέσα από οργανωμένες δημοκρατικές δομές, με πρόγραμμα πάλης θετικών διεκδικήσεων, με πολύπλευρο κινηματικό σχεδιασμό και νέους κόμβους που θα ορίζουν συντονισμένα φοιτητές, μαθητές, εργαζόμενοι!

Αυτό μπορεί να είναι το μέλλον ενός κινήματος που σφυρηλατήθηκε μέσα από τις στάχτες της οργισμένης νεολαίας που επέλεξε να συγκρουστεί ξανά με ένα σύστημα αδικίας. *Αντί να μνημονεύουμε όσα πέρασαν, να δώσουμε τώρα μέλλον στο κίνημα!* Όσοι θέλουν να λέγονται πρωτοπορία, ας επιδιώξουν να δράσουν ως τέτοια για την ίδια τη νεολαία και την προοπτική της και όχι για τους εαυτούς τους. Για να δούμε πιο μεγαλειώδεις εικόνες στους δρόμους της χώρας, να φροντίσουμε τα λουλούδια που άνθισαν πριν λίγο καιρό να κάψουν συθέμελα εκείνους που με τις πολιτικές τους τα πατάνε για να μην έρθει η άνοιξη.

Υρώ Αθανασίου | φοιτήτρια ΕΜΠ

Στο έδαφος του αγώνα γεννιέται η νέα ανατρεπτική συλλογικότητα

Οι τελευταίες 10 εβδομάδες σφραγίστηκαν από τον αγώνα που έδωσε και συνεχίζει να δίνει η σπουδάζουσα νεολαία όχι μόνο ενάντια στο κατάπτυστο νομοσχέδιο αλλά, συνολικότερα, για την προάσπιση μιας παιδείας αποκλειστικά δημόσιας και δωρεάν στο ύψος των σύγχρονων αναγκών της. Το καθοριστικό από εδώ και πέρα είναι να διαλέξουμε το πώς θέλουμε να συνεχιστεί ο αγώνας. Επιδιώκουμε να μείνει ως μία αγωνιστική κραυγή απέναντι σε έναν συγκεκριμένο νόμο, καταδικασμένη αργά ή γρήγορα να σιγοσβήσει; Ή, να πάρει χαρακτηριστικά ανώτερης συγκρότησης και να «μπολιάσει» στις σχολές το αίτημα για μία άλλη παιδεία; Εάν διαλέξουμε να αναμετρηθούμε με το δεύτερο ερώτημα, τότε πρέπει να απαντήσουμε και σε ένα συμπληρωματικό: *«Με ποια αριστερά?»*

Λογικές εντός της κινηματικής πρωτοπορίας συνεχίζουν να βλέπουν τον αγώνα ως ένα στείρο κίνημα διαμαρτυρίας, ως δεξαμενή μελών. Αρνούνται να διαγνώσουν πώς το φοιτητικό κίνημα μπορεί να καταστεί νικηφόρο, προωθώντας την άμεση συνεργασία του με το εργατικό κίνημα κι ευρύτερα. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που, αμέσως μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου, προωθούν λογική αποκλιμάκωσης και στρέφονται ευθύς αμέσως στην εκλογική παρέμβαση.

Σαν *Συντονισμός σχημάτων και αγωνισ(ρι)ών* πανελλαδικά δώσαμε και συνεχίζουμε να δίνουμε μια άλλη, κάπως διαφορετική μάχη αναφορικά με τη συνέχιση του αγώνα. Με τα μάτια μόνιμα στραμμένα στο

κίνημα, δώσαμε όλες μας τις δυνάμεις για την ανασυγκρότηση της Αριστεράς εκείνης που με τις πράξεις της επιδιώκει τη ρήξη και την ανατροπή. Όλο το προηγούμενο διάστημα, μέσα από διαδικασίες πανελλαδικές και ανά πόλεις, ανοίξαμε μία πλατιά και ουσιαστική συζήτηση για το ποια χαρακτηριστικά χρειάζεται να εντός πανεπιστημίων αριστερά ώστε να σπάσει την πτωπάθεια και να αντεπιθετεί συνολικά στην ολομέτωπη επίθεση που βιώνουμε τόσο στην παιδεία όσο και στην κοινωνία. Συζητήσαμε για την ανασυγκρότηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στα πανεπιστήμια και την χρόνια κριση-ακή/αδιέξοδη κατάσταση της ΕΑΑΚ, όπου μέχρι τώρα αρκετά σχήματα του συντονισμού συμμετείχαν. Οι συζητήσεις αυτές κατέληξαν στην προηγούμενη διαδικασία Συντονισμού, που έγινε στην «καρδιά» του φοιτητικού κινήματος στις αρχές Φλεβάρη στη Νομική, όπου και αποφασίστηκε η ανάγκη ίδρυσης μίας νέας πανελλαδικής, αντικαπιταλιστικής συλλογικότητας στα πανεπιστήμια. Αυτό το βήμα θα γίνει σε πανελλαδική διαδικασία στις 23 - 24 Μαρτίου στην Αθήνα.

Μια νέα σελίδα ανοίγει, λοιπόν, για το φοιτητικό κίνημα και την αντικαπιταλιστική Αριστερά. Η νέα συλλογικότητα θα εκφράζει ότι «άλλη μία αριστερά», αλλά «μια άλλη αριστερά»... Αυτήν της νίκης και της απελευθερωτικής προοπτικής στα πανεπιστήμια. Αυτήν που δεν θα διαστάζει να μιλήσει για τον πραγματικό αντίπαλο, δηλαδή τις κυβερνήσεις, την ΕΕ, το κεφάλαιο και, εν γένει, τον καπιταλισμό.

▼
Για να νικήσουμε πρέπει να ανέβει αποφασιστικά ο πήχης του κινήματος

>>>>>

δράσης των μαχόμενων δυνάμεων με βάση το αναγκαίο περιεχόμενο και το οξυμένο κινηματικό σχέδιο πολυήμερων καταλήψεων κόντρα στην «υποταγή στους πολύ αρνητικούς συσχετισμούς» μαζικοποίησε τα φοιτητικά αμφιθέατρα και άνοιξε εξαρχής τον δρόμο για ό,τι ακολούθησε. Οι ανοιχτές συντονιστικές επιτροπές των συλλόγων, οι συντονισμοί γενικών συνελεύσεων, η μεγαλειώδης πανελλαδική κινητοποίηση, η προσπάθεια κλιμάκωσης από κοινού με το εργατικό κίνημα, οι κοινές δράσεις με εργαζομένους, η θέση για μπλοκάρισμα των τηλεεταστικών, η πρόταση για μια δημοκρατική λειτουργία των δομών των συλλόγων, ενέπνευσαν σε σημαντικό βαθμό χιλιάδες φοιτητές.

Αυτή η λογική παρέσυρε σημαντικά τις άλλες δυνάμεις του φοιτητικού κινήματος να ακολουθήσουν και να συμβάλουν σε ένα γενικό σχεδιασμό, όχι όμως αφήνοντας πίσω τα αδιέξοδα που γεννούν οι πολιτικές τους αντιλήψεις. Αντιλήψεις που ηγεμονεύουν τα τελευταία χρόνια στο φοιτητικό κίνημα, που εξαιτίας των δικών τους αγκυλώσεων «στένεψαν» τα όρια της συγκεκριμένης μάχης, με αποτέλεσμα να μην μπλοκαριστούν ολοσχερώς τα σχέδια της κυβέρνησης. Οι ευθύνες του ΚΚΕ και της ΚΝΕ για συνεχή άρνηση βαθύτερου και ουσιαστικότερου συντονισμού των αγώνων φοιτητών, μαθητών, εργαζομένων, αγροτών, με αποσυνδεδεμένα αιτήματα πάλης και κινηματικούς κόμβους είναι μεγάλες, καθώς «κόντυνε» για ακόμη μια φορά την δυναμική που θα μπορούσε να συγκροτήσει ένα πραγματικό αντίπαλο δέος προς την

Πίσω από τις κάμερες

Στον απόηχο της οργής που προκάλεσε η πρόταση της εισαγγελέα για αθώωση του κατηγορούμενου για βιασμό Ηλία Μίχου και καταδίκη της μάνας της 12χρονης ως «μαστρωπού», υπάρχει μια πλευρά που αξίζει να επανέλθει προς συζήτηση και προβληματισμό. Η πολυ-

ΠΑΡΑ ΤΙΣ ΕΚΚΛΗΣΕΙΣ να αποκλειστεί το Ισραήλ από τον φετινό διαγωνισμό της Eurovision, η Ένωση Ραδιοτηλεοπτικών Μέσων της Ευρώπης (EBU) αποδέχθηκε τη μικρή υποχώρησή του να αλλάξει τους στίχους του τραγουδιού *October Rain*. Το Ισραήλ που θεωρεί μείζον πολιτικό θέμα να λάβει μέρος στο διαγωνισμό, παρουσίασε την περασμένη Κυριακή το τραγούδι *Hurricane*, μια ουσιαστικά αναθεωρημένη έκδοση του προηγούμενου.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΦΟΡΑ, η Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Θεσσαλονίκης στοχοποίησε ονομαστικά τον δημοσιογράφο Χρήστο Αβραμίδη, απειλώντας τον με κατάθεση αγωγής για ανάρτηση που έκανε στη διάρκεια της πανελλαδικής απεργίας και διαδήλωσης στη Θεσσαλονίκη. Την στοχοποίηση του δημοσιογράφου αλλά και τις επιθέσεις που δέχθηκαν δημοσιογράφοι από τις δυνάμεις των ΜΑΤ, παρά το γεγονός ότι δήλωσαν τη δημοσιογραφική τους ιδιότητα, κατήγγειλε η ΕΣΗΜΕΘ.

ΟΠΩΣ ΑΝΑΜΕΝΟΤΑΝ, υπερψηφίστηκε στην Ευρωβουλή ο «Κανονισμός για την ελευθερία των μέσων ενημέρωσης» με διατάξεις για την προστασία των δημοσιογράφων. Ωστόσο, στο τελικό κείμενο παρέμεινε η διάταξη για τη δυνατότητα «παρακολούθησης των δημοσιογράφων για λόγους εθνικής ασφάλειας». Ένα επιχείρημα που χρησιμοποιούν εσχάτως οι νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις στην ΕΕ για να φιμώνουν τη δημοσιογραφική έρευνα.

Ματίνα Παπαχριστούδη

Η «δίκη του Κολωνού» και ο αποκλεισμός των μίντια

κροτη δίκη με 26 κατηγορούμενους στο μεικτό ορκωτό δικαστήριο έγινε «κεκλεισμένων των θυρών», με απαγόρευση κάλυψης από δημοσιογράφους. Αίτημα που κατέθεσε η υπεράσπιση με προφανή στόχο την προστασία του ανήλικου παιδιού λόγω του «ευαίσθητου υλικού» που θα εξεταζόταν. Η μιντιακή κάλυψη από την πρώτη στιγμή που ήρθε στην επιφάνεια η υπόθεση έδωσε δείγματα που αφορούσαν στην «κατασπάραξη» της οικογένειας και των παιδιών, δημιούργησε φόβο πως η εκμετάλλευση υλικού και στοιχείων από την ογκώδη δικογραφία θα τραυματίσει εκ νέου τη 12χρονη και την οικογένειά της.

Αυτή είναι η μία πλευρά. Στην άλλη υπάρχει η αδυναμία πρόσβασης σε στοιχεία και μαρτυρίες από τα ανεξάρτητα μίντια και ιστοσελίδες, από δημοσιογράφους και αλληλέγγυους οι οποίοι εξαρχής ερεύνησαν και αποκάλυψαν τις σχέσεις του κατηγορούμενου Μίχου με κρατικούς θεσμούς, εκκλησία, αστυνομία. Σχέσεις που επιμελώς αποκρύφθη-

καν από την υπόθεση και με την βοήθεια των ΜΜΕ. Ο ιστός συγκάλυψης όλων αυτών των πλευρών ήταν ορατός από την αρχή της υπόθεσης. Όλους αυτούς τους μήνες διεξαγόταν μάχη ανάμεσα στο αφανές, πολύπλοκο και με πολλές σχέσεις με κράτος και θεσμούς κύκλωμα εμπορίας παιδιών και τις κινήσεις, συλλογικότητες, κινήματα που στόχευαν στην αποκάλυψή του. Η μάχη δινόταν και με την ενεργό παρέμβαση των ΜΜΕ αλλά και εντός των τελευταίων για την κατεύθυνση των ρεπορτάζ και της έρευνας.

Η απαγόρευση πρόσβασης σε στοιχεία και πλευρές της δικογραφίας έβαλε φρένο στη μάχη αυτή. Άφησε ελεύθερο το πεδίο για τη σταδιακή μεθόδευση και χειραγώγηση της υπόθεσης προς μία μόνο κατεύθυνση, αυτή που στόχευσε το σύστημα της συγκάλυψης. Η επιλεκτική διαarroή στοιχείων της δικογραφίας πριν τη δίκη χωρίς αντίλογο, αφενός δημιούργησε κλίμα καταδίκης της μάνας, αφετέρου έκοψε κάθε πιθανότητα διασύνδεσης και αποκάλυψης των κυκλωμάτων ματροπείας, ακόμη και σε όσους εντός ΜΜΕ θα ήθελαν να ερευνήσουν περαιτέρω την υπόθεση.

ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΟΙ

Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων «Σπάρτακος»

Σύμφωνα με ιστοσελίδες που καλύπτουν το στρατιωτικό ρεπορτάζ, από τις πρώτες μέρες του Μαρτίου έχει ξεκινήσει η «απόβαση» των αμερικανικών στρατευμάτων στα λιμάνια της Βόρειας Ελλάδας, στο πλαίσιο της επιχείρησης «Atlantic Resolve», η οποία φέτος συμπληρώνει δέκα χρόνια στην Ευρώπη. Τα αμερικανικά στρατεύματα και το υποστηρικτικό υλικό με επίκεντρο το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, αλλά επικουρικά και το λιμάνι της Θεσσαλονίκης, διέρχονται από τη χώρα μας προκειμένου να προωθηθούν προς τις ευρωπαϊκές χώρες.

Αξίζει να σημειωθεί ότι, σύμφωνα με τα στοιχεία που έχουν δημοσιεύσει οι ΗΠΑ, οι αμερικανικές δυνάμεις έχουν αυξήσει την παρουσία τους στην Ευρώπη μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία. Κατά το τελευταίο τρίμηνο του 2023, 80.000-90.000 Αμερικανοί στρατιωτικοί βρίσκονταν στην Ευρώπη υποστηρίζοντας την επιχείρηση «Atlantic Resolve».

«Απόβαση» ΗΠΑ στον βορρά

► Στρατεύματα και υλικό για την επιχείρηση «Atlantic Resolve» σε Αλεξανδρούπολη, Θεσσαλονίκη

Οι ΗΠΑ έχουν παράσχει περισσότερη στρατιωτική βοήθεια στην Ουκρανία από οποιοδήποτε άλλο έθνος. Η ικανότητά τους να παρακολουθούν ευαίσθητα αμυντικά είδη, τα οποία παρέχονται στην Ουκρανία, έχει βελτιωθεί, αλλά η κυβέρνηση των ΗΠΑ εξακολουθεί να μην έχει πλήρη εικόνα της κατάστασής τους και του τρόπου χρήσης τους. Από τον Φεβρουάριο του 2022 έως τον Δεκέμβριο του 2023, το υπουργείο Άμυνας των ΗΠΑ παρείχε ατομική και εξειδικευμένη εκπαίδευση σε περίπου 5.500 στρατιώτες των ενόπλων δυνάμεων της Ουκρανίας.

Στις παραπάνω αποκαλύψεις να

προσθέσουμε τις ανταποκρίσεις των συνφάνταρων που κάνουν λόγο για αύξηση της στρατιωτικής παρουσίας των Αμερικανών μισθοφόρων στρατιωτών στην Αλεξανδρούπολη, όπου εκατοντάδες από αυτούς αναμένονται στο στρατόπεδο Γιαννούλη.

Ταυτόχρονα πληθαίνουν οι καταγγελίες που αφορούν τη χορήγηση στον ουκρανικό στρατό οπλισμού και πυρομαχικών από τα αποθέματα των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων. Η εμπλοκή-συμμετοχή της κυβέρνησης ΝΔ στο βρώμικο ιμπεριαλιστικό πόλεμο ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ και Ρωσίας δια αντιπροσώπων, που διεξάγεται στην

Ουκρανία, είναι τεράστια. Η κυβέρνηση, με την στήριξη του αστικού κόσμου και των καθεστωτικών ΜΜΕ, προπαγανδίζει ότι βρίσκεται στην σωστή πλευρά της ιστορίας.

Στην πραγματικότητα όμως εκθέτει τον λαό μας σε κίνδυνο, μας επιβαρύνει με τεράστιο δανεισμό για αγορές αμερικανικών όπλων προκειμένου να εξυπηρετήσει τα στρατηγικά συμφέροντα της άρχουσας τάξης, με τους εφοπλιστές να συνεργάζονται με την Ρωσία και Έλληνες επιχειρηματίες να διεκδικούν συμβόλαια από την ανοικοδόμηση της Ουκρανίας, ενώ παίζονται και ατομικά πολιτικά παιχνίδια.

Πρέπει να αντισταθούμε. Να μπλοκάρουμε τη μηχανή του πολέμου και τους πολεμικούς εξοπλισμούς. Να σταθούμε απέναντι σε όλους τους ιμπεριαλιστές και τους εντεινόμενους ανταγωνισμούς τους, οι οποίοι μας απειλούν ακόμη και με πυρηνικό όλεθρο. Με αντιπολεμικό κίνημα μέσα και έξω από τον στρατό.

Κική Βάσου*

Προκλητική συγκάλυψη του κυκλώματος παιδοβιαστών

«**Σ**οκ και οργή» είναι τα συναισθήματα που προκάλεσε στον κόσμο η πρόταση της εισαγγελέα Μαρίας – Ελένης Νικολού για απαλλαγή του Ηλία Μίχου και ενοχή της μητέρας στη δίκη των παιδοβιαστών και μαστροπείας του 12χρονου κοριτσιού στον Κολωνό. Η εισαγγελική πρόταση ξεπλένει τον παιδοβιαστή και μαστροπό Ηλία Μίχο και τους υπόλοιπους παιδοβιαστές ενώ την ίδια στιγμή κατηγορεί τη μητέρα της 12χρονης ότι εξέδιδε το παιδί της. Για να πέσει στα μαλακά ο Μίχος –το γιατί το απαντούν οι σχέσεις του με το κυβερνητικό κόμμα, την εκκλησία και την αστυνομία, αποτυπωμένες και σε φωτογραφίες οικειότητας–, αλλά και το σύστημα trafficking που πρακτικά απαλλάχτηκε από την προανακριτική διαδικασία, η εισαγγελική πρόταση μετατρέπει το μαύρο σε άσπρο ακροβατώντας στα όρια της λογικής του παραλόγου.

Ο Μίχος προτάθηκε να κριθεί ένοχος για τις εξής κατηγορίες: α) διακεκριμένη κατάχρηση ανήλικου που δεν συμπλήρωσε 14 έτη από πρόσωπα που του το είχαν εμπιστευθεί, β) οπλοκατοχή για δύο όπλα (το κορίτσι είχε καταθέσει ότι την απειλούσε πως θα σκοτώσει την ίδια και την οικογένειά της. Ήταν απλή οπλοκατοχή ή μέσο απειλής και εξαναγκασμού ενός παιδιού;), γ) κατοχή πορνογραφικού υλικού με ανήλικο χωρίς να έχει συμπληρώσει τα 12 έτη αλλά χωρίς εξαναγκασμό και κερδοσκοπία, στρώνοντας το χαλί για πρόταση αθώωσης βιασμού λόγω αμφιβολιών και δ) για διευκόλυνση ανήλικης να εκδίδεται («πράξη που ξεκίνησε μόνη της από τις αρχές του 2022 για να πηγαίνει χρήματα στη μητέρα της χωρίς ανταλλάγματα»).

Οι πολύωρες καταγγελτικές καταθέσεις του κοριτσιού σε έξι ανακρίσεις χωρίς τήρηση όσων προβλέπονται σε περιπτώσεις ανήλικων θυμάτων, ρίχνονται στο καλάθι των αμφιβολιών με συνεπακόλουθο, που δεν λέγεται αλλά εννοείται, ότι το παιδί είπε ψέματα. Ο πρώην υπουργός ΠΡΟΠΟ, Τάκης Θεοδωρικάκος, το είχε ισχυριστεί ευθέως αυτό για την εισβολή στο

Με μία άκρως προκλητική πρόταση, η εισαγγελέα Μαρία – Ελένη Νικολού επιχειρεί να ξεπλένει τον παιδοβιαστή και μαστροπό Ηλία Μίχο και τους υπόλοιπους παιδοβιαστές ενώ παράλληλα στοχοποιεί ως μοναδική υπεύθυνη για μαστροπεία της 12χρονης την μητέρα της.

σπίτι φιλοξενίας της ανήλικης και τον τραυματισμό της. Αντίθετα προτάθηκε να κριθεί αθώος για: α) βιασμό του παιδιού, β) μαστροπεία σε οίκους ανοχής (δεν διερευνήθηκε ποτέ πραγματικά αφού η αστυνομική ερευνά έγινε μετά από καιρό, σε λάθος οίκο), γ) μαστροπεία μέσω εξαναγκασμού και με αποκόμιση πορνικών εσόδων καθώς και για εμπορία ανθρώπου.

Η κλειστή διαδικασία της δίκης δεν επιτρέπει να γνωρίζουμε τα επιχειρήματα της εισαγγελέα και σε ποια στοιχεία στηρίξε την πρότασή της για πράξη που ξεκίνησε μόνο

του το κορίτσι πριν συμπληρώσει τα 12 χρόνια. Από πληροφορίες που είδαν το φως της δημοσιότητας για την απολογία Μίχου, προκύπτει να έκανε δεκτή την τραγελαφική γραμμή υπερασπιστής πως «δεν είμαι βιαστής, δεν είμαι μαστροπός, ήμουν ερωτευμένος». Το γεγονός πως ο Μίχος ήταν δημιουργός και διαχειριστής του λογαριασμού σε πλατφόρμα διαδικτυακών συνομιλιών, μέσω της οποίας εξέδιδε την ανήλικη, ήταν απλά «διευκόλυνση» για την εισαγγελέα με «φιλανθρωπικό σκοπό» προς τη μητέρα.

Η εισαγγελική πρότα-

Η εισαγγελική «καταδίκη» για τη μητέρα έρχεται σαν φυσικό επακόλουθο της «αθώωσης» Μίχου

«Η οργή μας θα τους σαρώσει»

Όπως γράφεται στην ανακοίνωση της Λαϊκής Συνέλευσης «η πραγματική δύναμη αυτής της κοινωνίας είμαστε εμείς που μένουμε στις φτωχογειτονιές, που δουλεύουμε για τρεις κι εξήντα και δεν μπορούμε να βγάλουμε τον μήνα, που κουραστήκαμε να φοβόμαστε για μας τους ίδιους και τις ίδιες, για τις φίλες μας, για τους γνωστούς μας, για τα παιδιά μας, τα παιδιά των φίλων μας αν είναι καλά, εμείς που δεν βρίσκουμε το δίκιο μας πουθενά, οι πιο ευάλωτοι από μας, εμείς είμαστε οι πιο οργισμένες/οι και κανένα δικαστήριο δεν μπορεί να μας παρακάμψει. Στις γειτονιές μας και σε όλες τις γειτονιές της Αθήνας μαστρο-

ποί, βιαστές, παιδοβιαστές έχουν ήδη κριθεί ένοχοι και δεν χωράνε, χωρίς απόφαση κανενός αστικού δικαστηρίου. Εμείς περιφρουρούμε τις γειτονιές μας, εμείς περιθάλπουμε και χτίζουμε πλέγμα αλληλεγγύης για τα θύματα και τις επιζώσες και η οργή μας θα τους σαρώσει». Το απόγευμα της Πέμπτης 14/3 πραγματοποιήθηκε δυναμική συγκέντρωση στα Προπύλαια και πορεία, μετά από κάλεσμα της Επιτροπής Αλληλεγγύης στη 12χρονη.

Αλληλεγγύη μέχρι τέλους στην επιζώσα και τα αδέρφια της. Καταδίκη του Μίχου σαν παιδοβιαστή και μαστροπού. Αθώωση της μητέρας.

ση για τη μητέρα έρχεται σαν φυσικό επακόλουθο της πρότασης για τον Μίχο. Πρέπει να βρεθεί ένας άλλος κύριος ένοχος. Μια πολύ φτωχή μητέρα θα ακουστεί ευπρόσδεκτα σαν ένοχη από συντηρητικά ακροατήρια, τα οποία έτσι έχουν μάθει να μετράνε τη συνείδηση των φτωχών. Η εισαγγελική πρόταση για τη μητέρα δεν σιγκουνεύτηκε. Ένοχη: α) μαστροπείας (εξώθηση και διευκόλυνση) με την μορφή αφόρητων πιέσεων, συναισθηματικού εκβιασμού και προτροπών προς την ανήλικη κόρη της να εκδίδεται για να της φέρνει λεφτά, β) μαστροπείας μέσω πληροφοριακών συστημάτων με τη μορφή αφόρητων πιέσεων και προτροπών να παράγει η ανήλικη βίντεο και φωτογραφίες ώστε να της φέρνει χρήματα, γ) πορνογραφίας (διανομή του υλικού της ανήλικης) σε συγκατηγορούμενους. Με βάση πληροφορίες για τη δίκη, ούτε ο Μίχος ούτε κανείς άλλος από τους κατηγορούμενους τόλμησε να βάλει τη μητέρα στο κάδρο της υπόθεσης.

Το σύνθημα της πορείας στον Κολωνό την Τετάρτη 13/3 με τη συμμετοχή πάνω από 300 ατόμων, την οποία οργάνωσε στη γειτονιά η Λαϊκή Συνέλευση Κολωνού-Ακαδημίας Πλάτωνα-Σεπολίων, αποτελεί την ουσία αυτής της υπόθεσης που ξεκίνησε πριν ενάμισι χρόνο με την καταγγελία της ίδιας της μάνας. «Σε μια κοινωνία γεμάτη από φτωχές, οι εισαγγελείς ξεπλένουν μαφιόζους, βιαστές». Η αστυνομική επίθεση στην πορεία, τα ΜΑΤ και οι μηχανές που την ακολούθησαν μέχρι το τέλος, δείχνουν τον φόβο της εξουσίας.

Η εισαγγελική πρόταση δεν ξεπλένει μόνο αλλά καταδικάζει σε ισόβια απομόνωση και αδιέξοδο τη 12χρονη επιζώσα και κάθε άλλο θύμα, παιδί ή γυναίκα, επειδή τόλμησε να εσπασε τον κύκλο της σιωπής. Το ίδιο επιφυλάσσει και για τη μητέρα της, η οποία τόλμησε να σπάσει την ομερτά και τον κύκλο της εκμετάλλευσης του παιδιού της.

*μέλος Λαϊκής Συνέλευσης Κολωνού-Ακαδημίας Πλάτωνα-Σεπολίων

Μετά από μια αρνητική ψήφο, και μια αποχή σε δύο προηγούμενες ψηφοφορίες, τελικά η ελληνική κυβέρνηση ψήφισε αυτή τη βδομάδα υπέρ της Οδηγίας όπως αυτή διαμορφώθηκε στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, για το καθεστώς εργασίας στις ψηφιακές πλατφόρμες, που αφορά εκατομμύρια εργαζόμενους σε όλη την ΕΕ.

Για να διαμορφωθεί το τελικό κείμενο προηγήθηκαν σκληρές αντιπαραθέσεις μεταξύ κυβερνήσεων κρατών και επιχειρηματικών κολοσσών για τις «παραχωρήσεις» που θα υπάρξουν και εν τέλει το τελικό κείμενο υπερψηφίστηκε με αποχή της Γερμανίας και καταψήφιση της Γαλλίας. Η στάση τους προφανώς συνδέεται με το γεγονός ότι εκεί εδρεύουν πλατφόρμες-κολοσσοί όπως Uber, deliveroo, e-food κ.α.

Η Οδηγία ωστόσο δεν είναι και τόσο «φιλεργατική» όσο θέλουν να την παρουσιάσουν η ΕΕ, οι αστικές κυβερνήσεις της μαζί και η ελληνική, αλλά και τα πλήρως αστικοποιημένα μεγάλα ευρωπαϊκά συνδικάτα μαζί με τη ΓΣΕΕ. Όσον αφορά τη στάση της ελληνικής κυβέρνησης, δεν είναι τυχαίο ότι το προηγούμενο διάστημα ξετυλίχθηκαν σημαντικοί αγώνες τόσο στη χώρα μας όσο και διεθνώς από εργαζόμενους σε πλατφόρμες όπως η E-food, η Uber και η Deliveroo, που πρώτοι αυτοί έφεραν στο προσκήνιο το «μαύρο» εργασιακό καθεστώς που κρύβεται πίσω από τον «λαμπερό» σε κέρδη κόσμο των ψηφιακών πλατφορμών και της τεχνολογικής «καινοτομίας». Ένα καθεστώς που ουσιαστικά επιβάλλει σε εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους σε κλάδους όπως διανομή δεμάτων και γευμάτων, μεταφορές κ.α. να εργάζονται ως «συνεργάτες» (partners) χωρίς δικαίωμα σε κατώτατο μισθό, ασφάλιση και υγειονομική περίθαλψη, δώρα και επιδόματα ασθενείας, αλλά και επίδομα ανεργίας και αποζημίωση σε περίπτωση που απολυθούν.

Τι αλλάζει όμως υποτίθεται η Οδηγία που ψήφισε η ΕΕ; Οι εργαζόμενοι στις πλατφόρμες θα θεωρούνται μισθωτοί και όχι αυτοαπασχολούμενοι και με βάση αυτό θα απαιτείται από την εταιρεία - πλατφόρμα να αποδείξει ότι δεν υπάρ-

ΨΗΦΙΑΚΕΣ ΠΛΑΤΦΟΡΜΕΣ

Δημήτρης Σταμούλης

Ζωή και εργασία... πατίνι για εκατομμύρια εργαζόμενους

► Χωρίς ουσιαστικά πλήγματα για τις πολυεθνικές η Οδηγία της ΕΕ

χει σχέση εξαρτημένης εργασίας, ώστε να συνεχίζει με την εργασιακή σχέση του «συνεργάτη» και χωρίς καμία υποχρέωση απέναντι στον εργαζόμενο παρά μόνο την καταβολή ενός αντίτιμου για τις υπηρεσίες που αυτός προσφέρει. Όμως ακόμα και αυτό το «θολό» καθεστώς υπονομεύεται. Πρώτον, επειδή θα χρειαστούν τουλάχιστον δύο χρόνια ώστε να ενσωματωθεί στο εθνικό δίκαιο των κρατών μελών της ΕΕ. Δεύτερον, επειδή χώρες όπως η Ελλάδα, θα έχουν το δικαίωμα να διατηρούν ταυτόχρονα σε ισχύ εθνικές αντεργατικές διατάξεις, όπως στην ελληνική περίπτωση, το άρθρο 69 του εκτρώματος Χατζηδάκη περί αυτοαπασχόλησης, διασφαλίζοντας τα συμφέροντα των μεγάλων ομίλων. Με βάση τον νόμο Χατζηδάκη - ο οποίος πάτησε σε προηγούμενο νόμο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ! - οι εργαζόμενοι στις πλατφόρμες θεωρούνταν κατά κανόνα αυτοαπασχολούμενοι (freelancers) και καλούνταν οι ίδιοι να αποδεικνύουν ότι

είναι μισθωτοί, ώστε να κατοχυρώσουν την όποια στοιχειώδη μέριμνα από την εργατική νομοθεσία.

ΕΤΥC (ευρωπαϊκή συνομοσπονδία συνδικάτων), ΓΣΕΕ και άλλα μεγάλα καθεστωτικά ευρωπαϊκά συνδικάτα «πανηγυρίζουν» για το πέρας της Οδηγίας και για την «προστασία των εργαζομένων στις πλατφόρμες». Όμως την απάντηση για την ουσία της ευρωπαϊκής οδηγίας δίνει ο αρμόδιος επίτροπος Απασχόλησης, Ν. Σμιτ, που μιλά για «περισσότερα δικαιώματα και προστασία χωρίς να παρεμποδίζουν την ικανότητα ανάπτυξης των πλατφορμών». Ενδεικτικό επίσης του βάθους της εκμετάλλευσης και του «ψηφιακού» εργασιακού μεσαίωνα στις εργασιακές σχέσεις που έχει επιβάλει το κεφάλαιο σε αυτές τις πλατφόρμες είναι και η χρήση αλγορίθμων για την παρακολούθηση των εργαζομένων, την αξιολόγηση της «παραγωγικότητας» και της «απόδοσής»

τους, ακόμα και των συναισθημάτων τους ή των βιομετρικών και προσωπικών δεδομένων τους, δηλαδή εξελιγμένων αλλά big brother ψηφιακών εργαλείων για να ελέγχει την εντατικοποίηση της εργασίας και να διαμορφώνει ανάλογα τους μισθούς. Η νέα Οδηγία προβλέπει μόνο την «υποχρέωση» της πλατφόρμας να παρέχει τη... δέουσα ενημέρωση στο προσωπικό της χωρίς να την καταργεί παρά μόνο την αυτοματοποιημένη παρακολούθηση ή λήψη αποφάσεων για την επεξεργασία ορισμένων τύπων προσωπικών δεδομένων.

Με βάση όλα τα παραπάνω, είναι προβληματικό συνθήματα όπως «ναί στην Οδηγία της ΕΕ» να υιοθετούνται και από κάποιες δυνάμεις του εργατικού κινήματος, που υποτιμούν την προσπάθεια της ΕΕ να ρυθμίσει στοιχειωδώς το εργασιακό τοπίο χωρίς όμως να θίξει τα συμφέροντα των πολυεθνικών, ούτε να παραχωρήσει ουσιαστικά δικαιώματα στους εργαζόμενους.

Οι εξελίξεις στον τομέα της λεγόμενης gig-economy δεν αφορούν μόνο όσους/ες εργάζονται στη διανομή τροφίμων και τη μεταφορά επιβατών, καθώς στοιχεία ακραίας ελαστικοποίησης της εργασίας και αλά καρτ «χρήσης» της εργατικής δύναμης πλέον αξιοποιούνται από όλο και περισσότερους εργοδότες άλλων κλάδων. Άλλωστε το νομοθετικό πλαίσιο υπάρχει και στην Ελλάδα και αλλού. Γι αυτό και η κατάκτηση δικαιωμάτων σε αυτό το τμήμα εργαζομένων πρέπει να γίνει υπόθεση όλου του εργατικού κινήματος και των αγώνων του και όχι να αφήνεται στους τεχνοκράτες της ΕΕ ή τα αστικοποιημένα συνδικάτα, που απλώς σπέρνουν αυταπάτες.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΦΟΡΜΕΣ

Χαμηλότερα από το κατώτατο ωρομίσθιο για έναν στους δύο

Οι εργαζόμενοι στις πλατφόρμες αριθμητικά είναι όσοι και οι εργαζόμενοι στη βιομηχανία και αποτελούν ένα σημαντικό εργατικό δυναμικό στην ΕΕ. Το 2022 απασχολούνταν 28,3 εκατομμύρια εργαζόμενοι στις ψηφιακές πλατφόρμες, όταν στη μεταποίηση απασχολούνταν 29 εκατομμύρια. Εκτιμάται δε ότι ο αριθμός αυτός θα αυξηθεί κατά 52% έως το 2025 και θα ανέλθει στα 43 εκατομμύρια.

Το 39% των εργαζομένων είναι οδηγού ταξί, το 24% απασχολείται στην παράδοση τροφίμων, στις υπηρεσίες μεταφορών, το 19% σε οικιακές υπηρεσίες (καθάρισμα, χειρωνακτικές εργασίες), το 7% σε επαγγελματικές υπηρεσίες

(λογιστικά κ.α.), το 6% σε ελεύθερα επαγγέλματα (σχεδίαση γραφικών, επεξεργασία φωτογραφιών), το 3% στην οικιακή εργασία (φροντίδα παιδιών, υγειονομική περίθαλψη) και το 2% σε μικροδουλειές.

Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, το 55% των εργαζομένων στις ψηφιακές πλατφόρμες εισπράττουν λιγότερο από το καθαρό ελάχιστο ωρομίσθιο στη χώρα όπου εργάζονται, όπου αυτό έχει καθοριστεί, στοιχείο που αντανάκλα το μέγεθος της εκμετάλλευσης που υφίστανται και το ποιους τελικά εξυπηρετεί το καθεστώς ψευδούς αυτοαπασχόλησης που έχουν επιβάλει οι εταιρείες με την ανοχή των

κυβερνήσεων και τη ΕΕ. Επίσης το 41% του χρόνου που αφιερώνουν στην εργασία στην πλατφόρμα δεν αμείβεται (π.χ. εργασίες που σχετίζονται με την έρευνα, αναμονή για αναθέσεις, παρακολούθηση αγγελιών κλπ).

Ακόμα και τα ίδια τα στατιστικά της ΕΕ εκτιμούν ότι περίπου πέντε εκατομμύρια εργαζόμενοι, δηλαδή το 19% του συνόλου στις πλατφόρμες, θεωρούνται «αυτοαπασχολούμενοι» ενώ στην πραγματικότητα είναι υπάλληλοι που θα έπρεπε να έχουν μισθωτή σχέση εργασίας.

Πώς οι εταιρείες «κλέβουν» το 41% του εργάσιμου χρόνου

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Θεοπίστη Καπέτα

Ένα καθόλου «τυχαίο» πογκρόμ

► Δράση ακροδεξιών ομάδων με την ανοχή της αστυνομίας

Το βράδυ του Σαββάτου 9 Μαρτίου, ένα δυστοπικό σκηνικό στήθηκε στη Θεσσαλονίκη, με δεκάδες νεαρούς να στοχοποιούν εντελώς απρόκλητα και αναίτια δύο queer άτομα. Λίγο μετά τις 10 το βράδυ, ενώ προχωρούσαν στην πλατεία Αριστοτέλους, σε ένα από τα πιο κεντρικά σημεία της πόλης, δέχτηκαν ξαφνικά επίθεση από νεαρά άτομα, τα περισσότερα εξ αυτών ανήλικα, τα οποία άρχισαν να τους τραμπουκίζουν. Στο ομοφοβικό ξέσπασμα, με μοναδική αφορμή την παρουσία των δύο queer ατόμων στο χώρο, συμμετείχαν τουλάχιστον 150 άτομα.

Λόγω της κλιμακούμενης λεκτικής αλλά και σωματικής επίθεσης, τα δύο άτομα κατέφυγαν στο πλησιέστερο μαγαζί εστίασης για να προστατευτούν από τον ακροδεξιό όχλο, ο οποίος τους ακολουθούσε. Το μένος των νεαρών ατόμων δέχτηκαν και οι εργαζόμενοι του καταστήματος επειδή προστάτευσαν τα δύο άτομα και τους προσέφεραν καταφύγιο. Όταν τελικά εμφανίστηκε η αστυνομία, συνελήφθησαν 21 άτομα, εκ των οποίων τα 12 ήταν ανήλικα. Οι εννιά ανήλικοι κατηγορούμενοι αφέθηκαν ελεύθεροι τη Δευτέρα 11/3 από το Αυτόφωρο Μονομελές Πλημμελειοδικείο Θεσσαλονίκης, λόγω έλλειψης αυτοπτών μαρτύρων και η δίκη πήρε αναβολή για τις 22 Μαρτίου. Ελεύθεροι αφέθηκαν επίσης, με προφορική εντολή εισαγγελέα, και οι δώδεκα ανήλικοι, οι οποίοι θα κληθούν να δικαστούν από το Μονομελές Δικαστήριο Ανηλίκων.

Η απάντηση που δόθηκε από την ΔΟΑΤΚΙ κοινότητα και συνολικότερα το κίνημα ήταν ιδιαίτερα ηχηρή. Την επομένη της επίθεσης, περίπου δέκα χιλιάδες άτομα πλημμύρισαν

το κέντρο της Θεσσαλονίκης συμμετέχοντας στην αντιφασιστική-αντιομοτρανσφοβική συγκέντρωση. Κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης, μια μικρή ομάδα φασιστοειδών εμφανίστηκε και πάλι προσπαθώντας να επιτεθεί στους διαδηλωτές. Τελικά υποχρεώθηκαν να τραπούν σε φυγή, μετά την συντονισμένη αντίδραση των συγκεντρωμένων.

Τη Δευτέρα, το ένα εκ των δύο queer ατόμων έπεσε εκ νέου θύμα νέας ομοφοβικής λεκτικής επίθεσης στη παραλία κοντά στο Μακεδονία Παλλάς. Συνεχίζοντας τον αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης και έμφυλης βίας, νέα μαζική κινητοποίηση πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 12/3. Την ίδια μέρα, καλέστηκε από τον Ιερό Λόχο μια πιο οργανωμένη φασιστική δράση. Στόχος των φασιστών της Θεσσαλονίκης αυτή τη φορά ήταν το ντοκιμαντέρ *Αδέσποτα κορμιά* το οποίο προβάλλεται στο «Ολύμπιον» από το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Πρόκειται για ένα ντοκιμαντέρ που αναφέρεται στην αυτοδιάθεση του σώματος και μεταξύ άλλων έχει βρεθεί στο στόχαστρο του μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Φιλόθεο, λόγω προκλητικής αφίσας όπου απεικονίζεται γυμνόστηθη η παναγία, πάνω σε σταυρό.

Η αστυνομία απαγόρευσε όλες τις συναθροίσεις και οι περισσότεροι φασίστες δεν εμφανίστηκαν. Αντίθετα, το αντιρατσιστικό αντι-τρανσφοβικό κίνημα κατάφερε να προχωρήσει σε κινητοποίηση παρά τις απαγορεύσεις. Τον έντονο αστυνομικό κλοιό κατάφεραν τελικά να σπάσουν αρκετοί αγωνιστές και να προσεγγίσουν τον χώρο.

Οι ηθικοί αυτουργοί αυτής της «αγανάκτησης» για οτιδήποτε διαφορετικό από τα δικά τους πρότυπα,

κατακλύζει εδώ και χρόνια τη κοινωνία με σκοταδιστικά μηνύματα προς κάθε κατεύθυνση. Το πώς φτάσαμε έως εδώ αποτυπώνεται και στην σχετική ανακοίνωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. «Η ακραία βία που ξέσπασε στην πλατεία Αριστοτέλους δεν ήρθε από καμιά τιμή που θίχτηκε, από καμιά αξία που αξίζει να υπερασπιστεί κανείς. Το πρωτοφανές περιστατικό δεν ήρθε ξαφνικά, αλλά είναι αποτέλεσμα της συστηματικής προπαγάνδας του “πατρίς, θρησκεία, οικογένεια”, των δήθεν αγανακτισμένων φωνών ενάντια ακόμα και στην ύπαρξη της ΔΟΑΤΚΙ κοινότητας, της βαθιάς υποκρισίας που βλέπει στο φεμινιστικό κίνημα κίνδυνο για την οικογένεια, των υποκριτών που δήθεν θίγεται η ελευθερία τους από τη “woke ρητορική”, αλλά και της καταξίωσης της βίας φασιστικού τύπου ενάντια στους αδύναμους και τους περιθωριοποιημένους», αναφέρει.

Ακροδεξιά στοιχεία εξαπολύουν διάφορες ρατσιστικές και ομοφοβικές επιθέσεις για τέσσερις ημέρες συνεχόμενα. Η απάντηση της αστυνομίας είναι να ακυρώνει τις συναθροίσεις για να τους «παρεμποδίσει» να κατέβουν μαζικά, όμως στη πραγματικότητα στέκονταν απέναντι στους αγωνιστές των αντιφασιστικών κινητοποιήσεων. Στην κινητοποίηση της Κυριακής, ενώ οι ακροδεξιοί επιτέθηκαν στην πορεία, η αστυνομία έριχνε κρότου λάμψης στους διαδηλωτές. Το αποκορύφωμα της συνέργειάς τους σε όλο αυτό το ακροδεξιο παραλήρημα; Την ώρα που προσπαθούσαν να λιντσάρουν τα δύο queer άτομα, η αστυνομία καθυστέρησε προκλητικά πολύ να προσεγγίσει το σημείο, παρότι το αστυνομικό τμήμα βρίσκεται ελάχιστα μέτρα πιο πάνω.

ΑΓΡΟΤΕΣ Κυριάκος Νασόπουλος

Αερολογίες Μητσοτάκη στη συνάντηση με τους Θεσσαλούς

Νέα συνάντηση του πρωθυπουργού, παρουσία του υπουργού Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, με επιτροπή αγροτών από τη Θεσσαλία πραγματοποιήθηκε την Δευτέρα 11 Μαρτίου. Από τα αιτήματα που πρόβαλαν οι αγρότες στις κινητοποιήσεις του προηγούμενου διαστήματος, επέμειναν σε αυτό για αγροτικό ρεύμα στα επτά λεπτά και δεν πήραν καμία απάντηση από το πρωθυπουργό.

Η επιτροπή των αγροτών παρουσίασε τα προβλήματα της Θεσσαλίας, η οποία έχει υποστεί μια τρομακτική καταστροφή από τις πλημμύρες και έξι μήνες μετά έχουν γίνει λίγα πράγματα. Η επιτροπή ζήτησε να αποκατασταθούν οι κατεστραμμένες εκτάσεις, για να μπορέσουν να σταθούν στα πόδια τους οι αγρότες, να μπορέσουν να ζήσουν, ώσπου να ξαναγίνουν παραγωγικά τα χωράφια τους.

Ο πρωθυπουργός μίλησε για μια μελέτη από μια ολλανδική εταιρεία (HVA), τόνισε... γενικά και αόριστα ότι η κυβέρνηση έχει συμβάλει στη συζήτηση για την αναδιάρθρωση της νέας Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ), ενώ υπερασπίστηκε όλη την πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης με έμφαση στην «πράσινη μετάβαση» παραπέμποντας τη συζήτηση μετά τις ευρωεκλογές. Την Παρασκευή 15/3 ήταν προγραμματισμένη νέα συνάντηση του Μητσοτάκη με θεσμικούς εκπροσώπους αγροτικών φορέων σε διευρυμένη σύνθεση στο Μέγαρο Μαξίμου.

«Στη δεύτερη ουσιαστικά συνάντηση με τους αγρότες ο πρωθυπουργός δεν είπε τίποτα. Συνέχισε το επικοινωνιακό δούλεμα του κόσμου του αγώνα. Δεν είναι τυχαίο ότι το πρώτο πράγμα που είπε στην αντιπροσωπεία των αγροτών ήταν ότι είναι πολύ ευχαριστημένος για τις κόσμιες κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν», σχολίασε η αγροδιατροφική επιτροπή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σχετικά με τα αποτελέσματα της συνάντησης.

«Κοροϊδεύει κατάμουτρα τους αγωνιζόμενους αγροτοκτηνοτρόφους μπροστά στην ηγεσία του κινήματος, η οποία στέκεται πολύ πίσω από τις αγωνιστικές διαθέσεις και την αγανάκτηση του κόσμου. Οι μικροί και μεσαίοι αγροτοκτηνοτρόφοι δεν έχουν να περιμένουν από τέτοιου είδους συναντήσεις. Το μόνο που θα κάνει η κυβέρνηση είναι να συνεχίσει την ίδια αντιλαϊκή πολιτική και την ενίσχυση επιχειρηματικών συμφερόντων στη Θεσσαλία, εκμεταλλεόμενη τις καταστροφές που έχουν γίνει. Ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί για να ζήσουν στα χωράφια τους οι αγροτοκτηνοτρόφοι, να δουλεύουν με αξιοπρέπεια οι εργαζόμενοι στην ύπαιθρο και για να πέσουν οι τιμές στα ράφια. Η ικανοποίηση των αιτημάτων επιβίωσης του κινήματος μπορούν να κατακτηθούν με αγώνα για μια αγροτική παραγωγή με κριτήριο τις ανάγκες του λαού και όχι το καπιταλιστικό κέρδος. Με πρόγραμμα που θα έχει ως στόχο τη σύγκρουση και έξοδο από την ΕΕ, το πέρασμα των τραπεζών σε πλήρη έλεγχο από τη δημόσια, τη διαγραφή του χλιοπληρωμένου χρέους, τη δημιουργία μεγάλων διακλαδικών πρωτοβάθμιων-παραγωγικών συνεταιρισμών και ένα ενιαίο δημόσιο φορέα τροφίμων να απαντήσουμε με αγροτικά μπλόκα παντού», προσθέτει.

«Η αγροδιατροφική επιτροπή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ χαιρετίζει τις προσπάθειες ίδρυσης αγροτοκτηνοτροφικών συλλόγων που πραγματοποιούνται σε όλη τη χώρα μετά τη λήξη των κινητοποιήσεων. Καλούμε την αγωνιζόμενη αγροτιά σε κοινό πραγματικό μέτωπο ανατροπής με τους εργαζόμενους και τη νεολαία για την οργάνωση ενός νέου δεύτερου γύρου κινητοποιήσεων για την ανατροπή της πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ-κεφαλαίου», καταλήγει.

Δημήτρης
Γρηγορόπουλος

Η στρατηγική της αστικής τάξης, δηλαδή η διατήρηση της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας και εξουσίας, συνενώνουν τα τμήματά της. Αντίθετα, η στρατηγική της κομμουνιστικής απελευθέρωσης δεν είναι πλειοψηφικά αυθόρμητα αποδεκτή για την εργατική τάξη κι έτσι προκύπτει η ανάγκη σύνδεσης άμεσων και στρατηγικών στόχων. Η ανάγκη αυτή στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό είναι πιο επιτακτική από ποτέ.

Στρατηγική και τακτική είναι η διαλεκτική σχέση των βασικών - μακροπρόθεσμων και άμεσων στόχων της άρχουσας αστικής τάξης και της υποτελούσας εργατικής τάξης στον καπιταλισμό, σ' όλα τα στάδιά του στη διαρκή ταξική τους αντιπαράθεση. Στόχος της στρατηγικής και τακτικής των αντιμαχόμενων κοινωνικών τάξεων είναι η επιβολή των συμφερόντων τους, άμεσων και συνολικών. Η επιβολή της στρατηγικής μιας τάξης συνεπάγεται την κυριαρχία αυτής της τάξης. Η κυριαρχία της αστικής τάξης σε όλα τα στάδιά της προϋποθέτει την ύπαρξη και υποταγή της εργατικής τάξης. Αντίθετα, η επικράτηση της εργατικής τάξης προϋποθέτει την κατάρτιση της αστικής τάξης ως κυρίαρχης τάξης. Γι' αυτό, η κυριαρχία της προϋποθέτει την επαναστατική ανατροπή της αστικής τάξης, αφού αυτή δεν πρόκειται να εγκαταλείψει τα άγια των αγίων της, δηλαδή την εξουσία της, με ειρηνικά δημοκρατικά και νόμιμα μέσα, ακόμη και αν, σ' ένα βαθμό, προβλέπονται από το αστικό σύνταγμα. Επιπλέον, η αστική τάξη παρά τις επιμέρους οικονομικές, πολιτικές, ιδεολογικές διαφοροποιήσεις των επιμέρους τμημάτων της, συγκλίνει «αυθόρμητα» στα θεμελιώδη, κοινά για όλη την τάξη, συμφέροντα, δηλαδή, στην αδιάλλακτη υπεράσπιση του καπιταλιστικού συστήματος και των επιμέρους βασικών τακτικών επιλογών της, παρά τις επιμέρους διαφωνίες και αντιθέσεις. Απεναντίας, ένα μόνο τμήμα της εργατικής τάξης και ένα ακόμη μικρότερο τμήμα των λοιπών εκμεταλλευόμενων τάξεων έχει συνείδηση της αναγκαιότητας της επανάστασης για την απαλλαγή τους από την καπιταλιστική εκμετάλλευση, αλλά και για την ανάγκη της αντικαπιταλιστικής στάσης στα επιμέρους πεδία της αστικής αντιλαϊκής πολιτικής.

Αυτή η αντίφαση οφείλεται στην ιδεολογικοπολιτική ηγεμονία της αστικής τάξης, που ενσωματώνει τις υποτελείς τάξεις στο καπιταλιστικό σύστημα, προβαίνοντας σε παραχωρήσεις όσο γίνεται πιο ακίνδυνες για το σύστημα εκτός αν απειλείται η εξουσία της. Οι επιμέρους αγώνες, ακόμη και όταν προσλαμβάνουν στιβαρή αγωνιστική μορφή, από μόνοι τους δεν εξασφαλίζουν την απελευθέρωση της εργατικής τάξης από την εκμετάλλευση και την καταπίεση, αντίθετα μπορεί να ενισχύσουν τις τάσεις προσαρμογής των διεκδικήσεων στο καπιταλιστικά εφικτό, ή και την παραίτηση από τους αγώνες, όταν η αδιαλλαξία της άρχουσας τάξης αποδεικνύεται ισχυρότερη από την αγωνιστικότητα των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων.

Αλλά ακόμη και όταν οι εργαζόμενοι νικήσουν σε κάποια επιμέρους διεκδίκηση, η νίκη τους είναι επισφαλής, αφού μπορεί να ακυρωθεί όταν το απαιτούν τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Πράγ-

Η «στρατηγική στο τιμόνι» και η σχέση της με την τακτική

μα που επιβεβαιώνεται από την επιδοματική πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη, που ταΐζει με ψίχουλα την πείνα των εργαζομένων, που πόρρω απέχει από το να καλύπτει την πρωτοφανή ακρίβεια, η οποία πλήττει οδυνηρά το εισόδημα των οικογενειών.

Οι λύσεις στα οξυνομένα προβλήματα των εργαζομένων, αλλά και η ολοκληρωτική απαλλαγή τους από την καπιταλιστική βαρβαρότητα προϋποθέτει σύνδεση των άμεσων τακτικών στόχων με την προοπτική της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού. Γιατί έτσι συνειδητοποιείται η ανάγκη αδιάλλακτης πάλης με τον καπιταλισμό, ώστε να υποχρεωθεί αυτός σε σοβαρές υποχωρή-

«Οι κομμουνιστές αγωνίζονται για να πετύχουν τους άμεσους σκοπούς της εργατικής τάξης, αλλά στο σημερινό κίνημα εκπροσωπούν ταυτόχρονα και το μέλλον του κινήματος»

σεις, αλλά και για να ανδρωθεί το κίνημα, που θα ωθήσει τον καπιταλισμό στα άχρηστα της ιστορίας. Από το *Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος* τονίζεται ήδη η ανάγκη σύνδεσης της τακτικής με τη στρατηγική: «Οι κομμουνιστές αγωνίζονται για να πετύχουν τους άμεσους σκοπούς και για τα άμεσα συμφέροντα της εργατικής τάξης, αλλά στο σημερινό κίνημα εκπροσωπούν ταυτόχρονα και

το μέλλον του κινήματος» (Κ. Μαρξ και Φ. Ένγκελς, *Μανιφέστο του Κομμουνιστικού Κόμματος*, σελ. 64, Σύγχρονη Εποχή). Ο Μαρξ τόνιζε ότι η εργατική τάξη δεν πρέπει να υπερβάλλει για την αποτελεσματικότητα των καθημερινών αγώνων. Δεν θα πρέπει να ξεχνά ότι παλεύει ενάντια στα αποτελέσματα και όχι ενάντια στις αιτίες. Η εργατική τάξη πρέπει να χρησιμοποιεί τις οργανωμένες δυνάμεις της «σαν έναν μοχλό για την τελική απελευθέρωση της εργατικής τάξης». Ο Λένιν στις συνθήκες του ιμπεριαλισμού με την όξυνση των αντιθέσεων του και την εντονότερη επιθετικότητα και αντιδραστικότητά του, θεωρούσε ότι ο αγώνας για τις άμεσες ανάγκες αποκτά σύνθετο χαρακτήρα και συνδέεται πιο ισχυρά με την πάλη για την πολιτική εξουσία.

Στο στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού η σχέση τακτικής-στρατηγικής γίνεται ακόμη πιο ισχυρή. Πολιτικοί στόχοι που είναι στρατηγικά αντίθετοι στα κριτήρια του κέρδους, της αγοράς και της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας, δεν είναι μόνο ιστορικά αναγκαίοι, αλλά γίνονται και άμεσα πολιτικά αναγκαίοι για την επιβίωση της ανθρωπότητας.

Στη σύγχρονη πραγματικότητα η αντικειμενική προσέγγιση τακτικής και στρατηγικής μετατρέπει την πραγματική σύνδεσή τους, σε αρκετές περιπτώσεις, σε

άμεση δυνατότητα και επιτακτική ανάγκη. Λόγου χάρη, η προστασία του περιβάλλοντος δεν μπορεί να παραπέμπεται απλώς σ' ένα σοσιαλιστικό μέλλον. Όπως επιβεβαιώνουν οι άμεσες περιβαλλοντικές καταστροφές, η προστασία του περιβάλλοντος αποκτά άμεση προτεραιότητα. Και επειδή ο ανορθόλογος καπιταλισμός αποκλείεται να θέσει την προστασία του περιβάλλοντος υπεράνω των κερδών του, επιβεβαιώνεται η αντικειμενική ανάγκη επιτάχυνσης του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας.

Η ανάγκη της «στρατηγικής στο τιμόνι» είναι σήμερα όσο ποτέ αναγκαία και ρεαλιστική. Ωστόσο, αυτή η αντικειμενική απαίτηση δεν δικαιολογεί τον βολονταρισμό, χωρίς να έχει ωριμάσει ο υποκειμενικός παράγοντας στα επιμέρους προβλήματα. Λόγου χάρη, στη μεγαλειώδη πρόσφατη κινητοποίηση των αγροτών το σύνθημα της σοσιαλιστικής αλλαγής, που όντως είναι σήμερα ρεαλιστική λύση του αγροτικού και γενικότερα του περιβαλλοντικού προβλήματος, δεν θα γινόταν αποδεκτό από τους πολιτικά συντηρητικούς αγρότες (48% ψήφισαν στις τελευταίες εκλογές Μητσοτάκη). Από την άλλη, κατώτερη των περιστάσεων και φοροδοής είναι και η στάση ρεφορμιστικών δυνάμεων, αλλά και του ΚΚΕ, που παρά την όξυνση των προβλημάτων και την αγωνιστική διάθεση των αγροτών επέμεινε σε κατώτερους των περιστάσεων στόχους, φοβούμενο τη ριζοσπαστικοποίηση των αγώνων, υποχωρώντας έτσι σε μια μορφή ρεφορμισμού με κομμουνιστικές διακηρύξεις...

ΤΑΣΕΙΣ

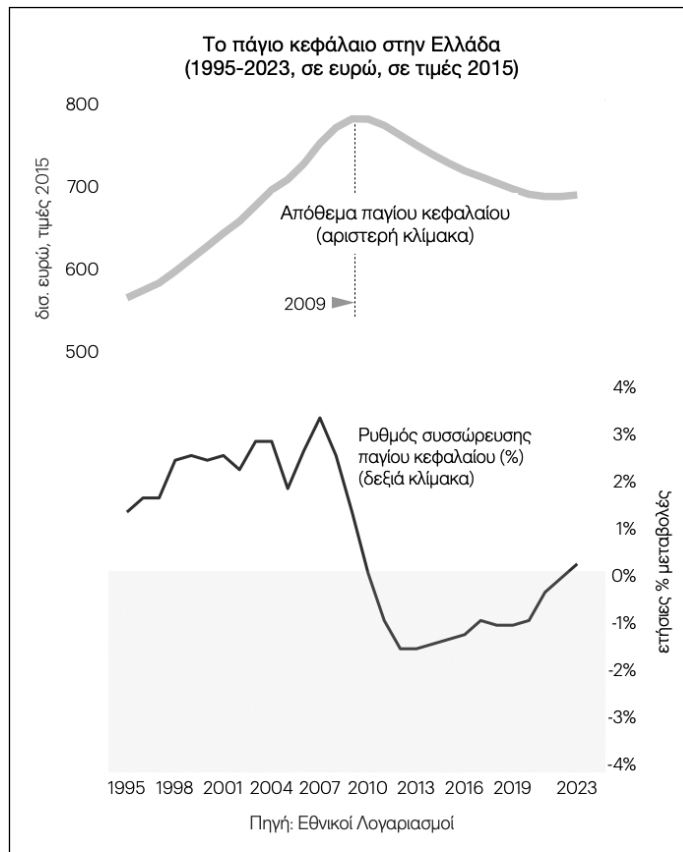
Ηλίας Ιωακείμογλου

Δεκατέσσερα χρόνια συρρίκνωσης του παραγωγικού δυναμικού

► Το πάγιο κεφάλαιο στην Ελλάδα μειωμένο κατά 14% σε σχέση με το 2008

Ο ελληνικός καπιταλισμός βρίσκεται σε διαδικασία συρρίκνωσης του παραγωγικού συστήματος, που σημαίνει ότι διαθέτει λιγότερα μέσα παραγωγής, δηλαδή κτιριακές εγκαταστάσεις που χρησιμεύουν στην παραγωγή, μηχανολογικό εξοπλισμό που παράγει προϊόντα, υποδομές για την μεταφορά και την αποθήκευση των εμπορευμάτων, και ό,τι άλλο χρησιμεύει στην παραγωγή. Ένας καπιταλισμός του οποίου η παραγωγική βάση συρρικνώνεται, δεν είναι κάτι που παρατηρείται μεταξύ των χωρών του αναπτυγμένου καπιταλισμού, εκτός εάν πρόκειται για καταστροφή μετά από πόλεμο. Συνέβη, όμως, στην Ελλάδα από το 2008 έως σήμερα, εν καιρώ ειρήνης.

Στον δεύτερο τόμο του Κεφαλαίου, ο Καρλ Μαρξ αναπτύσσει τα σχήματα αναπαραγωγής του κεφαλαίου, και εκεί εξηγεί γιατί και πώς και υπό ποιες προϋποθέσεις ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί η κεφαλαιοκρατική οικονομία δεν είναι μόνο παραγωγή εμπορευμάτων και κέρδους, είναι και ανασυγκρότηση του εαυτού της για τον επόμενο μήνα, για το επόμενο έτος, και στο διηνεκές. Εξετάζει λοιπόν δύο περιπτώσεις: Η πρώτη περίπτωση αναφέρεται στην απλή αναπαραγωγή του κεφαλαίου, όπου το οικονομικό σύστημα με αυθόρμητο τρόπο και χωρίς καμία έξωθεν παρέμβαση, ανασυγκροτεί τον εαυτό του ταυτόσημο με αυτό που ήταν χθες. Η δεύτερη περίπτωση αναφέρεται στην διευρυμένη αναπαραγωγή του κεφαλαίου, όπου και πάλι το σύστημα ανασυγκροτεί τον εαυτό του πλην όμως σε μεγαλύτερη κλίμακα, μεγεθυμένο. Και φυσικά θα περίμενε κάποιος ότι ο Μαρξ θα ανέπτυξε και μια τρίτη περίπτωση, δηλαδή ένα σχήμα

συρρικνούμενης αναπαραγωγής του κεφαλαίου (σαν και αυτήν που έχουμε σήμερα στην Ελλάδα), όπου το οικονομικό σύστημα θα αναπαρήγαγε τον εαυτό του σε φθίνουσα κλίμακα. Ο Μαρξ όμως δεν αναλύει αυτήν την περίπτωση διότι αυτό, λέει, δεν είναι κάτι που παρατηρούμε στην κανονική λειτουργία του συστήματος, παρά μόνο σε περιόδους πολέμου, όταν μέρος του παραγωγικού συστήματος καταστρέφεται με τη βία, από παράγοντες εξωτερικούς ως προς την οικονομία. Η περίπτωση της Ελλάδας μετά το 2008, είναι δηλαδή μια πολύ σπάνια και για αυτό εντυπωσιακή εξαίρεση όπου το παραγωγικό σύστημα φθίνει σε καιρό ειρήνης, όχι επί ένα-δύο χρόνια, όπως συνέβη πρόσκαιρα σε άλλες χώρες του ευρωπαϊκού νότου μετά το 2008, αλλά επί δεκατέσσερα συναπτά έτη.

Και τι μας νοιάζει, εμάς, που συρρικνώνεται η παραγωγική βάση του ελληνικού καπιταλισμού; Όταν συρ-

ρικνώνεται το παραγωγικό σύστημα μιας χώρας, παρασύρει μαζί του στην παρακμή και την μισθωτή εργασία, μειώνει τους μισθούς, εμποδίζει τη συντήρηση και την αναπαραγωγή των υποτελών κοινωνικών τάξεων, γιγαντώνει τη φτώχεια και την υλική στέρηση, σπρώχνει στο περιθώριο έξω και μακριά από την αγορά εργασίας ένα πλήθος «περιττών» πληθυσμών. Μας νοιάζει επίσης, διότι σε τέτοιες συνθήκες παρακμής δημιουργείται ένα πλαίσιο ταξικού ανταγωνισμού πολύ ιδιαίτερο που θα πρέπει να το προσδιορίσουμε με ακρίβεια αν δεν θέλουμε να περιοριστούμε σε αμυντικούς αγώνες.

Ας δούμε, όμως, τώρα, πώς φαίνεται η συρρίκνωση του παραγωγικού συστήματος στα στατιστικά στοιχεία, διότι δεν αρκεί να λέμε κάτι, πρέπει και να το αποδεικνύουμε.

Αυτό που δείχνει την συρρίκνωση του παραγωγικού συστήματος είναι το συνολικό πάγιο κεφάλαιο που έχει επενδυθεί στην ελλη-

κή οικονομία (και το οποίο αναφέρεται στα στατιστικά στοιχεία ως καθαρό απόθεμα παγίου κεφαλαίου). Το μέγεθος αυτό μας δείχνει ότι το παραγωγικό σύστημα της Ελλάδας βρισκόταν σε διαδικασία συρρίκνωσης από το 2009, χωρίς η φθίνουσα πορεία του να ανακοπεί ούτε για μία χρονιά.

Ο λόγος που συνέβη αυτό, είναι ότι ο ελληνικός καπιταλισμός ήταν σε διαδικασία αποεπένδυσης. Πιο συγκεκριμένα, οι επενδύσεις που έγιναν δεν επαρκούσαν καν για να αναπληρώσουν το φθαρμένο παραγωγικό δυναμικό που αποσύρεται από την παραγωγή, και κατά μείζονα λόγο δεν επαρκούσαν για να το μεγεθύνουν. Το πάγιο κεφάλαιο είναι τώρα μειωμένο έναντι του 2008 κατά 14%, και θα χρειαζόταν περίπου μια δεκαετία για να κλείσει αυτήν την διαφορά, εάν μάλιστα υποθέσουμε ότι το μέλλον δεν θα φέρει νέες αναταράξεις.

Με αυτά τα δεδομένα, ο ελληνικός καπιταλισμός έχει μία και μοναδική λύση προκειμένου να διατηρήσει την κερδοφορία του: την επιθετική, ατέρμονα και αδιαπραγμάτευτη απαξίωση της εργασίας. Αυτό επιδιώκει διαρκώς, και μέχρι στιγμής με επιτυχία. Επειδή δε, η αντιστροφή της παραγωγικής παρακμής θα απαιτήσει πολύ χρόνο, ο ελληνικός καπιταλισμός θα συνεχίσει να μας δείχνει για αρκετά ή για πολλά έτη ακόμη, το πιο απεχθές και επιθετικό πρόσωπό του. Αυτή είναι η στιγμή κατά την οποία οι αντικειμενικές συνθήκες θέτουν επιτακτικά το ζήτημα της αντικαπιταλιστικής αλλαγής και της ανάπτυξης της ιστορικής τάσης προς τον κομμουνισμό, και αυτά δεν μπορούν να γίνουν χωρίς στιβαρή κομμουνιστική οργάνωση που διεκδικεί την συγκρότηση των υποτελών κοινωνικών τάξεων σε κοινωνικό μπλοκ εξουσίας.

Έκθεση ΚΕΠΕ

Μείωση πραγματικών μισθών 34% τα τελευταία 15 έτη

Σε θρύψαλα μετατρέπει το κυβερνητικό αφήγημα του «ελληνικού οικονομικού θαύματος» η τελευταία έκθεση του ΚΕΠΕ, ερευνητικού ιδρύματος που λειτουργεί υπό την εποπτεία του υπουργείου Οικονομικών. Η έκθεση διαπιστώνει «πληθωρισμό της απληστίας» από τα τραπεζικά ιδρύματα, με υπερκέρδη της τάξεως των 7,53 δισ. ευρώ για τη διετία 2022-2023. Υπερκέρδη που αποδίδονται κυρίως στη μεγάλη ψαλίδα μεταξύ επιτοκίων δανεισμού και καταθέσεων, πρακτική που οι ελληνικές τράπεζες εξασκούν ανενόχλητες κυρίως λόγω της υπερσυγκέντρωσης του κλάδου σε τέσσερις παίκτες (Alpha, Εθνική, Eurobank, Πειραιώς). Τονίζεται δε ότι τα επιτόκια στα στεγαστικά δάνεια, ιδίως στα υφιστάμενα, είναι υψηλότερα στην Ελλάδα σε σχέση με την ΕΕ.

Όσον αφορά τους μισθούς, υπογραμμίζεται πως συνυπολογίζοντας το επίπεδο των τιμών ο μέσος μισθός μειώθηκε κατά 5,1% στην Ελλάδα το 2022. Την ίδια χρονιά, πάντα συνυπολογίζοντας τις τιμές, σε σχέση με το 2009 η πραγματική μείωση μισθών ανερχόταν στο 34,23% (έναντι αύξησης 3,33% στην ΕΕ). Και αυτό σε μια χώρα που το 26,7% του πληθυσμού (το 2022) δαπανούσε πάνω από το 40% του διαθέσιμου εισοδήματος για στέγαση, με το αντίστοιχο ποσοστό να εκτοξεύεται στο 84,5% στα πιο φτωχά νοικοκυριά. Μεταξύ άλλων, αυτό είχε ως αποτέλεσμα το 2021 το 72,9% των νέων ηλικίας 18 έως 34 ετών να ζει με τους γονείς του (49,4% στην ΕΕ27).

Καταγράφονται ακόμα αρνητικά ποσοστά αποταμίευσης που αποκαλύπτουν αφενός τη συρρίκνωση της αγοραστικής δύναμης των ελληνικών νοικοκυριών, αφετέρου ότι οι μισθοί δεν επαρκούν για την κάλυψη βασικών αναγκών, με το ΚΕΠΕ να προειδοποιεί για επιδείνωση της φτώχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού στην Ελλάδα, που βρίσκεται πίσω μόνο από τη Ρουμανία και τη Βουλγαρία.

Γιώργος Μουρμούρης

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Eurovision: Μαρίνα, τζατζίκι και άλλα θεάματα

► Η Ελλάδα ως
τουριστική ατραξιόν

«Αυτή είναι η Ελλάδα», είχε πει κάποια στιγμή το 2000 ο τότε πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης, προσπαθώντας να δικαιολογήσει το φονικό ναυάγιο του «Εξπρές Σάμινα» στην Πάρο.

Αυτή είναι η Ελλάδα, είτε μας αρέσει είτε όχι, ένα κιτς βλαχοβαλκάνιο συνονθύλευμα, λένε κάποιοι σήμερα με αφορμή το τραγούδι της Μαρίας Σάπτι «Ζάρι» που θα εκπροσωπήσει τη χώρα στο φετινό διαγωνισμό της Eurovision. Το τραγούδι και το εύθυμο βίντεο που το συνοδεύει θυμίζει διαφημιστικό του ΕΟΤ, αποτυπώνοντας την Ελλάδα όπως τη βλέπουν οι Ευρωπαίοι ως μια χώρα τουριστική ατραξιόν, με τους κατοίκους σε ρόλο γκαρσονιών και διασκεδαστών της Ευρώπης.

Τζατζίκι, σουβλάκι, Ζορμπάς, συρτάκι, καρτ-ποστάλ, Ολυμπιακές εγκαταστάσεις, τσιμεντωμένη Ακρόπολη, περικεφαλαίες, σουβενίρ, Airbnb, όπα, Πλάκα και Μοναστηράκι. Το τραγούδι από μόνο του σαφώς υποδεέστερο του ταλέντου της ερμηνεύτριας, είναι και αυτό ένα ποτ-πουρί ακουσμάτων, λίγη τραπ, λίγο έθνικ, λίγη αραβική μουσική. Στιχουργικά είναι τόσο ευτελές όσο και τα περισσότερα τραγούδια της Eurovision με τα «put your hands up» και τα «τα-τα-τα-τα» να σπάνε με μερικές νότες μελαγχολίας και ειρωνείας.

Οι απόψεις διίστανται σε τι βαθμό το βίντεο αποτελεί σάτιρα με... ντανταϊστικές επιρροές, (βλ. το εικονοστάσι με τις μασκότ των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004) ή απλά ένα έξυπνο χιουμοριστικό διαφημιστικό του ΕΟΤ σε συσκευασία βιντεοκλίπ. Το σίγουρο είναι ότι δεν πέρασε απαρατήρητο και με αυτό το σκεπτικό ακόμα και αν δεν αποτελεί καθρέφτη της χώρας μάλλον πέτυχε το στόχο του.

Δημήτρης Τζιαντζής

Μαριάννα Τζιαντζή

«TANK/ Όλη νύχτα εδώ»: Μια παράσταση με άξονα την εξέγερση του Πολυτεχνείου

Τα 50 χρόνια του Πολυτεχνείου δεν αφορούν μόνο τους παλαιούς πολεμιστές.

Η θεατρική ομάδα RMS/Mataroa ανέβασε ένα έργο που δείχνει ότι αφορά και τους νεότερους και μάλιστα αυτούς που πρωτοέμαθαν για την εξέγερση του Νοέμβρη του '73 από τις σχολικές γιορτές.

Το κείμενο βασίζεται στις δεκάδες προφορικές αφηγήσεις του βιβλίου Όλη νύχτα εδώ το οποίο επιμελήθηκε ο ιστορικός Ιάσωνας Χανδρινός, καθώς και σε αρχαιακό υλικό και άλλες πηγές.

Δεν πρόκειται για ένα τυπικό θεατρικό έργο, χωρισμένο σε πράξεις και σκηνές, αλλά για μια συνεχή πολυφωνική ροή. Υπάρχει η γραμμική αλληλουχία των γεγονότων, το «πριν» του Πολυτεχνείου παρουσιάζεται συνοπτικά, ενώ διακριτές είναι και οι τρεις (ή μάλλον 3+1) ημέρες: Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο. Οι ηθοποιοί μιλούν με τις φωνές άλλων, αλλά κάποιες στιγμές προσθέτουν και τη δική τους φωνή, μιλούν σαν άνθρωποι του 21ου και όχι του 20ου αιώνα. Πολιτικό θέατρο με σύγχρονους όρους - εξάλλου, η ομάδα RMS/Mataroa έχει ήδη δώσει λαμπρά δείγματα του ήθους και του προσανατολισμού της. Αρκεί να αναφέρουμε δύο προηγούμενα έργα της ομάδας: τις παραστάσεις Mataroa, πού πας καραβάκι με τέτοιο καιρό και Το σύντομο καλοκαίρι της αναρχίας για το «αναρχικό» καλοκαίρι της Βαρκελώνης στα χρόνια του Ισπανικού Εμφύλιου - και οι δύο άφησαν πολύ καλές εντυπώσεις.

Εμβόλιμα αλλά όχι παράταιρα στις αφηγήσεις μπλέκονται και προσωπικά βιώματα των ηθοποιών. Π.χ. ξάφνου μαθαίνουμε για την «Τρελομαρική», που όλοι έλεγαν ότι αυτοκτόνησε, το

Τα χειρόγραφα «χαρτάκια» που τις μέρες της εξέγερσης πλημμύριζαν την Πατησίων, γράφονται εδώ και τώρα επί σκηνής

1968, «επειδή ήταν τρελή», όμως στην πραγματικότητα έγινε αυτόχειρας επειδή την ανάγκασαν να υπογράψει δήλωση μετανοίας. Έχει και η Τρελομαρική τη θέση της στις ιστορίες μας...

Το σκηνικό λιτό. Ένα χάρτινο τανκ, λίγες καρέκλες, νεράντζια σκορπισμένα στη σκηνή, ένας χάρτης του κέντρου της Αθήνας που δείχνει τους τόπους του εγκλήματος, μια κιθάρα, ένα παλιομοδίτικο φορητό πικάπ, μια ντουντούκα, ένα όρθιο μικρόφωνο. Και στον εξώστη κάποια στιγμή ξεπρο-

βάλλει η Σοφία Βέμπο, για την ακρίβεια ένα χαρτονένιο ομοίωμά της, όπως ακριβώς η θρυλική «τραγουδίστρια της νίκης» είχε φωτογραφηθεί στο μπαλκόνι του σπιτιού της, στην πολυκατοικία της γωνίας Πατησίων και Στουρνάρη. Μια πινελιά διόλου τυχαία, καθώς τη νύχτα της σφαγής η Βέμπο είχε ανοίξει την πόρτα της σε δεκάδες κυνηγημένους και τραυματισμένους και, οργισμένη, είχε πετάξει στο δρόμο το μετάλλιο που πρόσφατα της είχε απονεμίσει η χούντα.

Η παράσταση έχει κίνηση, ζωντάνια, τραγούδια, κραυγές και ψιθύρους. Έχει χαμόγελα, γέλιο και δάκρυα. Αποδομεί πολλά αναθεωρητικά αφηγήματα για το Πολυτεχνείο, υπογραμμίζει τον λαϊκό και όχι αποκλειστικά φοιτητικό χαρακτήρα της εξέγερσης. Χωρίς στόμφο και μεγαλοστομίες, χωρίς συναισθηματικές κορόνες. Με ορατό πάθος, που όμως στηρίζεται σε πολύμηνη συστηματική δουλειά καθώς δεν είναι εύκολο από ένα βιβλίο 780 σελίδων να απομονώσει κανείς και να συνδέσει εκείνα τα αποσπάσματα που συνθέτουν έναν συνεκτικό θεατρικό λόγο.

Το ταλέντο των τριών ηθοποιών είναι αδιαμφισβήτητο, όμως αυτό που μετράει είναι η ερευνητική διάθεση, η ιστορική ανησυχία των μελών της ομάδας. Δεν μεταφέρουν απλώς τα βιώματα και τη συγκίνηση των αφηγητών του βιβλίου Όλη νύχτα εδώ, αλλά αναζητούν την ιστορική αλήθεια και το πολιτικό νόημα της εξέγερσης. Τις

προσδοκίες των αγωνιστών εκείνης της εποχής, αλλά και τις διαφεύσεις που ακολούθησαν καθώς τα ουσιαστικά αιτήματα του Νοέμβρη, πέρα από την πτώση της δικτατορίας, έμειναν ανεκπλήρωτα.

Το φινάλε κάπως θυμίζει την Αποθέωση του θεάτρου σκιών, όταν πέφτει ο μπερντές. Τα χειρόγραφα «χαρτάκια» που τις μέρες της εξέγερσης πλημμύριζαν την Πατησίων, γράφονται εδώ και τώρα επί σκηνής, η «Δευτεριά στην Παλαιστίνη» και άλλα επίκαιρα συνθήματα-κραυγές παίρνουν τη θέση του «Κάτω η χούντα» - μια σαφής προσπάθεια να συνδεθεί το χτες με το σήμερα.

Είναι αυτονόητο ότι πρόκειται για μια παράσταση που αξίζει να τη δούμε. Όχι για μια βουτιά στο ένδοξο παρελθόν, αλλά κι επειδή επιβεβαιώνει το γνωστό απόφθεγμα του Γουίλιαμ Φόκνερ: «Το παρελθόν δεν είναι νεκρό. Στην πραγματικότητα δεν είναι καν παρελθόν». Ιδίως σήμερα όταν, στις παραμονές της επετείου των 50 χρόνων της Μεταπολίτευσης, το πολιτικό και το ακαδημαϊκό κατεστημένο έχουν αρχίσει να κόβουν και να ράβουν το παρελθόν στα μέτρα των ιδιοτελών συμφερόντων κι επιδιώξεών τους.

Παίζουν -και γοητεύουν- οι ηθοποιοί Κατερίνα Παπανδρέου, Κατερίνα Πατσιάνη, Μάνος Βαβαδάκης (σκηνοθέτης). Οι παραστάσεις θα συνεχιστούν μέχρι τις 2 Απριλίου, Δευτέρα και Τρίτη στις 21:00, στο Θέατρο Τέχνης Καρόλου Κουν, Φρυνίχου 14, Πλάκα.

Γιάννης Φραγκούλης

Κινηματικό χρώμα στο 26^ο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης

Ανεξάρτητα από τις προθέσεις των διοργανωτών, οι εκδηλώσεις απέκτησαν χαρακτηριστικά επικαιρότητας και διαμαρτυρίας.

Από τις 7 έως 17 Μαρτίου 2024 προβάλλονται στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης οι ταινίες ντοκιμαντέρ, ελληνικές και ξένες. Αυτό που είδαμε είναι ότι αυτή η διοργάνωση βλέπει προσεκτικά τα επίκαιρα θέματα στην Ελλάδα. Εκτός αυτού, μπορούμε να πούμε ότι έχει λειτουργήσει προβλέποντας το άμεσο μέλλον.

Στην τελετή έναρξης τέθηκε το θέμα της δημοκρατίας, σε αυτό έχει στοχεύσει το Φεστιβάλ. Αυτό είναι ένα μεγάλο κεφάλαιο που επανήλθε κατά τη διάρκεια της διοργάνωσής του. Στην έναρξη των παρεμβάσεων των ομιλητών στην τελετή έναρξης ξεδιπλώθηκε ένα πανό υποστήριξης για την Παλαιστίνη, συνθήματα συμπαραστάσης στον παλαιστινιακό λαό τα οποία δεν πνίγηκαν, αν και κάποιοι ενοχλήθηκαν. Είναι αυτονόητο ότι

κάποιοι πολιτικάντηδες, οι οποίοι δεν είχαν τη στοιχειώδη γνώση για το Φεστιβάλ, σίγουρα δεν το είδαν με καλό μάτι. Οι ομιλίες άνευ ουσίας ήταν πολλές: αυτή της προέδρου της Δημοκρατίας, του υφυπουργού Πολιτισμού και του δημάρχου Θεσσαλονίκης.

Οι επικεφαλής του Φεστιβάλ έδειξαν έμπρακτα ότι βλέπουν τα ανθρώπινα πάθη, τα δικαιώματα και την ειρήνη. Όσον αφορά στα δικαιώματα είχαμε κάποια παρατάγους. Η ταινία *Αδέσποτα κορμιά* της Ελίνας Ψύκου έβαλε το θέμα της συντηρητικοποίησης της ελληνικής κοινωνίας. Η αφίσα προκάλεσε την οργή του νέου μητροπολίτη, μόλις μια ημέρα μετά την επίθεση 150 ατόμων σε δύο κουίρ στην πλατεία Αριστοτέλους. Το προοδευτικό κίνημα απάντησε δυναμικά, στο δεύτερο θέμα, το Φεστιβάλ έδειξε ότι συμπορεύ-

ται με το πρωτοπόρο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας, ειδικά με τα αφιερώματα στο queer cinema.

Στις ταινίες που έχουμε δει μέχρι στιγμής έχουμε διαπιστώσει ότι οι ελληνικές ταινίες έχουν κατακτήσει αυτό που λέμε άρτια παραγωγή. Η ταινία του Φίλιππου Κουτσαφτή *Οι Ελευσίνιοι* ήταν ένα κινηματογραφικό ποίημα που μιλούσε για την Ελευσίνα με τρόπο ουσιαστικό, συμπυκνωμένο και γοητευτικό. Μπορεί η ταινία να έγινε για την Ελευσίνα ως Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης, ίσως είναι η συνέχεια του φιλμ *Αγέλαστος πέτρα*.

Η Χρύσα Τζελέπη έκανε μια ταινία για τη γεροντική άνοια. Η *Κλαίρη τι κάνει*; παρατηρεί εξ αποστάσεως τη μητέρα της Μαρίας που πάσχει από αυτή την ασθένεια. Η ταινία περιγράφει

Σε διαδήλωση κατά του μίσους και της ομοφοβίας μετατράπηκε η προβολή των *Αδέσποτων κορμιών*

“

τα δεινά της ίδιας και των οικείων της, καθώς και την ανυπαρξία κοινωνικής πρόνοιας. Είναι αυτονόητο ότι η ταινία δεν παίρνει θέση. Αφήνει τον θεατή να διαμορφώσει τη δική του, δίνοντάς του όλα τα δεδομένα. Έχουμε ένα ακόμη δείγμα της σχολής direct cinema στην πιο καλή μορφή της.

Η τελευταία ταινία του Θωμά Σίδηρη, *Gasstation, τα περισσότερά της Δαχώρης*, μιλά σε πρώτο ενικό

πρόσωπο. Η προηγούμενη ταινία του μιλούσε για τις χώρες όπου υπάρχει πόλεμος. Εδώ ο σκηνοθέτης βλέπει τα δεινά των μεταναστών από αυτές τις χώρες, εστιάζει στο ρατσισμό, που πολλές φορές φέρνει το θάνατο. Γροθιά στο στομάχι του θεατή, μια ταινία άρτια τεχνικά, με όμορφη αφήγηση, βάζει το θέμα του φασισμού τώρα, στη χώρα μας, και καλεί να πάρουμε θέση.

Αν σε όλα αυτά προσθέσουμε και το αφιέρωμα στον Δημήτρη Παπαϊωάννου, μπορούμε να πούμε η 26η διοργάνωση του Φεστιβάλ είναι επιτυχημένη. Σε αρκετές ταινίες υπάρχει η κινηματογραφική αφήγηση, περισσότερο απ' ό,τι στις προηγούμενες διοργανώσεις. Ένα Φεστιβάλ όπου μπορείς να μελετήσεις το ντοκιμαντέρ μόνο χαρά σου δίνει.

Λίτσα Φρυδά

Θολό τοπίο με λογοκρισία σε ντοκιμαντέρ για τον Έβρο

Η ταινία ντοκιμαντέρ *Έβρος - Θολό Τοπίο*, του Γιώργου Κεραμιδιώτη, την οποία είδαμε σε φιλική προβολή, είναι μια ταινία τολμηρή όχι μόνο για τη γραφή της, αλλά κυρίως επειδή είναι η πρώτη ταινία που πραγματεύεται το ζήτημα του Έβρου, είναι μια ταινία πολιτική που αφορά όχι μόνο την Ελλάδα, αλλά και την Τουρκία και την ΕΕ.

Σε συνομιλία που είχαμε με τον σκηνοθέτη της ταινίας μας είπε ότι αυτός είναι και ο λόγος που απορρίφθηκε από το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Έχοντας δει την ταινία θεωρούμε τη θέση του βάσιμη. Οι μαρτυρίες των προσώπων που μιλούν στην κάμερα εκθέτουν πολιτικά κυβέρνηση και τοπικό κράτος. Η άρνηση των τοπικών αρχών να επιτρέψουν στον σκηνοθέτη να κινηματογραφήσει τον χώρο στον Έβρο για τις ανάγκες της ταινίας εί-

ναι ενδεικτική της κατάστασης που επικρατεί στην περιοχή, όπου τα ανθρώπινα δικαιώματα παραβιάζονται ασύστολα και εξοβελίζεται κάθε έννοια ανθρωπισμού. Η απόρριψη όμως της ταινίας, για λόγους λογοκρισίας, από ένα Φεστιβάλ, που θα έπρεπε να αποτελεί χώρο ελεύθερης διακίνησης ιδεών είναι ξεκάθαρα ένα ακόμα σημάδι πως ο χώρος του πολιτισμού σε θεσμικό επίπεδο αποτελεί άλλο ένα θολό τοπίο στη χώρα.

Η ταινία, μέσα από τη διερεύνηση της δολοφονίας τριών Αφγανών γυναικών στον Έβρο το 2018, ξετυλίγει όλη την προβληματική του χώρου. Η αλλαγή χρήσης της γης, η στρατιωτικοποίηση της περιοχής, της οικονομίας και του ποταμού, με αφορμή το προσφυγικό, αναδεικνύονται, μέσα από μαρτυρίες ανθρώπων που ζουν και εργάζονται εκεί, ως ζήτημα

θανατοπολιτικής. Η ταινία παρουσιάζει μια τοιχογραφία ανθρώπων με διαγενεακή και διαφυλετική σύνθεση, οι οποίοι εξιστορούν στην κάμερα τα τεκταινόμενα στον χώρο. Οι εξιστορήσεις τους δίνονται γύρω από τη διπλή μεταμόρφωση του μεταξοσκώληκα σε πεταλούδα σε μια κίνηση ζωής,

Η ταινία συγκροτείται γύρω από τέσσερα σχέδια που διαρθρώνονται σαν ψηφιδωτό. Το πρώτο είναι του κράτους που με πρόσχημα την εξωτερική απειλή προχωρά εντατικά στην πλήρη στρατιωτικοποίηση της περιοχής.

Το δεύτερο σχέδιο είναι των αγροτόπαιδων, που αν έχουν λιγότερα από 400 στρέμματα αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τη γεωργία και ή να φύγουν ή να ενταχθούν στα σώματα ασφαλείας.

Το τρίτο σχέδιο είναι των προσφύγων

που κορυφώνεται στο θέμα της δολοφονίας των τριών προσφυγισσών.

Το τέταρτο σχέδιο είναι του μεταξοσκώληκα, μια αλληγορία για τη ζωή.

Ο ποταμός και το δάσος δεν δίνουν πια ζωή. Ο σιδηρούς φράκτης που υψώνεται δίπλα στον ποταμό συμβάλλει καθοριστικά σε αυτό. Από την εδώ πλευρά φυλακίζει τους Εβρίτες στον φόβο, τους «στερεί την ανάσα» ενώ η πίσω πλευρά κρύβει θάνατο. Ομάδες παρακρατικών ακροδεξιών καταδιώκουν τους πρόσφυγες, έχοντας την πλήρη στήριξη των τοπικών διοικήσεων και της κεντρικής.

Μέσα από τις αφηγήσεις των σχεδίων αναδύεται η δυσσομία ενός κόσμου που βρίσκεται σε αποσύνθεση, με το πορτραίτο της προσφυγιάς να αφήνει μια χαραμάδα διαφυγής, αφού «με τους χωρίς ελπίδα μπορεί να μας επιστραφεί η ελπίδα».

ΟΣΚΑΡ 2024

Η Γάζα «χάλασε» τη φιέστα

► Διαδηλώσεις έξω
από το Boston Theater

«Όχι βραβεία για τη γενοκτονία» και «εκεχειρία τώρα» ήταν μερικά από τα συνθήματα που έγραφαν τα πλακάτ που κρατούσαν περισσότεροι από χίλιοι διαδηλωτές έξω από το Boston Theater του Λος Άντζελες το βράδυ της Κυριακής στη φετινή τελετή απονομής των βραβείων Όσκαρ. Παρά τα δρακόντεια μέτρα ασφαλείας και την προσπάθεια των διοργανωτών να μην υπάρχει στις ομιλίες καμία αναφορά στο αιματοκύλισμα που συντελείται στη Γάζα, η σύγκρουση στη Μέση Ανατολή «διείσδυσε» και στην αίθουσα. Πολλοί ήταν οι ηθοποιοί και σκηνοθέτες που επέλεξαν να φορέσουν μαύρη κορδέλα, σύμβολο της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη και της ανάγκης για εκεχειρία. Στην ανάγκη να μπει τέλος στη σφαγή που συντελείται από το στρατό του Ισραήλ αναφέρθηκαν και καλλιτέχνες στις συνεντεύξεις στο κόκκινο χαλί. Η πιο εντυπωσιακή παρέμβαση ωστόσο ήταν αυτή του Τζόνθαν Γκλέιζερ, στην παραλαβή του βραβείου Καλύτερης Διεθνούς Ταινίας για τη *Ζώνη Ενδιαφέροντος*. Ο εβραϊκής καταγωγής Βρετανός σκηνοθέτης στην ευχαριστήρια ομιλία του τόνισε ότι «στεκόμαστε εδώ ως άνθρωποι που αρνούμαστε ότι ο εβραϊσμός τους και το Ολοκαύτωμα έχουν καπηλευτεί από μια Κατοχή που έχει οδηγήσει σε σύγκρουση» παγώνοντας το μισό αμφιθέατρο. Και συμπλήρωσε: «Όλες οι επιλογές μας γίνονται για να μας καθρεφτίζουν και να μας φέρνουν αντιμέτωπους με το παρόν. Όχι για να πούμε, "κοιτάξτε τι έκαναν τότε", μάλλον «λοιτάξτε τι κάνουμε εμείς τώρα». Η ταινία μας δείχνει πού οδηγεί η απανθρωπιά στη χειρότερη εκδοχή της. Έχει διαμορφώσει όλο το παρελθόν και το παρόν μας».

Βασίλης Τσιράκης

Τι σχέση έχουν οι αδελφοί Ταβιάνι με τον Θανάση Παπακωνσταντίνου; Πώς ο θάνατος του γενικού γραμματέα του ΚΚΙ Παλμίρο Τολιάτι έγινε μέρος του σεναρίου μιας κινηματογραφικής ταινίας; Μπορεί το ζήτημα της επαναστατικής στράτευσης να αποτελέσει το θέμα μιας κινηματογραφικής τετραλογίας;

Καταφατικά απαντούν στο τελευταίο ερώτημα οι αδελφοί Ταβιάνι με την ιδιόμορφη νεορεαλιστική ματιά τους, η οποία στην πορεία του έργου τους περνά σε έναν επίσης ιδιότυπο μαγικό ρεαλισμό. Ιδιαίτερο γνώρισμα της σκηνοθεσίας τους είναι η χρήση φυσικού φωτισμού και η χρησιμοποίηση μη επαγγελματιών ηθοποιών, δίνοντας βάρος στους κομπάρσους-λαό, ενώ τα σενάρια πολλών ταινιών τους είναι διασκευές έργων κλασικών συγγραφέων όπως ο Τολστόι, ο Γκαίτε και ο Πιραντέλο.

Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία τους, *I sovversivi* (1967), που διεθνώς κυκλοφόρησε ως *The Subversives* και στην Ελλάδα ως *Οι παράνομοι του έρωτα*, διαδραματίζεται το 1964. Χρησιμοποιώντας πλάνα από την κηδεία του Παλμίρο Τολιάτι, οι Ταβιάνι καταγράφουν τις διαφορετικές συνθέσεις που έχει ο θάνατος του κομμουνιστή ηγέτη σε τέσσερις ριζοσπάστες πολίτες, σηματοδοτώντας μια σημαντική στροφή στη στάση και την πορεία της ζωής τους.

Στο *Κάτω από τον αστερισμό του Σκορπιού* (1969), μια ιστορία που εκτυλίσσεται σε απροσδιόριστο χρόνο, οι Ταβιάνι εφαρμόζοντας ακραία την μπρεχτική αποστασιοποίηση οδηγούν τον θεατή να προβληματιστεί πάνω στο ζήτημα της εξουσίας, περιγράφοντας την αντίδραση της άρχουσας τάξης όταν αμφισβητείται η κυριαρχία της από τα κάτω. Στην ταινία δεν υπάρχουν ατομικοί ήρωες-πρωταγωνιστές αλλά συλλογικά υποκείμενα, παρά τη συμμετοχή των διάσημων Τζιαν Μαρία Βολοντέ και Λουτσία Μποζέ.

Το *Ο Σαν Μικέλε είχε ένα κόκορα* (1971) διαδραματίζεται το 1910 και πραγματεύεται τη σχέση του ελευθεριακού αναρχισμού με τον επιστημονικό σοσιαλισμό, μέσα από τη σχέση της πολιτικής πρωτοπορίας με τις μάζες, διηγώντας μας την ιστορία ενός φυλακισμένου επαναστάτη ο οποίος χάνει την «επαφή» του με τους νέους συντρόφους του. Το φιλμ ήταν η αφορμή για το ομώνυμο τραγούδι του Θανάση Παπακωνσταντίνου από τον δίσκο «Ο ελάχιστος εαυτός».

Στα τέλη Φεβρουαρίου έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 92 ετών ο Πάολο Ταβιάνι, ο οποίος μαζί με τον αδελφό του Βιτόριο μας χάρισαν ορισμένες από τις πιο όμορφες κι ανατρεπτικές ταινίες στην ιστορία.

Αδελφοί Ταβιάνι: Απόγειο πολιτικού κινηματογράφου

Δε μ' αναγνωρίζετε γιατί-
έλειπα καιρό,
τα δάκρυά μου δε σας λένε
κάτι.

Λοιπόν, διηγηθείτε μου τι
έγινε εδώ
να βρω ξανά του νήματος τη-
νάκρη.

Το πτυελοδοχείο του Μπα-
κούνιν το χυτό,
συντρόφια, μήπως βρέθηκε και-
κείνο,
να φτύσω μέσα με οργή που οι νέες
εποχές
με κάνουν να μοιάζω με κρετίνο.

Το *Αλουνζανφάν* (1974), η τελευταία ταινία της άτυπης τετραλογίας της εξουσίας και της επανάστασης, διαδραματίζεται το 1870 με κεντρικό του ήρωα έναν επαναστάτη αριστοκρατικής καταγωγής (Μαρτσέλο Μαστρογιάνι), ο οποίος αν και έχει ιδιωτεύσει, επανέρχεται στη δράση, χωρίς ωστόσο να πιστεύει πια στα ιδανικά του.

Ο *Πατέρας Αφέντης* (1977) είναι η πρώτη μεγάλη διάκριση των Ταβιάνι, (Χρυσός Φοίνικας στο Φεστιβάλ Καννών), όπου με έναν ιδιότυπο ποιητικό ρεαλισμό μάς διηγούνται την πραγματική ιστορία ενός νεαρού βοσκού στη Σαρδηνία, που κατάφερε να απελευθερωθεί από τον τυραννικό πατέρα του σε μια ακραία πατριαρχική κοινωνία.

Στη *Νύχτα του Σαν Λορέντζο* (1982) οι Ταβιάνι εξετάζουν με έναν πολυεπίπεδο τρόπο τις συμπεριφορές των ανθρώπων που επιχειρούν να ξεφύγουν από το παλιό και να χτί-

Το σπουδαίο έργο
τους σφράγισαν
η επαναστατική
αισιοδοξία,
η μαρξιστική
οπτική και
η ποιητική
διάθεση

“

σουν από την αρχή έναν καινούριο πανανθρώπινο μύθο, μέσα από την ιστορία των κατοίκων ενός χωριού της Τοσκάνης που αποφασίζουν το καλοκαίρι του 1944 να το εγκαταλείψουν για να συναντήσουν τους απελευθερωτές τους.

Το *Χάος* (1984), ταινία με σπονδυλωτή δομή, διαπραγματεύεται λαϊκούς μύθους και παραδόσεις που έχουν να κάνουν με τη σχέση του ανθρώπου με τη φύση στη Σικελία των αρχών του 20ού αιώνα. Με μια σκηνοθεσία όπου η ποίηση συναντά τον μαγικό ρεαλισμό και ένα σενάριο που αποτελεί κινηματογραφική διασκευή διηγημάτων του Λουίτζι Πιραντέλο, στην ταινία κυριαρχούν τα δίπολα: μύθος και πραγματικότητα, ζωή και θάνατος, δεισιδαιμονίες και ορθολογισμός.

Από το 2000 και έπειτα οι Ταβιάνι στράφηκαν στη σκηνοθεσία τηλεοπτικών ταινιών και σειρών, με εξαίρεση την ταινία *Ο Καίσαρας πρέπει να πεθάνει* (2012) όπου σε μια φυλακή υψίστης ασφαλείας οι κρατούμενοι ανεβάζουν τη θεατρική παράσταση *Ιούλιος Καίσαρας* του Σαίξπηρ. Στην ασπρόμαυρη αυτή ταινία οι Ταβιάνι με ηθοποιούς τους ίδιους τους φυλακισμένους, μας μιλούν μέσα από ένα θεατρικό φίλτρο για την τέχνη ως λύτρωση και απελευθέρωση κερδίζοντας τη Χρυσή Άρκτο στο 62^ο Διεθνές Φεστιβάλ του Βερολίνου.

Παλαιστίνη

Γιώργος Παυλόπουλος

Για να γίνουν φως τα σκοτάδια της κατοχής

► Οι Παλαιστίνιοι μάχονται λυσσασμένα, χωρίς συμμάχους

Οι αριθμοί είναι γροθιά στο στήθος και αποτυπώνουν το μέγεθος του εγκλήματος που συντελείται. Πάνω από 31.000 Παλαιστίνιοι, στην πλειοψηφία τους παιδιά και γυναίκες, έχουν σκοτωθεί επισήμως στη Δωρίδα της Γάζας από τις ισραηλινές επιθέσεις - αριθμός που είναι κατά 25 και πλέον φορές μεγαλύτερος σε σύγκριση με τους Ισραηλινούς που έχασαν τη ζωή τους στην επιδρομή της 7^{ης} Οκτωβρίου, πολλοί εκ των οποίων μάλιστα ήταν στρατιώτες. Τουλάχιστον 75.000 είναι οι τραυματίες, ενώ ανυπολόγιστος είναι ο αριθμός των αγνοουμένων που έχουν θαφτεί στα ερείπια. Την ίδια στιγμή, σχεδόν τα δύο τρίτα των 2,3 εκατομμυρίων εγκλειστών στη «μεγαλύτερη ανοιχτή φυλακή του πλανήτη» έχουν στοιβαχτεί ασφυκτικά στον θύλακα της Ράφα, κοντά στα σύνορα με την Αίγυπτο, ενώ ο ΟΗΕ διαπιστώνει πως έχουν δημιουργηθεί ήδη εστίες λιμού και θανατηφόρων επιδημιών.

Απέναντι σε αυτή την δραματική κατάσταση, το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου δείχνει να έχει... καταπιεί τη γλώσσα του. Τα αραβικά καθεστώτα της περιοχής έχουν ουσιαστικά σιωπήσει, ενώ δεν διστάζουν και να καταπνίγουν με κάθε μέσο κάθε έκφραση αλληλεγγύης προς τους Παλαιστίνιους και αντίστασης απέναντι στο κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ και όσους το υποστηρίζουν από τους λαούς τους. Στη Δύση, την ίδια στιγμή, όσο το κίνημα δεν αποδεικνύεται ικανό να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων (σε αντίθεση με άλλες παρόμοιες περιπτώσεις στο παρελθόν), οι κυβερνήσεις φροντίζουν κυρίως τα

οικονομικά και πολιτικά τους συμφέροντα - κάτι που καθίσταται κραυγαλέο στις ΗΠΑ, οι οποίες έχουν μπει στην τελική ευθεία προς τις προεδρικές εκλογές του Νοεμβρίου.

Η κυβέρνηση του Τζο Μπάιντεν και των Δημοκρατικών, συγκεκριμένα, έχει υιοθετήσει την εξής προκλητική και κυνική γραμμή: Συνεχίζουμε να στηρίζουμε το Ισραήλ πολιτικά και στρατιωτικά, χαϊδεύοντας παράλληλα τα αυτιά εκείνης της μερίδας των ψηφοφόρων που εκδηλώνουν ολοένα πιο φανερά τη δυσαρέσκειά τους για την πολιτική που ακολουθείται. Είναι κάτι που μεταφράζεται, αφενός, σε ανέβασμα των τόνων απέναντι στον Νετανιάχου και τα πιο ακραία στοιχεία της κυβέρνησής του, στηρίζοντας άλλα που χαρακτηρίζονται

Πάνω από 31.000 Παλαιστίνιοι, στην πλειοψηφία τους παιδιά και γυναίκες, έχουν σκοτωθεί επισήμως στη Γάζα

«μετριοπαθή», έστω κι αν έχουν τις ίδιες ευθύνες για την καταπίεση των Παλαιστίνιων από το καθεστώς-απαρτχάιντ, αλλά και για τις επιχειρήσεις στη Γάζα.

Αφετέρου, γίνεται προσπάθεια να ρίξουν στάχτη στα μάτια όλου του κόσμου πουλώντας ανθρωπισμό με τις αποστολές φορτίων με βοήθεια στη Γάζα, η οποία έχει μετατραπεί σε στάχτη από τις δικές τους βόμβες. Αλλά και επιχειρώντας να μας πείσουν πως πιέζουν τον Νετανιάχου να μην επι-

τεθεί για να ισοπεδώσει ολοκληρωτικά και τη Ράφα, ενώ την ίδια στιγμή οι πληροφορίες αναφέρουν πως του έχουν δώσει το πράσινο φως να επιχειρήσει, όποτε και όπως θέλει, επιδρομές στην περιοχή - μέχρι τη στιγμή που θα καταφέρει να ποζάρει με κάποια «κεφάλια» που θα του επιτρέψουν να ισχυριστεί ότι νίκησε.

Σε αυτό το φόντο, ο παλαιστινιακός λαός και οι δυνάμεις της αντίστασης δεν έχουν άλλη επιλογή παρά να συνεχίσουν να μάχονται με όσα μέσα διαθέτουν, παίζοντάς τα όλα για όλα και χωρίς να υπολογίζουν καν στη στήριξη της χρεοκοπημένης Παλαιστινιακής Αρχής, η οποία παραμένει υπό τον έλεγχο του πιο ενδοτικού και αντιδραστικού τμήματος της αστικής τάξης. Γνωρίζουν, πλέον, ότι μια κατάπαυση του πυρός η οποία δεν θα αναγνωρίζει το δικαίωμά τους να ζουν ελεύθεροι και να αποφασίζουν για το μέλλον τους, χωρίς η Γάζα να έχει μετατραπεί σε ένα αιωνίως ταπεινωμένο προτεκτοράτο του Ισραήλ, όχι απλώς δεν θα δικαιολογεί τις μέχρι σήμερα τεράστιες θυσίες, αλλά ίσως στραφεί μπούμερανγκ σε βάρος τους. Ακόμη και στην περίπτωση που θα τους διασφαλίσει μερικές εβδομάδες σχετικής έστω ηρεμίας.

Οι συγκλονιστικοί στίχοι του Ναζίμ Χικμέτ είναι αυτοί που πλέον τους οδηγούν - έστω κι αν δεν τους έχουν διαβάσει ποτέ: «Αν δεν καώ εγώ, αν δεν καείς εσύ, αν δεν καούμε εμείς, πώς θα γείνουνε τα σκοτάδια φως».

Ουκρανία

Πόλεμος και εκλογές-παρωδία

Με αμείωτη ένταση συνεχίζεται ο πόλεμος των χαρακωμάτων και των drones στην Ουκρανία, καθώς στη Ρωσία διεξάγονται τριήμερες (από τις 15 ως τις 17 Μαρτίου) εκλογές-παρωδία για την ανανέωση της θητείας του Βλαντιμίρ Πούτιν. Την ίδια στιγμή, καθώς το Κίεβο βρίσκεται σε δύσκολη θέση στα πεδία των μαχών λόγω της περιορισμένης προμήθειας στρατιωτικού υλικού από τη Δύση και κυρίως από τις ΗΠΑ, επιχειρεί να κερδίσει κάποιες εντυπώσεις με πλήγματα εντός του ρωσικού εδάφους (κυρίως σε διυλιστήρια), με αμφίβολη ωστόσο αποτελεσματικότητα. Όσο για την ΕΕ, συζητά τη μερική κατάσχεση των περιουσιακών στοιχείων της Ρωσίας που έχει «παγώσει» μετά την εισβολή προκειμένου να συνεχίσει να χρηματοδοτεί την Ουκρανία - έστω κι αν αρκετοί προειδοποιούν ότι κάτι τέτοιο ίσως αποτελέσει επικίνδυνο προηγούμενο.

Πορτογαλία

Συντριβή της Αριστεράς, σε ακροδεξιό φόντο

Αναμενόμενα ήταν σε μεγάλο βαθμό τα αποτελέσματα των πρόωρων εκλογών που διεξήχθησαν στην Πορτογαλία την περασμένη Κυριακή, 10 Μαρτίου. Ήταν δε εξαιρετικά δυσμενή ειδικά για την Αριστερά και τους δύο βασικούς πολιτικούς σχηματισμούς που την εκφράζουν, το Μπλόκο και τον συνασπισμό που έχει συγκροτήσει το Κομμουνιστικό Κόμμα με μια μερίδα των Πρασίνων, που βρίσκονται πλέον σε ρόλο κομπάρσου, πληρώνοντας τις πολιτικές επιλογές των τελευταίων ετών και την υποταγή

τους στους Σοσιαλιστές. Μάλιστα, ενώ το Μπλόκο διατήρησε το ποσοστό του στο 4,5%, αυξάνοντας και κατά 30.000 τις ψήφους του, το ΚΚ κατέγραψε νέα πτώση μίας μονάδας, συγκεντρώνοντας μόλις 3,3%.

Στην μεγάλη εικόνα, σε μια αναμέτρηση στην οποία η συμμετοχή ξεπέρασε το 66%, το υψηλότερο ποσοστό εδώ και τρεις σχεδόν δεκαετίες, πρώτη αναδείχθηκε η κεντροδεξιά Δημοκρατική Συμμαχία στην οποία πρωταγωνιστούν οι Σοσιαλδημοκράτες, με 79 έδρες σε σύνολο 230, ενώ δεύτεροι και σε μικρή απόσταση ήρθαν οι μέχρι σήμερα κυβερνώντες Σοσιαλιστές, με 77 έδρες. Αμφότεροι δε κατέγραψαν

απώλειες σε σύγκριση με το 2022, της τάξης του 1,2% και του 12,8% αντιστοίχως.

Αναμφίβολα, λοιπόν, ο μεγάλος νικητής της αναμέτρησης ήταν το «σκληρό» ακροδεξιό Chega (που σημαίνει Αρκετά), το οποίο συγκέντρωσε 1,1 εκατομμύρια ψήφους, τριπλασιάζοντας σχεδόν το ποσοστό του, καθώς από το 7,2% έφτασε στο 18,1% και τετραπλασιάζοντας τις έδρες του, που από τις 12 αυξήθηκαν σε 48. Ήδη, μάλιστα, ο επικεφαλής του, Αντρέ Βεντούρα, προειδοποίησε πως εάν οι Σοσιαλδημοκράτες δεν του προτείνουν κυβερνητική συνεργασία, τότε θα καταψηφίσει τον νέο προϋπολογισμό και δεν θα τους στηρίξει σε τίποτα.

ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

► Πιο πολλά τα μπόνους από τους φόρους

Μοιάζει απίστευτο, αλλά δεν είναι – γιατί αυτός είναι ο κανιβαλικός ολοκληρωτικός καπιταλισμός της εποχής μας: Σύμφωνα με έρευνα που πραγματοποίησαν δύο ινστιτούτα στις ΗΠΑ, στο διάστημα 2018-2022, το οποίο σφραγίστηκε από την κρίση της πανδημίας στο τελευταίο του μισό, 35 από τους μεγαλύτερους αμερικανικούς επιχειρηματικούς ομίλους εμφάνισαν αρνητική φορολογία, ύψους 1,72 δισ. δολαρίων. Όση, δηλαδή, ήταν υπέρ τους η διαφορά ανάμεσα στους φόρους που κατέβαλαν και στις διάφορες επιδοτήσεις τις οποίες έλαβαν από το κράτος, ήτοι από τα χρήματα των υπόλοιπων φορολογούμενων, που στη συντριπτική τους πλειοψηφία ήταν μισθωτοί. Μάλιστα την ίδια ακριβώς περίοδο, όπως προκύπτει από την ίδια έρευνα, οι συνολικές αμοιβές για τα διευθυντικά στελέχη των ίδιων εταιρειών έφτασαν στα 9,5 δισ. δολάρια, τη στιγμή που οι εργαζόμενοι έβλεπαν το πραγματικό τους εισόδημα να μειώνεται.

Τα διεθνή ΜΜΕ και οι πολιτικές ατζέντες έχουν ελάχιστο χώρο για την Αϊτή, παρά την παραίτηση του πρωθυπουργού και τις απάνθρωπες συνθήκες για το μεγαλύτερο μέρος των περίπου 12 εκατ. κατοίκων της. Η φτωχότερη χώρα της Αμερικής, όπου διαφεντεύουν οι συμμορίες, έχει μετατραπεί σε φυλακή, έτσι ώστε να μην υπάρξουν νέα προσφυγικά ρεύματα προς τις ΗΠΑ.

► Η κόντρα ΗΠΑ-Κίνας και το TikTok

Με διακομματική συναίνεση και ευρύτατη πλειοψηφία, που μεταφράστηκε σε 352 ψήφους υπέρ και 52 κατά, εγκρίθηκε από τη βουλή των ΗΠΑ το νομοσχέδιο που αποτελεί ουσιαστικά τελεσίγραφο προς την TikTok, απειλώντας την με λουκέτο εάν δεν διακόψει κάθε σχέση με την Κίνα, από την οποία ελέγχεται. Η εξέλιξη αυτή αποδεικνύει δύο (τουλάχιστον) πράγματα: Το ένα είναι ότι Ρεπουμπλικάνοι και Δημοκρατικοί ενώνονται όσον

αφορά τον ανταγωνισμό με την Κίνα, στην οποία αναγνωρίζουν τη μεγαλύτερη και πιο σημαντική απειλή για τη νυν υπερδύναμη – κάτι που πρέπει να κρατήσουμε ως «υποσημείωση» στην πορεία προς τις προεδρικές εκλογές του Νοεμβρίου. Και το δεύτερο: Εάν το συγκεκριμένο ψηφιακό Μέσο δίνει τη δυνατότητα στο Πεκίνο να κατασκοπεύει τους Αμερικανούς, δεν είναι προφανές ότι συμβαίνει κάτι ανάλογο με τα αντίστοιχα αμερικανικά, όπως Facebook, X, Instagram κ.λπ;

► «Πράσινα» σχέδια σε λιωμένους πάγους

Είναι τόσο κραυγαλέες, ειδικά ορισμένες φορές, οι αντιφάσεις στις οποίες πέφτουν οι εθνικοί και υπερεθνικοί θεσμοί της αστικής εξουσίας που, ώστε εάν η κατάσταση δεν ήταν τόσο απειλητική για την ανθρωπότητα, θα μπορούσαν να τροφοδοτήσουν πολλά σεναρία για κωμωδίες. Ιδού ένα παράδειγμα, ίσως το πιο πρόσφατο: Η πρόεδρος της Κομισιόν, Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, η οποία θεωρείται από πολλούς φαβο-

ρί και για δεύτερη θητεία μετά τις ευρωεκλογές του Ιουνίου, ταξίδεψε στη Γροιλανδία, προκειμένου να εξερευνηήσει τις δυνατότητες αξιοποίησης του φυσικού της πλούτου, τώρα που έχει επιταχυνθεί το λιώσιμο των πάγων. Το επιχείρημά της είναι ότι κάτω από αυτούς κρύβονται τεράστιες ποσότητες σπανίων γαιών και άλλων φυσικών στοιχείων που είναι απολύτως αναγκαία για να υλοποιηθεί το σχέδιο της «πράσινης» καπιταλιστικής οικονομίας – αυτής που υποτίθεται πως έχει στόχο να σταματήσει και το λιώσιμο των πάγων!

Κόσμος γνάποδα

του Γιώργου Μιχαηλίδη

Από το όνειρο στο «εφτά νομά σ' ένα δωμά»

«Αν καταφέρεις να πάρεις απάντηση από μεσίτη και κανονίσεις να δεις ένα διαμέρισμα – συνήθως με άλλους πενήντα ανθρώπους – πρέπει να εμφανιστείς με μετρητά, καθώς τα περισσότερα σπίτια δεσμεύονται επί τόπου [...] Οι άνθρωποι πληρώνουν υψηλά ενοίκια για δωμάτια που μοιράζονται με άλλους έξι ή περισσότερους ανθρώπους ενώ κάποιος πληρώνουν και για μοιρασμένα κρεβάτια». Το παραπάνω απόσπασμα δεν προέρχεται από την περιγραφή της κατάστασης της εργατικής τάξης στην Αγγλία του 19^{ου} αιώνα, αλλά από πρόσφατο αφιέρωμα του ιστότοπου Politico στο στεγαστικό πρόβλημα στο Δουβλίνο της Ιρλανδίας.

Η κατάσταση δε διαφέρει κατά πολύ σε άλλες ευρωπαϊκές πόλεις αφού οι τιμές των ενοικίων κυμαίνονται από είκοσι έως σαράντα ευρώ το τετραγωνικό μέτρο. Έτσι, φοιτητές και εργαζόμενοι αναγκάζονται να μετακομίσουν πενήντα ή εβδομήντα χιλιόμετρα μα-

κριά από πρωτεύουσες, όπως η Ρώμη και το Άμστερνταμ, ώστε να βρουν μια στέγη που να μπορούν να πληρώσουν. Αποτέλεσμα; Εξαντλητικές πολύωρες μετακινήσεις από και προς τον τόπο εργασίας ή σπουδών τους.

Για τα πιο φτωχά πληθυσμιακά στρώματα το φάσμα της αστεγίας γίνεται ολοένα και πιο ορατό. Για παράδειγμα, το ποσοστό της στην Ισπανία έχει αυξηθεί κατά 25% την τελευταία δεκαετία, ενώ συνολικά οι άστεγοι/ες στην ΕΕ έχουν διπλασιαστεί από το 2009, πλησιάζοντας πλέον το ένα εκατομμύριο. Καθώς δε το πρόβλημα έχει αποκτήσει παγκόσμιες διαστάσεις, διάφορες πολιτείες και δήμοι των ΗΠΑ, αλλά και της Αυστραλίας δειλά-δειλά προχωρούν στη χάραξη προγραμμάτων κοινωνικής στέγης.

Αν κάποιος νομίζει, βεβαίως, πως το πρόβλημα της εκτόξευσης των ενοικίων αφορά μόνο τις πιο εύρωστες οικονομίες του κόσμου, πέφτει έξω. Είναι ενδεικτικό πως σύμφωνα

με τον ιστότοπο Numbeo, ο οποίος συγκεντρώνει τα περισσότερα δεδομένα παγκοσμίως σχετικά με το κόστος διαβίωσης, το Βελιγράδι, η Λιουμπλιάνα και η Πράγα έχουν κατά 17%, 39% και 54% αντίστοιχα, υψηλότερα ενοίκια από την Αθήνα, δείγμα τόσο της απουσίας στεγαστικής πολιτικής όσο και διείσδυσης ξένων επενδυτών του real estate. Αν κάτι σώζει, προς το παρόν, τον λαό των φτωχών χωρών του πρώην «ανατολικού μπλοκ» είναι τα τεράστια ποσοστά ιδιοκτησίας στέγης, απομεινάρια της στεγαστικής πολιτικής του «υπαρκτού» σοσιαλισμού. Αντιθέτως σε πόλεις όπως η Κωνσταντινούπολη, η Λευκωσία, η Βηρυτός και η Λισαβόνα το πρόβλημα παροξύνεται.

Το μίγμα πληθυσμιακής αύξησης, αστικοποίησης και καπιταλιστικής κερδοφορίας έχει κάνει τον ΟΗΕ να προβλέπει ότι ως το 2030 οι άνθρωποι που θα στερούνται κατάλληλης στέγης ενδέχεται να διπλασιαστούν.